
Svätá Gemma Galgani

Spracoval Jozef Timulák, 1.11.2005
Posledná úprava 9.11.2008

Obsah

Úvod	8
Detstvo	9
Narodenie	9
Krst.....	9
Meno Gemma	9
Rodina sa sťahuje	9
Škola	9
U starých rodičov	10
Otec.....	10
Matka.....	10
Matkina choroba a smrť.....	11
Sviatosť birmovania	11
Otec ju posielal preč.....	11
U tety Eleny v San Gennaro	11
Nová Matka	12
Pokračovanie v štúdiách	12
Prvé sväté prijímanie	12
Príprava v kláštore	13
Vytúžený deň nadišiel.....	13
Päť predsavzatí	13
Každoročná spomienka	14
Opäť v škole	14
Ovládanie sa.....	14
Priamosť a úprimnosť	14
Obľúbenosť u ostatných	15
Túžba po modlitbe.....	15
Prichádzajú skúšky.....	15
Prichádza pomoc.....	15
Horlivá usilovnosť v škole.....	15
Smrť milovaného brata Gina.....	16
Život v domácnosti	17
Láska k chudobným.....	17
Chce zostať doma	17
Túžba po novom živote.....	17
Zlaté hodinky	17
Začiatok nadprirodzeného života	18
Túžba po utrpení	18
Hrozí amputácia nohy	18
Otcova smrť	19
U tety Carolyny v Camaiore	20
Ponuka na sobáš	20
Choroba a návrat domov	21
Sv. Gabriel Possenti	21
Stručne z Gabrielovho životopisu.....	22
Sľuby.....	22
Posledná nádej: novéna	23
Zázračné uzdravenie	23
Chudoba a hladovanie	23

Túžba po vstupe do kláštora	24
Príprava	24
Vytúžený deň prichádza	24
Návrat domov	24
Božia vôľa je iná	25
Stigmy	26
Otváranie stigiem	27
Zánik stigiem	27
Spovedníkové pochybnosti	27
Účasť na ďalších bolestiach Kristovho Umučenia	29
Mystické bičovanie	29
Trňová koruna	29
Rana na ľavom pleci	30
Vykĺbenie kostí	30
Trojhodinová agónia	30
Radosť z utrpenia	30
Oslobodenie od vonkajších prejavov rán	30
Búšenie srdca	30
Prečo to všetko?	30
Rodina Giannini	31
Problémy doma	31
Prijetie do domu Gianniniovcov	31
Život v novom domove	31
Program dňa	31
Stravovanie	32
Chovanie	32
Láska k chudobným	32
Vďačnosť voči dobrej rodine Gianniniovcov	32
Duchovný vodca, otec Germano	33
Aká vlastne Gemma bola?	34
Jednoduchá	34
Ako malé dieťa	34
Písanie listov	34
S Ježišom	34
S Anjelom Strážnym	34
Po extázach	35
Odpútaná od sveta	35
Oblečenie	35
Majetok	35
Smrť drahej sestry	35
Obetovanie sa za iných	35
Odozvanosť do Božej vôle	36
Dokonale poslušná	36
V kostole	36
Spánok	36
Skrátený čas na Ježiša	36
Krvácanie z úst	36
Hlboko ponížená	37
Prirodzené dary	37
Mystické dary	37
"Žumpa"	37
"Úbohá Gemma"	37
V spoločnosti	38
Modlitby za iných	38
Strach z hriechu	38
Hrdinské umŕtvovanie	39

Umŕtvovanie zmyslov	39
Oči	39
Chuť	39
Jazyk	39
Ďalšie zmysly a vášne	40
Umŕtvovanie tela	40
Čistota	40
Pobožnosť troch Zdravasov	40
Nebeská vôňa	40
Diabol útočí	41
Ovocie umŕtšovania	41
Duchovná vyprahnutosť	42
Útoky diabla	43
Modlitba	43
Vojna proti duchovnému vodcovi	43
Podoba spovedníka	44
Podoba anjela	44
Podoba Ježiša	44
Rozlišovanie duchov	44
Ďalšie podoby a pokušenia	45
Fyzické útoky	45
Anjel Strážny	46
Rozosielanie listov	46
Úloha ochrancu	46
Prísnosť a napomínanie	47
Dôverný vzťah	47
Gemmina modlitba	48
Stále s Bohom	48
Aj počas spánku	48
Formálne modlitby	48
Nadprirodzená modlitba	49
Meditácia	49
Kontemplácia	49
1. Mystické rozjímanie	50
2. Spirituálne ticho	50
3. Kontemplácia ticha	50
4. Mystický spánok	50
5. Duchovné opojenie	50
6. Vzplanutie lásky	51
7. Smäd a úzkosť	51
8. Božské dotyky	51
9. Extázy a vytrženia	53
Malá extáza	54
Väčšia extáza	54
Mimoriadna extáza	54
Vznášanie sa	55
Úcta k Panne Márii	56
Úcta k Sviatosti Oltárnej	57
Adorácie	57
S priateľmi	58
Príprava na sv. prijímanie	58
Spasiteľ a Mária sa tešia	59
Zázračné prijímanie	59
Zákaz prijímania	59
Vynechanie sv. prijímania	59
Poďakovanie	60
Suchoty	60
Príklad pre nás	60

Apoštolát a horlivosť za spásu duší	61
Obrátenie istého hriešnika.....	61
Obrátenie nemravnej ženy	62
Neustále modlitby za hriešnikov	62
Satan zúri	63
Napomínanie iných	63
Nadprirodzené dary.....	64
Spoločnosť Vysoká škola Ježiša	64
Pomoc dušiam v očistci	64
Obrátenie zblúditého kňaza.....	65
Záver pre nás	65
Založenie pasionistického kláštora v Lucce	66
O sestrách pasionistkách.....	67
Posledná choroba	68
Obeta za hriešnikov.....	68
Dočasné uzdravenie	68
Opäť duchovné suchoty.....	68
Prichádza otec Germano	68
Generálna spoveď	69
Viatikum	69
Odlúčenie od rodiny Giannini	69
List Panne Márii	70
Posledné hrdinské utrpenia	71
Satan využíva poslednú príležitosť.....	71
Povzbudenie z neba.....	72
Hrdinské znášanie bolesti	72
Lútosť nad hriechmi.....	73
Neprestajná modlitba	73
Humor a láska k dobrodincom.....	73
Návšteva sestry Angeliny	73
Delírium.....	74
Smrť a pohreb.....	75
Streda Veľkého týždňa.....	75
Zelený štvrtok	75
Veľký piatok	75
Biela sobota	75
Veľkonočná nedeľa	76
Úcta k svätej Gemme.....	78
Pred kanonizáciou	78
Po kanonizácii	79
Pápež Pius XII.	79
Svätý Maximilián Mária Kolbe	79
Otec Divo Barsotti	79
Milosti a zázraky získané na príhovor svätej Gemmy.....	80
Uzdravenia z telesných chorôb.....	80
Zhubné ochorenie žalúdka.....	80
Artróza/artritída	80
Rakovina prsníka.....	80
Nádor na hlave	80
Zápal mozgových blán	80
Uzdravenie dieťaťa.....	81
Prudká angína	81
Zápal pľúc.....	81
Choroba oka.....	81
Ďalšie zázraky	81
Utíšenie búrky	81
Nešťastie v rodine.....	82
Vyslobodenie z dlžôb	82
Obrátenia hriešnikov	82

Zatvrdnutý muž	82
Duchovne upadnutá rodina.....	82
Neverný manžel	83
Mnohé ďalšie obrátenia	83
Záver.....	83
Kanonizácia	84
Kalendár udalostí	85
Zo života pátra Germana	86
List Gemme.....	86
Použitá literatúra a ďalšie odkazy	88

Úvod

Čitateľom, ktorí sa rozhodujú, či sa pustia do čítania tohto diela alebo nie, odporúčam prečítať si najprv kapitolu o milostiach a zázrakoch, prípadne o úcte k svätej Gemme, čo by malo byť dobrou motiváciou na prečítanie celého diela. Prečo mi na tom záleží? Pretože z dnešného človeka sa vytráca cit pre duchovné veci, dnešný človek neverí v nadprirodzené úkazy, ktoré Boh neustále vykonáva, a čo je najhoršie, úplne na Boha zabúda. Zabúda, že Všemohúci Boh ho stvoril, zabúda, že Nevinný Spasiteľ zaňho zomrel, zabúda, že Večný Boh ho chce priviesť k Sebe do neba, pretože ho nesmierne miluje.

A čo s tým má svätá Gemma? Dá sa povedať, že žila pomerne nedávno, bola obyčajným dievčaťom, nebola zatvorená v kláštore, ale žila vo svete, podobne ako my. Ale prišla na to, že úspešný a pohodlný život na tomto svete nie je to, pre čo žije. Zakúsila nesmiernu radosť z Boha, z Jeho Lásky a k tomu pozýva aj nás. Svojím príkladom obrátila nejedného hriešnika a povzbudila nejedného vzorného kresťana. Po smrti si ju zvolil za patrónku aj sám pápež Pius X., a mnoho kardinálov, biskupov, kňazov, rehoľníč a rehoľníkov a bežných ľudí hovorí o veľkých milostiach a o zázrakoch, ktoré im boli udelené na jej príhovor.

Prvou otázkou ľudí je, čím je zaujímavá, aké výroky povedala, aký je jej prínos. Ako som už povedal, je zaujímavá tým, že bola úplne obyčajná a jednoduchá. Mala len 25 rokov keď odišla do neba za svojim Kráľom. Veľmi veľa trpela - bola sirota, prekonala ťažké choroby, nespĺnil sa jej životný sen, atď. Ale to všetko znášala tak hrdinsky, že hoci bola útlým dievčaťom, museli by sme sa hanbiť za naše neustále reptanie, sťažovanie, ponosovanie, nariekanie, vzdychanie a sebalutovanie, keby sme videli, ako v daždi stojí pri hrobe svojich rodičov, celá premočená a vyhladovaná, ako znáša operáciu nohy pri plnom vedomí, ako trpezlivo znáša pripútanie k lôžku, keď sa kvôli chorobe nemohla ani pohnúť. Je to tak. Ale za to ju dobrý Boh odmenil mimoriadnymi darmi. Osvecoval jej myseľ nebeským svetlom, dával jej pocítiť Svoju nesmiernu lásku, videla a ako s bratom sa rozprávala so svojim Anjelom Strážcom a svätými patrónmi, s Pannou Máriou a s Ježišom. On sa za nás nechal pribiť na kríž. A práve z toho Gemma čerpala silu v každom utrpení. Sama sa Mu ponúkla ako obeť na zmiernenie urážok, ktoré sa Mu dostávajú od hriešnikov. Ona sama chcela byť ukrižovaná spolu s Ním. A On jej to umožnil - daroval jej stigmy, a tak jej dal účasť na Svojich ranách. Priznávam sa, že slovo extáza na mňa pôsobilo strašidelne, ale po prečítaní Gemminho životopisu som zistil, že je to jedna z najkrajších a najväčších milostí a rozkoší, ktoré Boh môže dať istým dušiam. Dočítate sa, ako bola Gemma hrozne trápená diablom, ale vždy ho s Božou pomocou premohla a nakoniec sa musel vzdať a s hanbou ujsť.

Gemma prijímala všetky utrpenia s veľkou láskou, pretože vedela, že slúžia na jej očistenie a posvätenie. Ale mala ešte jeden dôvod: obetovala ich za iných. Či už za záchranu hriešnikov, za vyslobodenie duší z očístca, ale aj za uzdravenie z chorôb a pod. A keďže je teraz už v nebi, vyhlásená za svätú, a my veríme v spoločenstvo svätých, môžeme sa k nej s dôverou utiekať o pomoc. Katolícke učenie nám dáva veľkú útechu, pretože hoci už Gemma odišla z tohto sveta, veríme, že nás vidí z neba a pomáha nám svojimi modlitbami.

Svätá Gemma je vyhlásená za patrónku lekárnikov, pri strate rodičov a v pokušení. Okrem toho je považovaná za zvláštnu ochrankyňu a sprievodkyňu samých a opustených a je označovaná aj ako svätá proti samote.

Pripadá mi trochu zvláštne, že hoci bola Gemma súčasníčkou sv. Terezky z Lisieux, Terezku pozná asi každý, a Gemmu takmer nikto. Pravdou však je, že je dobre známa napr. v rodnom Taliansku, vo Francúzku, Nemecku, Anglicku, Španielsku, Rusku, Poľsku a v ďalších krajinách.

Toto dielo som napísal práve preto, aby ju mohlo spoznať čo najviac ľudí. Je škoda, že tu, na Slovensku, ju takmer nikto nepozná. Toto dielo je akýsi výber z knihy The Life Of St. Gemma Galgani, ktorú napísal jej duchovný vodca, a pridal som ďalšie informácie a fotografie z internetu. Úlohou nie je nahradiť preklad tejto knihy - práve naopak. S písaním takýchto prác nemám žiadne skúsenosti a priznávam sa, že hoci som angličtinu študoval 10 rokov, boli mi miesta, kedy som nevedel dokonale sformulovať myšlienku do slovenčiny, takže niektoré vety, najmä v citátoch, môžu znieť trochu kostrbato a zvláštne, ale každopádne mi išlo o čo najpresnejší a najdoslovnejší preklad, aby sa zachoval význam a štýl. Vopred sa ospravedlňujem za pravopisné a štylistické chyby. Mojm veľkým snom je, aby sa našiel niekto, kto by pôvodnú knihu preložil profesionálne a aby raz vyšla aj u nás. Táto biedna práca sa totiž celej knihe nemôže nikdy vyrovnáť. Prajem Vám veľa duchovného svetla, radosti a povzbudení z čítania.

Jozef Timuľák

Detstvo

Narodenie

Rodný dom v dedinke Camigliano

Gemma Galgani (čítaj Džema Galgany) sa narodila 12. marca 1878 v dedinke Camigliano, blízko mesta Lucca v Toskánsku, v strednosevernom Taliansku. Jej otec, Enrico Galgani, bol lekárnik a vzdialený príbuzný sv. Jána Leonardí. Gemmina matka, Aurelia Galgani, rodená Landi, bola tiež vznešeného pôvodu. Gemma mala siedmich súrodencov: bratov Carlosa, Guida, Ettoreho, Gina, Antonia a sestry Angelinu a Giuliu. Bola štvrtým dieťaťom a prvým dievčaťom v rodine.

Krst

Nábožní rodičia dbali, aby ich deti boli pokrstené čím skôr po narodení, a preto bola Gemma pokrstená hneď na druhý deň, teda 13. marca 1878, vo farskom kostole sv. Michala.

Meno Gemma

Gemmina matka bola pred jej narodením plná radosti a otec, hneď keď ju prvýkrát zbadal, bol dojatý pocitom zvláštnej radosti. Také zvláštne pocity nemali pri narodení ostatných detí, a preto považovali Gemmu za obzvlášť vzácny dar z nebies. Práve preto jej dali meno Gemma, čo v preklade znamená drahokam, vzácny klenot. Matka však mala pochybnosti, či vybrali dobre, pretože žiadna svätica sa tak nevolala a ich dcérka by tak nemala patrónku v nebi. Ale jeden ich známy kňaz prorocky poznamenal, že Gemma sa raz môže stať skutočným drahokamom nebies a brilantom Božej Cirkvi.

Rodina sa sťahuje

Otec chcel zabezpečiť deťom dobré vzdelanie a výchovu, a tak, keď mala Gemma okolo jedného mesiaca, presťahovala sa celá rodina do neďalekého mesta Lucca, asi 7 km západne. Tam potom Gemma prežila zvyšok svojho života. Bolo to (a stále je) klasické okúzľujúce stredoveké mesto s vysokými hradbami a úzkymi uličkami.

Škola

Keď mala Gemma 2 roky, poslali ju aj s jej súrodencami do súkromnej polinternátnej školy pre malé deti z najlepších rodín. Túto školu viedli dve vynikajúce dámy z Luccy, Emilia a Elena Vallini. Gemma tu chodila päť rokov, dochádzala každý deň a domov sa vracala až k večeru. Okrem zbožnosti sa učila aj písať a čítať, ako aj rôzne ženské ručné práce. Jej učiteľka o nej o niekoľko rokov neskôr napísala toto:

Drahá Gemma mala len 2 roky, keď nám ju zverili. Už od tohto útleho veku prejavovala zrelý úsudok a bolo vidieť, že už používa rozum. Bola vážna, hlbavá, múdra vo všetkom a odlišovala sa od ostatných spolužiakov. Nikdy sme ju nevideli kričať alebo sa hádať; jej výraz bol stále pokojný a milý. Či ju niekto chválil alebo karhal, bolo to rovnaké - jej odpoveďou bol jemný úsmev a jej chovanie bolo vyrovnané a pokojné. Jej povaha bola živá a horlivá, ale počas celého obdobia, ktoré s nami bola, sme ju nikdy nemuseli potrestať; pri malých chybičkách, ktoré sú s týmto útlým vekom spojené, stačila najjemnejšia výčitka a ihneď poslúchla. V škole mala so sebou dvoch bratov a dve sestry. Nikdy sa s nimi neškriepila a stále im odovzdávala to najlepšie, sama sa toho zriekajúc. Pri obede bola Gemma vždy spokojná a úsmev, ktorý jej hral na perách, bol jej jedinou pripomienkou alebo schválením. Hneď sa naučila všetky modlitby, ktoré deti denne recitovali, hoci, keď ich opakovali všetky, trvalo to pol hodiny. Vo veku 5 rokov čítala z breviára s takou ľahkosťou a tak rýchlo ako dospelý človek. Bolo to vďaka mimoriadnej usilovnosti tohto anjelského dieťaťa, z jej poznania, že breviár je reťazcom Božej chvály. V štúdiu bola vytrvalá a rýchlo sa naučila všetko, čo ju učili, dokonca aj veci, ktoré boli nad rámec jej útleho veku. Gemma bola v škole veľmi obľúbená, najmä u malých dievčat, ktoré stále chceli byť s ňou.

Počas jej pobytu v škole zachvátil mesto Lucca veľmi zákerný čierny kašeľ. Učiteľky požiadali malú Gemmu aby sa modlila - a epidémia skutočne prestala. Žiadne dieťa v škole neochorelo.

U starých rodičov

Raz, keď mala 4 roky, bola na návšteve u starých rodičov. Keď v jednu chvíľu vošla babka do izby, našla malú Gemmu kľačať pred obrazom Najsvätejšej Panny Márie. Rýchlo zavolať aj dedka a boli z toho veľmi prevapení. Veď ich vnučka mala iba 4 roky. Babka sa spýtala:

Gemma, čo robíš?

Malá Gemma sa nedala vyrušovať a s detskou jednoduchosťou odpovedala:

Recitujem Zdravas' Mária. Nechajte ma modliť sa.

Z tejto milej príhody jasne vidíme, že Gemma si už od malička veľmi obľúbila modlitbu.

Otec

Otec pozorne vnímal rýchly rozvoj svojej dcéry, ako v cnostiach, tak aj v učení. Ďakoval za to dobrému Bohu a jeho láska k nej rástla viac a viac. Často ju brával na prechádzky po meste alebo po okolí. Vždy jej chcel dať len to najlepšie, prevapoval ju rôznymi pozornosťami a pod. Počas prázdnin, keď Gemma nebola v škole, ju chcel mať stále pri sebe a keď prišiel domov z práce, jeho prvá otázka bola:

Gemmin otec

Kde je Gemma?

Nato mu vždy ukázali na malú izbičku, kde sa osamote učila, pracovala alebo sa modlila. Lenže Gemme sa otcova priveľká pozornosť nepáčila. Jej súrodenci na ňu síce nežiarili, ale táto prehnaná starostlivosť jej spôsobovala zármutok. Často otcovi hovorievala, že sa jej toto uprednostňovanie nepáči a ako veľmi to nemá rada.

Občas chcel milujúci otec vziať svoju dcérku na kolená a pobozkať ju, ale malá Gemma mu to nikdy nedovolila. Už od útleho veku prejavovala silný odpor voči všetkému, čo lahodilo zmyslom a čo by spôsobovalo rozkoš. Preto otcovi povedala:

- *Otec, nedotýkaj sa ma.*
- *Ale veď som predsa tvoj otec.*
- *Áno, otecko, ale ja nechcem, aby sa ma dotýkal nikto.*

Aj keď sa nám môže zdať, že Gemma bola k svojmu otcovi bezcitná, nie je to pravda. Bol to veľmi dobrý človek a ona ho mala veľmi rada, ale anjelovi v ľudskom tele sa nepáčila jeho prílišná starostlivosť a uprednostňovanie pred ostatnými súrodencami.

Matka

Aurelia Galgani bola dokonalým príkladom katolíckej matky. Modlila sa bez prestania. Každé ráno chodievala na sv. omšu a na sv. prijímanie, a to aj vtedy, keď mala horúčky a bola unavená. Posilnená Nebeským Chlebom si horlivo plnila svoje povinnosti a vzorne sa starala o veľkú rodinu. V malej Gemme videla mimoriadny prejav Božej milosti. Často vzala svoju dcérku do náručia a učila ju pravdám viery, vysvetľovala jej vzácnosť a vznešenosť ľudskej duše, závažnosť a hrôzu hriechu, radosť z odovzdanosti sa Bohu a prázdnotu a márnivosť sveta. Často sa spoločne modlili pred svätostánkom, odkiaľ šľahajú plamene Spasiteľovej lásky do srdca, ktoré Ho hľadajú, a zvlášť do duší prostých a nevinných. So slzami v očiach jej hovorila aj o bolestiach nášho dobrého Pána:

Malá Gemma s matkou

Pozri, Gemma, ako za nás milý Ježiš zomrel na kríži.

Učila ju modliť sa a potom sa modlievali spoločne. Ráno, hneď keď sa zobudila, večer pred spaním a veľmi často aj počas dňa. Hoci majú deti ťažkosti s recitovaním modlitieb, lebo sa nevedia dobre sústrediť a často ešte nechápu význam, u Gemmy to tak nebolo. V modlitbe mala najväčšiu záľubu. Keď bola jej matka unavená alebo musela prerušiť modlitbu alebo kázanie pre svoje domáce povinnosti, Gemma išla za ňou, poťahala ju za sukňu a prosíkala:

Mamička, hovor mi ešte o Ježiškovi.

Matkina choroba a smrť

Lenže pani Aurelia trpela už 5 rokov na ťažkú chorobu – tuberkulózu. Hoci to navonok nebolo vidno, cítila, že jej koniec je blízko. Preto s ešte väčšou horlivosťou viedla deti k Bohu. Pri jednej príležitosti sa malej Gemmy spýtala:

- Gemma, keby som ťa mohla vziať so sebou, keď ma Ježiš zavolá, bola by si rada?
- Kde?
- Do neba, s Ježišom a Jeho anjelmi.

Pri týchto slovách sa naplnilo srdce maličkovej veľkou radosťou a odvtedy v nej zahorela obrovská túžba dostať sa do neba.

Matkin stav sa zhoršil a doktori zakázali deťom približovať sa k jej posteli, aby sa nenakazili. Gemma z toho bola veľmi nešťastná a toto odlúčenie od milovanej mamičky ju veľmi bolelo. S plačom hovorila:

A teraz, preč od mamičky, kto ma bude povzbudzovať modliť sa a milovať Ježiša?

Prosíkala a žobrala, až nakoniec urobili výnimku a dovolili jej byť pri nej. Ako veľmi muselo toto dieťa prosiť, že jej také povolenie dali; mala necelých 7 rokov. O týchto chvíľach s matkou hovorí:

Prišla som k nej, klakla som si pri jej vankúši a modlili sme sa.

Sviatosť birmovania

Gemma bola viac ako dobre pripravená prijať sviatosť birmovania (v tej dobe nebolo ničím zvláštnym prijať sviatosť birmovania ešte pred prvým sv. prijímaním). Jej matka ju odporučila Duchu Svätému. Dňa 26.5.1885 bola pobirmovaná arcibiskupom mons. Ghilardim v bazilike sv.

Gemma vo veku 7 rokov

Michala in Foro. Po tejto slávnosti chceli jej príbuzní zostať na ďalšiu sv. omšu, aby sa poďakovali za príchod Svätého Ducha. Gemma to využila a modlila sa pri nej za svoju chorú mamku. Zrazu počula vo svojom srdci hlas:

- Dáš mi mamičku?
- Áno, ak vezmeš aj mňa.
- Nie, daj mi ju bez výhrad. Nateraz musíš zostať so svojím otcom. Do neba ťa vezmem neskôr.

Po sv. omši sa ponáhľala domov. Kľáčiac sa modlila pri svojej zomierajúcej mamičke, prelievala horké slzy a nechcela odísť, až kým nepríde koniec, aby mohla počuť jej posledné slová. Neskôr si na to spomína takto:

Musela som odpovedať "Áno" a po omši som bežala domov. Ach, cesty Božie! Pozerala som sa na mamičku a plakala som. Nemohla som zadržať plač.

Otec ju posielal preč

Ale milujúci otec sa nemohol pozerať na bolesť, ktorú Gemme spôsobuje pohľad na zomierajúcu mamku, a bál sa, že od toho veľkého zármutku zomrie ešte skôr ako ona. Dal jej znamenie, aby odišla z izby, a potom jej prikázal, aby odcestovala s tetou Elenou do San Gennaro a zostala tam, kým ju nezavolá späť. Gemma sa úplne podriadila otcovej vôli a ihneď odišla. Jej malé srdiečko muselo zostať veľmi zranené, ale aj napriek tomu už v tomto detskom veku dokazuje dokonalú poslušnosť a prináša veľkú obeť.

U tety Eleny v San Gennaro

Medzitým jej matka zomrela smrťou svätých. Bolo to 19. septembra 1886. Mala len 39 rokov.

Pre Gemmu sa zrazu všetko zmenilo. Píše:

Medzitým, ako som bola u tety, sa môj život úplne zmenil. Teta vôbec nebola ako mamka. Bola pobožná a dobrá, ale . . . Ako mi chýbali chvíle, keď sme sa s mamičkou spoločne modlili.

Malá Gemma chcela chodiť každé ráno do kostola, ale nenašla nikoho, kto by s ňou išiel tak zavčasu. Chcela byť sama a modliť sa, ale v dome nemala žiadne súkromie. Pre svoju veľkú poníženosť sa na seba dívala ako na veľmi hriešnu, a preto sa potrebovala často spovedať. Nemala tu však svojho spovedníka z Luccy, ktorý ju už poznal a vedel jej dobre poradiť. Nemala sa s kým

porozprávať o Ježišovi a o duchovných záležitostiach. A pritom to bolo to, čo mala najradšej. Toto všetko jej spôsobovalo veľkú bolesť a smútok.

Teta Elena mala Gemmu veľmi rada, a preto chcela, aby u nej zostala čím dlhšie. Vedť kto by neobdivoval rozvážne a mierne vystupovanie, vzácnu jemnosť a skromnosť a neobvyklú zbožnosť u takého mladého dievčaťa?

Ale medzitým jej brat Gino už nemohol zniesť zármutok z odlúčenia milovanej sestričky a prosil otca, aby ju zavolať späť domov. Pán Galgani už tiež túžil mať svoje dieťa pri sebe a bolo mu ľúto, že to úbohé dievčatko bolo už niekoľko mesiacov odtrhnuté z domu. Preto ju teda zavolať späť domov. Bolo to na Vianoce toho istého roku - 1886.

Nová Matka

Po smrti milovanej mamičky zostala v duši úbohej Gemmy prázdnota a smútok a hovorí, že musela oplakať chvíle, kedy sa spoločne modlili. Našťastie si však uvedomila, že Svätá Panna Mária, Matka Božia, je aj našou Matkou, a tak Ju s najväčšou láskou prijala do svojho srdca. Sama hovorí:

Po strate svojej pozemskej matky som sa úplne odovzdala Matke Nebeskej. Kláčiac pred Jej obrazom som jej povedala: "Mária, už nemám pozemskú mamičku; teraz buď Ty mojou Nebeskou Mamičkou."

A Najsvätejšia Panna, ako dobrá Matka, prijala svätú Gemmu za Svoju dcéru. Vypočujme si ešte dve jej vyznania:

Ó, kolkokrát som svojej Nebeskej Mamičke predkladala úzkosti a ťažkosti svojho strápeného srdca, Ona ma vždy utešila! Áno; spomínam si, že keď som sa ako sirota bez pozemskej matky zmietala vo veľkých úzkostiach, Nebeská Matka mi s najväčšou lúbeznosťou otvorila Svoju náruč.

Aká dobrá ku mne vždy bola táto Nebeská Mamka. Pomáhala mi v duchovných potrebách, ochraňovala ma pred nebezpečenstvami, vyslobodila ma z moci diabla, ktorý ma stále chodil trápiť... a nakoniec ma naučila poznať a milovať Ježiša, byť dobrou a robiť Mu radosť. Ó, najmilšia Mamička, budem Ťa milovať celý svoj život.

A naozaj, Gemma celý život prejavovala mimoriadnu lásku a hlbokú dôveru k Panne Márii, ako to ešte uvidíme v ďalších kapitolách.

Pokračovanie v štúdiách

Láskyplný otec nemal to srdce dať malú Gemmu do internátu. Okrem toho, chcel nejako odčiniť, že ju prednedávnom poslal preč z domu. Preto ju dal do polointernátnej školy, ktorú viedli rehoľné sestry sv. Zity. Bola to veľmi dobrá myšlienka, zveriť svoju dcérku do rúk nábožných sestričiek. A Gemma sa tomuto otcovmu rozhodnutiu veľmi potešila a bola mu za to veľmi vďačná. Hovorí:

Začala som chodiť do školy sestričiek; bola som v raji!

Medzi hodinami vyučovania, prácou a rekreáciou tu mávali sv. omše, spoločne sa modlili a konali rôzne pobožnosti, takže Gemma si nič viac nemohla priať. Sestričky - učiteľky a aj spolužiaci si veľmi skoro všimli jej zbožnosť a horlivosť a všetci si ju veľmi obľúbili. Gemma nechcela byť obdivovaná a snažila sa zostať nenápadná, ale nemohla skryť žiaru, ktorú vydávala celou svojou bytosťou. A hoci patrila v triede medzi najmladších, všetci sa na ňu dívali s úctivosťou a považovali ju za najväčšiu spomedzi nich. Jedna z jej učiteľiek to zhrnula slovami:

Ona bola dušou školy.

Teraz musíme popísať jej prvé sväté prijímanie a potom sa ešte raz vrátíme k škole.

Prvé sväté prijímanie

Keď mala Gemma 9 rokov, požiadala, aby jej dovolili pristúpiť k prvému svätému prijímaniu. V tej dobe sa však k prvému svätému prijímaniu pristupovalo až vo vyššom veku. Okrem toho, bola útlej postavy, takže, hoci mala 9 rokov, vyzerala sotva na takých 6. Preto dostala odpoveď, že musí ešte chvíľku počkať. So slzami v očiach prosila svojho otecka, kňaza aj rehoľné sestričky, aby jej to predsa len umožnili. Hovorila:

Dajte mi Ježiša a uvidíte, aká budem dobrá. Budem úplne zmenená. Nespáчам už žiadny hriech. Dajte mi Ho, tak po Ňom túžim a nemôžem bez Neho žiť.

Nakoniec jej teda kňaz, jej osobný spovedník, dp. Giovanni Volpi, neskôr biskup v Lucce, vyšiel v ústrety a jej otcovi oznámil, že je pripravená prijať Spasiteľa do svojho srdca. Povedal:

Ak nechceme, aby naša Gemma zomrela od veľkej túžby, musíme jej dovoliť ísť na sväté prijímanie.

Mons. Giovanni Volpi,
Gemmin spovedník a
arcibiskup v Lucce

Keď sa to malá Gemma dopočula, ach, ako jej detské srdiečko zaplesalo radosťou. Vrúčne sa poďakovala Pánovi a Jeho Milej Matke a potom poprosila svojho otca, aby jej dovolil načas odísť do kláštora, kde by sa pripravila na túto veľkú udalosť. Nebol tým práve nadšený, pretože po predchádzajúcom odlúčení ju už nechcel stratiť ani na chvíľku, ale Gemma ho prosila tak úpenlivo a vytrvalo, až jej toto pranie splnil a povedal:

Tak dobre, ale len na 10 dní.

Príprava v kláštore

Gemma neskôr píše:

Ó, aká som bola šťastná! Hneď, ako som sa dostala do kláštora, bežala som do kaplnky, poďakovať sa Ježišovi; so všetkou vážnosťou som Ho prosila, aby ma dobre pripravil na sväté prijímanie. Potom som pocítila silnú túžbu spoznať celý Ježišov život a Jeho utrpenie.

Gemma sa v kláštore učila všetko, čo jej dobré sestričky vysvetľovali o tajomstve Eucharistie a o bolestiach nášho Milého Pána. Spomína si:

Učiteľke som povedala o svojej horlivej túžbe vedieť o Ježišovi a ona mi o tom hovorila každý deň, keď už ostatné deti išli spať. Raz večer, keď mi rozprávala o ukrižovaní, o korunovaní trnami a o všetkých Ježišových utrpeniach, bolo jej vysvetľovanie také živé, že mi v srdci spôsobilo takú bolesť, že som celý nasledujúci deň musela preležať v posteli. Preto s tým prestala, ale chodila som ešte na kázne. Ten dobrý kňaz nám každý deň opakoval: "Každý, kto sa živí Ježišovým Telom, žije Jeho životom." Tieto slová ma naplňali tou najväčšou útechou a myslela som si pre seba: "Keď potom Ježiš príde ku mne, nebudem už viac žiť ja, pretože On bude žiť vo mne!" A takmer som zomrela od túžby môcť vyrieť tieto slová: "Ježiš žije vo mne!" Niekedy som o tom celá zapálená túžbou rozjímal celú noc. Pripravila som sa na generálnu spoveď, ktorú som potom vykonala na trikrát u dp. Volpiho, a dokončila som ju v sobotu, na vigíliu toho šťastného dňa.

Potom napísala list svojmu otcovi:

*Drahý otecko,
dnes je predvečer môjho prvého svätého prijímania, čo bude môj najšťastnejší deň. Píšem Ti týchto pár riadkov, aby som Ti povedala, ako Ťa mám rada, a aby som Ťa poprosila o modlitbu, aby ma Ježiš, keď príde do môjho srdca, našiel pripravenú prijať všetky milosti, ktoré pre mňa pripravil. Odpusť mi, prosím, každú neposlušnosť a všetku bolesť, ktorú som Ti spôsobila, a prosím Ťa, aby si na to všetko dnes večer zabudol. Prosím, požehnaj ma.
Tvoja milujúca dcéra,
Gemma.*

Vytúžený deň nadišiel

Tým veľkým dňom bola nedeľa, sviatok Božského Srdca Ježišovho, 19. júna 1887 (niekde sa uvádza 17. jún; to preto, lebo sviatok pripadol na piatok, ale slávil sa až v nedeľu). Skoro ráno bežala Gemma do kaplnky a pri sv. omši jej drahý Ježiš po prvýkrát vstúpil do jej malého milujúceho srdiečka. Na toto prvé intímne stretnutie s Ježišom v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej si spomína takto:

Nedá sa opísať, čo sa odohralo medzi Ježišom a mnou. Dal sa mi pocítiť, ach, tak mocne v mojej duši. V tej chvíli som pochopila, že nebeské rozkoše nie sú ako tie pozemské. Chcela som, aby sa moje spojenie s Bohom už nikdy neprerušilo.

Päť predsavzatí

Zvyšok dňa potom strávila v tichosti a v rozjímaní, tráviac čas s naším Pánom v kaplnke, alebo rozhovormi o Ňom so sestričkami. Potom si zapísala, čo chcela sľúbiť Ježišovi, ako odpoveď na Jeho dar Seba Samého:

1. Budem sa spovedať a pristupovať k sv. prijímaniu vždy akoby to bolo poslednýkrát.
2. Často budem navštevovať Ježiša vo svätostánku, obzvlášť keď budem smutná.
3. Na každý sviatok Panny Márie sa budem pripravovať umŕtvovaním a každý večer si od Neja budem vyprosovať požehnanie.
4. Budem sa snažiť byť stále v Božej prítomnosti.
5. Vždy, keď budú hodiny odbíjať novú hodinu, poviem trikrát: Môj Ježišu, milosrdenstvo!

Gemma zachovávala týchto 5 bodov, pretože bola rozhodnutá stať sa svätou. Sestrička, ktorá ju v škole učila, jej to často pripomínala a hovorila:

Gemma, pamätaj, že sa musíš stať skutočne vzácnym drahokamom.

Každoročná spomienka

Gemma si tento slávnostný deň každoročne pripomínala. Raz takto písala svojmu duchovnému vodcovi:

Môj otče: neviem, či ste si vedomý, že sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho je aj mojím sviatkom. Včera, otče, som prežila rajskej deň! Celý čas som zostala s Ježišom. Stále som sa rozprávala s Ježišom. Bola som šťastná s Ježišom a tiež som plakala s Ježišom... Ach, mrazivé myšlienky na svet, preč odo mňa! Chcem stále zostať s Ježišom a jedine s Ježišom!

Tieto slová napísala v extáze (to bude popísané neskôr). Po takom vzplanutí lásky sa ponížila, ako to mala vo zvyku, a pokračovala:

Môj Ježiš, a Ty ma stále znášaš? Čím viac myslím na svoju nízkosť, tým viac sa strácam v úžase a nenachádzam nič, čo by mi dávalo pokoj, až kým nezaletím do Tvojho nekonečného Milosrdenstva. Môj Ježišu, milosrdenstvo!

Potom sa vrátila z extázy a všimnite si, s akou jednoduchosťou pokračuje:

Otče, kam ma tiahnu moje myšlienky? K prekrásnemu dňu prvého svätého prijímania! Včera, na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, som opäť cítila radosť toho šťastného dňa. Včera som opäť zakúsila raj. Ale čo je to, zakúsiť ho len na jeden deň, keď neskôr okúsime jeho rozkoš naveky! Naozaj, deň môjho prvého svätého prijímania bol dňom, kedy som našla svoje srdce horieť láskou k Ježišovi. A aká šťastná som bola, keď som s Ježišom v srdci mohla zvolať: "Ó, môj Bože, Tvoje Srdce je moje!... Čo viac potom chýba k šťastiu? Nič!"

Takýchto vyznaní bolo nespočetne veľa, ale aj z tohto krátkeho citátu môžeme vidieť, ako veľmi Gemma milovala svojho Spasiteľa a do akých výšok vzlietala už vo veku deviatich rokov.

Opäť v škole

Ovládanie sa

Gemma mala veľmi živú povahu a kto ju dobre poznal, vedel, že je temperamentom sangvinička, a teda, že mala sklony k impulzivnosti. Preto, keby sa nebola veľmi intenzívne ovládala, bola by - ako jej to niektorí aj hovorili - poplašeným šašom. Naučila sa však dokonale ovládať. Ktosi o nej povedal:

Bola živej povahy, ale tichá, lebo sa vždy premohla.

Keď sa s ňou niekto škriepil alebo jej nadával a urážal ju, ona odpovedala roztomilým pohľadom a takým nežným úsmevom, že protivník sa jej neraz musel hodiť okolo krku a láskyplne ju objal s prosbou o odpustenie.

Ktosi ďalší hovorí:

Z času na čas sa stalo, že niekto, pripisujúc jej neporiadok v dome, ju za to zlostne hrešil. Ona si to v tichosti vypočula a potom, či to bola pravda alebo nie, hovorila: "Nehnevajte sa. Netrápte sa tým. Uvidíte, budem dobrá a viac to neurobím."

Tak veľmi sa vedel tento anjel ovládať.

Priamosť a úprimnosť

Niekedy sa však mohlo zdať, akoby bola tak trochu ostrá. Bola to však jej úprimnosť a priamosť. Jej áno bolo áno a nie bolo nie. Biele bolo biele a čierne bolo čierne. Pre ňu neexistoval žiadny

druhý význam. To, čo prežívala vo svojom srdci, vyslovovala priamo a bez akejkoľvek úlisnosti a pretváranky, nezávisle od toho, aký mala cieľ, alebo s kým sa rozprávala. Nepotrpela si na formality a ceremónie. Uspokojila sa s dodržiavaním základných pravidiel zdvorilosti a nič, čo by bolo navyše, ju nezaujímalo. S každým sa rozprávala otvorene a priamo a vo svojej detskej jednoduchosti si naozaj nevedela predstaviť, že by touto úprimnosťou mohla niekoho uraziť.

Pre jej neobvyčajnú zdržanlivosť, a keďže bola vždy zahĺbená do svojich myšlienok, si niektorí mysleli, že je bojzlivá a iní ju dokonca označili za nudnú, nevýraznú a mdlú. Ona sa však nezaujímala o ich názory a nepočúvala ich poznámky. Keď ju nútili vyjadriť sa k tomu, skromne a zdržanlivo odpovedala:

Som ja azda povinná snažiť sa robiť ľuďom radosť? Určite som hlúpa a otravná, ako mi teda môže ublížiť, keď ma za takú považujú? Ani najmenej ma to netrápi.

To sa však stalo len zriedkavo.

Oblúbenosť u ostatných

Na druhej strane, keď sa chcela občas dlho rozprávať (čo však nebolo často), vydržali by ste celé hodiny a vôbec by vás to neunavovalo. Vyžarovalo z nej čosi mimoriadne, čo vzbudzovalo úctu, dôveru a obdiv. Možno aj preto ju mali všetci spolužiaci tak radi, chceli sa s ňou priateľiť a pozývali ju do každej ich činnosti. Keď niekedy ochorela a načas nechodila do školy, medzi žiakmi aj učiteľkami nastal všeobecný zármutok.

Túžba po modlitbe

Keďže nie je svätosť bez kríža, Boh vložil do srdca Gemmy túžbu po poznaní tajomstva Vykúpenia. Chcela o tom počúvať tak často, že sa jej učiteľka rozhodla, že jej to umožní ako odmenu za dobrý prospech a prácu. Preto Gemma zdvojnásobila svoju usilovnosť a dosahovala najlepšie výsledky. Táto učiteľka, sestrička, ju oboznámila aj s umŕtvovaním, ale nedovolila jej používať tieto nástroje. Miesto toho si Gemma umŕtvovala oči, jazyk a ostatné zmysly. A tiež aj vôľu. A hoci už teraz bola jej najobľúbenejšou činnosťou modlitba, Boh ju k tomu ťahal ešte a ešte viac. Píše:

Pri tejto sestre som získala veľkú túžbu po modlitbe. Každý večer, hneď ako som prišla zo školy, som sa zatvorila v izbe a recitovala som celý ruženec na kolenách. Niekoľkokrát počas noci som vstala asi na štvrthodinu a odporúčala som svoju dušu a jej potreby Ježišovi.

Prichádzajú skúšky

Ale keďže cesta človeka je posiatá trnami a Pán navštevuje tých, ktorých miluje, doľahli aj na mladú Gemmu skúšky. Podstúpila to, čo sa nazýva aj vnútorným mučením. Zrazu zakúsila únavu, vyčerpanosť, smútok a nechť modliť sa. Ježiš sa jej akoby stratil a tie stretnutia plné lásky s Ním v minulosti boli už len snom. Ach, aký smútok a prázdnota v srdci. Táto skúška netrvala len pár dní, ale takmer celý rok. Ale nebol to stratený čas. Práve naopak, bol to veľký zisk. Keďže sa cítila byť opustená Bohom, ktorého nadovšetko miluje, rozhodla sa Ho o to intenzívnejšie hľadať, odpútajúce svoje zmysly od všetkého svetského, začala častejšie pristupovať k sv. prijímaniu a s novou horlivosťou sa usilovala o dokonalejšie praktizovanie čností. Aký krásny príklad pre nás, ktorí miesto toho začíname povoľovať, skracujeme modlitby, vynechávame sväté prijímania, odkladáme sviatosť zmierenia, a tak sa ešte viac vzdávame od nášho dobrého Pána a sťažujeme Mu, aby nás mohol pritiahnúť späť do Svojho milujúceho náručia.

Ostatní členovia rodiny, ktorí nevedeli, že Boh tiahne svoju služobnicu k svätosti, prejavovali nevôľu k jej výraznej zmene zovňajšku a k skrytému a utiahnutému životu. Chceli, aby sa zabávala a bránili jej chodiť skoro ráno a tak často do kostola. Chceli, aby s nimi chodievala na večerné prechádzky, oblečená ako jej sestry. Týmto a ešte mnohými inými vecami jej spôsobovali veľkú bolesť v srdci, pretože si nevedomovali, že ona túži len po nebi a že tento svet jej nemôže dať tú pravú potechu.

Ale dobrý Pán sa zľutoval nad svojou vernou služobnicou a poslal jej pomoc...

Prichádza pomoc

Onedlho jej zomrel dedko a strýko. Preto sa jej dve tety, otcove sestry, nastahovali k ním. Boli to veľmi zbožné ženy a prišli práve včas. Ráno, ešte pred školou, chodievali s malou Gemmou na svätú omšu a večer sa šli pokloniť Ježišovi vo Sviatosťi Oltárnej. S nimi sa mohla modliť a rozprávať o svätých veciach, ktoré ona nazývala "Ježišove veci". Toto radostné obdobie jej pripomínalo časy, keď ešte žila jej dobrá mamička.

Horlivá usilovnosť v škole

Gemma mala 13 rokov a naozaj prekypovala čnosťami. Nech si však nikto nemyslí, že pre jej dlhé a časté modlitby zanedbávala školu. Naopak, bola veľmi usilovná a dosahovala výborné výsledky. V

školskom roku 1893-1894 vyhrala Veľkú zlatú cenu za náboženské vedomosti. Na školských výstavách sa niekedy sestričkám podarilo prekonať jej nechuť ukazovať sa, a tak predviedli jej skladby, verše, cvičenia z francúzštiny, matematiky, atď. Jej usilovnosť bola taká veľká, že doma sa jej dokonca tak trochu vyčítajúc pýtali, načo sa toľko učí, keď už toho vie tak veľa.

Smrť milovaného brata Gina

Gemmin brat Gino, seminarista, ochorel na chorobu, ktorá vzala aj ich matku. S Gemmou sa mali veľmi radi. Boli to dve rovnaké duše, rovnako vnímajúce a cítiace, zvlášť pokiaľ išlo o zbožnosť. Gino chcel mať túto drahú sestru pri svojej smrteľnej posteli. Ona veľmi dobre poznala nebezpečenstvo, že sa môže ľahko nakaziť, ale bez ohľadu na svoj život bola pri bratovi deň a noc, posluhovala mu, utešovala ho a vznešenými myšlienkami ho pripravovala na večnosť. Tento nevinný mladík zomrel vzácnou smrťou v septembri 1894 vo veku 18 rokov. Onedlho nato ochorela aj Gemma a 3 mesiace bola pripútaná k lôžku. Veľmi sa o ňu báli. Gemma hovorí:

Neviem opísať starostlivosť, ktorou ma zahrnuli, zvlášť otecko, ktorého som často videla plakať a prosiť Boha, aby radšej zomrel on miesto mňa.

A zdá sa, že Boh jeho modlitby vypočul - približne o 3 roky zomrel.

Neskôr sa Gemma vyzdravela, ale zostala taká slabá a otrasená, že lekár jej zakázal chodiť do školy. Odovzdaná do Božej vôle a do vôle svojho otca poslúchla a v tichosti sa vrátila do ústrania svojho domova. Mala vtedy 16 rokov.

Život v domácnosti

Sv. Gemma ako mladé dievča

Po zanechaní školy sa Gemma úplne oddala domácim prácam a službe súrodencom. Dbala, aby im nič nechýbalo a snažila sa ich viesť k čnostnému životu. Všetky povinnosti si plnila poctivo a najlepšie ako vedela. Svojím obetavým prístupom, ochotnou pomocou a dobrým príkladom si získala obdiv nielen domácich, ale aj cudzích ľudí, ktorí ju z diaľky pozorovali.

Láska k chudobným

Na verejnosti bola veľmi obľúbená aj pre veľký súcit a mimoriadnu lásku k chudobným. Počúvajme ju:

Vždy, keď som išla von, pýtala som si od otecka peniaze a keď mi ich niekedy nechcel dať, prosila som ho, aby som mohla vziať chlieb, múku a iné veci. Bola to Božia vôľa, že som stretávala chudobných, lebo traja alebo štyria ma stretli vždy, keď som išla von. Tým, ktorí prišli k domu, som dávala plátno a všetko, čo som mohla uniesť v rukách. Potom mi to spovedník zakázal robiť. Otecko mi už nedával peniaze. Z domu som už nemohla nič vziať a stále, keď som išla von, sa zdalo, že stretávam len chudobných. Všetci bežali ku mne a ja som im nič nemohla dať. Bola to bolesť, z ktorej som sa často rozplakala, a to bola príčina, prečo som sa rozhodla viac nevychádzať z domu.

Chce zostať doma

Toto rozhodnutie však nemohla dodržať. Otec, ktorý dobre poznal jej živú povahu, ju nútil chodiť von, aby mala nejaký pohyb a bola na čerstvom vzduchu. Ale diabol jej dokázal strpčiť aj tieto nevinné prechádzky. Keď raz takto išla z poslušnosti von, istý mladík, vojenský dôstojník, ju začal prenasledovať. Ona si to nevšimla, ale keď jej to potom ktosi povedal, bola z toho otrasená. Po tomto zážitku jej už otec naozaj dovolil uskutočniť jej pôvodný zámer - vychádzať z domu len do kostola, prípadne na nákupy.

Túžba po novom živote

Takto, zatvorená v dome, dosiahla najvyššie stupne čnosti. Napriek tomu si myslela, že nemá žiadne dary, a preto sa o ne bez prestania usilovala. Často si opakovala:

Gemma, musíš sa zmeniť a dať sa celá Ježišovi.

Ako povzbudenie a príležitosť pre horlivejšie praktizovanie čnosti jej poslúžili cirkevné sviatky, krása prírody, striedanie sa ročných období, ale aj spoločné hry, ktorých sa niekedy zúčastňovala.

Rok 1896 sa chýlil ku koncu a Gemma sa rozhodla žiť ešte lepším a svätejším životom. Vzala si pamätníček, do ktorého si zapisovala svoje rozhodnutia, a napísala toto:

V tomto novom roku chcem začať nový život. Nevieam, čo sa so mnou počas tohto roka stane. Odovzdávam sa Tebe, ó môj Bože! Všetka moja nádej a každá záľuba bude v Tebe. Cítim svoju slabosť, ó Ježiš, ale spolieham sa na Tvoju pomoc a rozhodujem sa žiť ináč, totiž, bližšie k Tebe!

Jej denná rutina sa veľmi nezmenila. Vstávala skoro ráno a modlila sa obvyklé modlitby. Potom išla do kostola na sv. omšu a pristupovala k sv. prijímaniu. Každý deň navštevovala Ježiša vo Sviatosti Oltárnej. Večer pridala ešte meditáciu a ruženec na kolenách. V noci sa zobúdza asi na 15 minút a odovzdávala svoju "úbohú dušu", ako zvykla hovorievať, Ježišovi. Vieme, že Ježiš sa jej dával pociťovať silnými impulzmi lásky, takže nohami bola síce na zemi, ale myslou a srdcom zostávala v nebeských výšinách. Napriek tomu nikdy nezanedbávala svoje povinnosti. Vykonávala ich s najväčšou usilovnosťou a horlivosťou, pretože vedela, ako veľmi tým teší svojho Pána. A On ju za to odmeňoval hojnými milosťami.

Zlaté hodinky

Na konci roku 1895 dostala od príbuzných zlaté hodinky, krížik a retiazku. Aby urobila darcom radosť, vzala si tieto ozdoby, keď išla von. Ale čo sa nestalo! Keď sa vrátila a dávala si ich dole, zjavil sa jej Anjel Strážny a s prísnyim pohľadom jej povedal:

Vzácnymi ozdobami, ktoré zdobia nevestu Ukrižovaného Kráľa, nemôže byť nič iné, ako tréna a kríž.

Gemma si ihneď zložila hodinky aj retiazku, a keďže predtým nosila jeden prsteň, zložila aj ten. So slzami v očiach potom povedala:

Ó, Ježiš, pre Tvoju lásku a aby som Ťa potešila, sľubujem, že už viac nebudem nosiť a ani hovoriť o veciach, ktoré zavážajú márnivosťou.

Začiatok nadprirodzeného života

Toto bolo pravdepodobne prvýkrát, čo sa Gemme zjavila anjelská bytosť. Neskôr sa tieto návštevy stali pravidelnými, ako to ešte uvidíme. A nielen jej Anjel Strážny sa jej zjavoval, ale aj Sám Kráľ Anjelov ju prišiel potešovať. Pozrite, ako o tom píše duchovnému vodcovi, otcovi Germanovi:

Ježiš za mnou prišiel napriek mojej hriechnosti a povedal mi toľko vecí. Neviem, prečo na mňa nebol nahnevaný - len raz vyzeral nespokojne.

Otec Germano hovorí, že to muselo byť skôr aby ju vyskúšal a nie pre nejaký úmyselný hriech. V 18 rokoch bolo toto dievča hodné nielen počuť Ježišov hlas, ale dívať sa Naňho a hovoriť s Ním. Niet teda divu, prečo pre ňu už tento svet nebol zaujímavý a vrúcne túžila len po nebi. Počúvajme jej slová:

Od chvíle, kedy vo mne mamička vzbudila túžbu po raji, som po ňom stále túžila a keby to Boh nechal na mne, vybrala by som si zomrieť a odletieť do neba. Vždy, keď som mala horúčku a bola som chorá, dávalo mi to potechu; a keď som sa potom uzdravila, zarmútilo ma to. Raz po svätom prijímaní som sa pýtala Ježiša, prečo ma nevezme do raja. "Pretože, dieťa moje," odpovedal, "dám ti mnoho príležitostí na väčšie zásluhy v tomto živote; zväčším tvoju túžbu po nebi, zatiaľ čo budeš trpezlivo znášať pozemské bolesti."

Túžba po utrpení

Jej láska k Bohu stále rástla a čoraz viac túžila po utrpení. V tom čase, v roku 1896, sa vyjadrila:

Začala som cítiť ďalšiu silnú túžbu, neukojiteľnú dychtivosť po utrpení a po zdieľaní bolesti môjho Spasiteľa. Vo svojich nespočítateľných hriechoch som každý deň prosila Ježiša, aby som mohla trpieť viac. "Áno, môj Ježišu," zvykla som sa modliť, "túžim trpieť a trpieť veľmi pre Teba."

Raz sa modlila takto:

Ó, Ježiš, chcem Ťa nasledovať za každú cenu, za cenu každej bolesti. Ohnivo Ťa chcem nasledovať. Nie, môj Ježiš, nikdy viac Ťa nesklamem vlašnosťou, ako doteraz. Nie! Neurazím Ťa.

A inokedy hovorí:

V pravde môžem povedať, že od matkinej smrti neprešiel deň bez toho, žeby som niečo netrpela pre Ježiša.

Takto si ju Boh pripravoval pre veľké veci. A keďže už nebola dieťaťom, náš Pán zovrel Svoju päť a pripravoval sa ju skúšať tými najtvrdšími ranami...

Hrozí amputácia nohy

Jednou z rán bolo ochorenie nohy, odumieranie chodidla, ktoré jej spôsobovalo neznesiteľné bolesti. Najprv tomu neprisoznávala veľký význam a znášala to s hrdinskou trpezlivosťou. Ale noha sa zapálila a postihnutá oblasť sa zväčšovala. Museli zavolať lekára. Keď dorazil, bol zhrozený stavom nohy a povedal, že ju pravdepodobne bude musieť amputovať. Najprv však začal operovať postihnuté miesto; odkryl postihnutú kosť a začal ju oškrabávať. Gemma si nechcela dať miesto umŕtvieť a ukrutnú bolesť znášala pri plnom vedomí. Bola veľmi statočná. Všetci naokolo sa chveli od hrôzy, ale ona sa ani nepohla. V najbolestivejších okamihoch jej vykĺzol mimovoľný nepatrný ston, ale vďaka uprenému pohľadu na Ukrižovaného Ježiša sa hneď upokojila a prosila Ho o prepáčenie jej slabosti. Pripomeňme, že mala vtedy 18 rokov.

Onedlho prišla ďalšia tvrdá rana a neúprosná skúška...

Otcova smrť

Enrico Galgani bol dobrý, jednoduchý a zhovievavý človek a keďže nikdy nepodvádzal, nevedel si predstaviť, že by ktosi mohol podviesť jeho. Predsa sa však našli ľudia, ktorí zneužili jeho dobrosrdečnú povahu. Niektorí si požičiavali peniaze, iný ho prosili, aby im podpísal zmenky a záruky. Lenže potom ho oklamali a podviedli. Okrem toho, choroby, ktoré boli v ich rodine, boli spojené s nemalými výdavkami za lieky a lekárov. Prišli aj neúspechy a nakoniec aj tie nešťastné zmenky, ktoré neopatrne podpísal - úplne zbankrotoval. Všetok majetok bol zhabaný a jeho veľká rodina upadla do žalostnej biedy. Onedlho ochorel na rakovinu hrtana a krátko nato zomrel, vo veku 57 rokov. Deti zostali sirotami. Suroví exekútori všetko zhabali, lekárnictvo bolo zatvorené a dom zostal úplne prázdny, bez vybavenia. Gemma si na túto krutú udalosť spomína s bolesťou a stále trasúc sa hovorí:

Dokonca vopchali ruky do mojich vreciek a vzali mi aj tých 5 či 6 mincí, ktoré som tam mala; bolo to len pár halierov.

Ďalej si spomína:

...To, čo najviac zarmucovalo ostatných, bolo, že zostaneme bez peňazí a majetku. Raz ráno som pochopila veľkosť obety, ktorú Ježiš zrazu žiadal a preliala som veľa sĺz... V deň keď zomrel, mi Ježiš zakázal zbytočne trúchliť a strávila som ho modlitbou, úplne odovzdaná do najsvätejšej vôle Boha, ktorý sa potom stal mojím pozemským aj nebeským Otcom. Po oteckovej smrti, 11. novembra 1897, sme zostali bez ničoho a nemali sme ani na živobytie.

Mala vtedy 19 rokov a 8 mesiacov.

U tety Carolyny v Camaiore

V týchto ťažkých chvíľach prišli na pomoc opusteným deťom otcove dve sestry, teta Elena a Elisa. Gemma odišla s tetou Carolinou do Camaiore. Tu ju však čakali ďalšie kríže. Doma mala slobodu a súkromie a mohla praktizovať svoju zbožnosť. Ale u tety to bolo ináč. Teta bola bohatá a veľmi spoločenská. Gemma bola sklamaná, že sa nevie predať v každej spoločnosti a keď tak urobila, nastúpili výčitky svedomia. Sama sa priznáva:

Teta nás vodila na omšu každé ráno. Na sv. prijímanie som chodila málokedy, lebo mi veľmi nevyhovovalo spondať sa u iných kňazov ako u svojho spondačníka, mons. Volpiho v Lucce. Vtedy som začala zabúdať na Ježiša, zanedbávať modlitbu a obľúbila som si zábavu. Teta mala ešte jednu nete, Rosu Bartelloni. Rýchlo sme sa spriatelili a dobre sme si rozumeli v rôznych výstrelkoch. Teta nás často nechávala samé. Dobre si uvedomujem, že keby Ježiš nebol ku mne taký milostivý a láskavý, bola by som upadla do ťažkých hriechov. Láska k svetu začala pomaly uchvacovať moje srdce; ale Ježiš mi opäť prišiel na pomoc.

Vo svojich úzkostiach sa toto zmätené dievča stále utiekalo k Ježišovi. Ale On, aby vyskúšal jej čnosť, ponechal ju v jej bezútešnosti. Gemma však stále chválila Pána z celej svojej sily. Keď to bolo možné, navštevovala Ježiša v Jeho Sviatosti a modlila sa pred obrazom Svätej Panny za večné odpočinutie jej otca.

Onedlho však zase zaútočil Nepriateľ...

Ponuka na sobáš

Gemma oplývala neobyčajnou krásou. Bola veľmi pôvabná, milá, správala sa dôstojne a jemne. A aj keď sa obliekala najjednoduchšie ako sa dalo a nenosila žiadne ozdoby, jej krása stále žiarila. Jej oči boli ako neobyčajné brilanty, ale nebolo ľahké ich vidieť, pretože ich vždy s úžasným taktom klopila. Zbožnosť, jemnosť a skromnosť sa prejavovali celou jej bytosťou a robili ju ešte príťažlivejšou. Istý bohatý mladík sa do nej zalúbil a jej tetu požiadal o jej ruku. Okrem tohto mladíka mala Gemma s najväčšou pravdepodobnosťou aj ďalších nápadníkov. Svadba by ju vytrhla z biedy a zabezpečila pozemské šťastie na celý život. Ale žiadali ju zbytočne. V jej srdci bola túžba žiť s Ježišom a len s Ježišom. Nielenže odmietla vypočuť ponuku, ale rozhodla sa okamžite odísť, aby predišla ďalšiemu naliehaniu. Vedela však, že teta ju nebude chcieť počúvať a nepustí ju preč; preto sa začala modliť a dobrý Boh jej prišiel na pomoc...

Choroba a návrat domov

Onedlho sa začala cítiť veľmi chorá, trpela bolesťami hlavy a chrbta a pod touto zámkou prosila tetu, aby ju nechala odísť späť do domu v Lucce. Sama o tom hovorí:

Z ničoho nič som začala chodiť zhrbená a objavila sa aj bolesť v obličkách. Istú dobu som to znášala, ale keďže sa môj stav zhoršoval, požiadala som tetu, aby mi dovolila vrátiť sa späť do Luccy.

Vedela, že tam bude hladovať a trieť núdzu, ale vôbec nezaváhala. Teta ju nakoniec pustila a Gemma sa vrátila do spustnutého domu. Tu sa jej stav začal zhoršovať. Nastúpilo infekčné ochorenie mozgu, ktoré jej dočasne spôsobilo hluchotu. Znášala vysoké horúčky, stratu chuti do jedla a celkovú oslabenosť organizmu. Na hlave sa jej vytvorili veľké bolestivé vredy, vypadali jej vlasy a ochrnula na obe nohy. Dlhú dobu sa snažila toto všetko znášať v skrytosti, aby sa vyhla lekárskej vyšetreniu. Radšej by trpela desaťkrát silnejšie bolesti, ako by mala podstúpiť vyšetrenie. Musela však poslušne vykonať príkaz svojich tiet a priniesť túto obeť. Lekári zistili, že ide o veľmi závažné a pravdepodobne nevyliciteľné ochorenie chrbtice. Aby sa zabránilo ďalšiemu zakrivovaliu, musela nosiť robustnú a veľmi nepohodlnú oceľovú vzperu. Skúšali mnoho liekov a rôznych procedúr, ale nič nezaberalo.

Chrbtová vzpera

Medzitým ju chodili navštevovať rôzni ľudia z mesta. Všetci chceli obdivovať jej hrdinskú trpezlivosť, s akou znášala všetky tie bolesti. Zbožná trpiteľka prijímala každého s láskou a s milým úsmevom. Ďakovala im za návštevu a vymenila si s nimi zopár povzbudzujúcich slov, lebo ináč hovoriť ani nevedela.

Keď lekári videli, že ich snaha je márna a jej stav sa stále zhoršuje, vzdali sa nádeje na jej vyliečenie. Z času na čas ju ešte prišli pozrieť, no Gemma to nemala rada, lebo sa pred nimi musela vyzliekať a oni sa jej dotýkali. Počas tejto nepríjemnej choroby ju zarmucovalo len to, že spôsobuje starosti tým, čo sa o ňu musia starať.

Raz sa jej zjavil Anjel Strážny a povedal:

Keď ťa Ježiš sužuje telesne, robí to, aby ťa viac a viac očistil; buď dobrá.

Sv. Gabriel Possenti

Jedna pani, ktorá navštevovala Gemmu v chorobe, jej raz doniesla novú knihu k ctihodnému (dnes už svätému) Gabrielovi Possenti, mladému pasionistovi, a jeho životopis. Gemmu to však ihneď neoslovilo a strčila knihu pod vankúš so slovami, že jej stačí Ježiš. Onedlho však na ňu doláhla hlboká melanchólia a premenila sa na silné pukušenie - bol to diabol, ktorý ju najprv zdeptal, a potom sa jej zjavil a hovoril:

Keď sa necháš viesť mnou, vytrhnem ťa z tohto utrpenia a úplne ťa uzdravím. A nedám ti len zdravie, ale každé potešenie, po ktorom zatúžiš.

Gemma hovorí:

Takmer som podľahla. Ale zrazu som dostala nápad; rozhodla som sa pre Gabriela a zvolala som: "Najprv duša, až potom telo!"

Nepriateľ zaútočil ešte raz, ale Gemma opäť s dôverou vzývala ctihodného Gabriela a diabol sa stiahol. Potom sa so zápalom pustila do čítania životopisu tohto mladého pasionistu. Bola nadchnutá jeho čnosťami a cestami. Keď sa neskôr pani vrátila pre knihu, Gemma jej ju vracala so slzami v očiach. Ale sv. Gabriel jej odplatil túto malú obeť a v tú istú noc...

...zjavil sa mi vo sne, bol celý v bielom. Najprv som ho nespoznala. On si to všimol, a keď si zložil bielu tuniku, zbadala som, že je oblečený ako pasionista. Potom som ho hneď spoznala, ale zostala som ticho. Nato sa ma spýtal, prečo som plakala, keď som vracala jeho životopis. Nevieam, čo som odpovedala, ale on mi odvetil: "Buď dobrá a vrátiť sa k tebe."

Gemma sa s dôverou začala utiekať k dnes už svätému Gabrielovi. Neskôr o tom napísala:

Stále viac a viac som obdivovala jeho čnosti a jeho cesty. Moja oddanosť voči nemu stále rástla. V noci som nespala bez jeho obrázku pod vankúšom, a potom som ho vnímala pri sebe. Nevieam, ako to vysvetliť, ale cítila som jeho prítomnosť. Zakaždým a pri každej činnosti mi brat Gabriel prišiel na myseľ.

Stručne z Gabrielovho životopisu

Sv. Gabriel Possenti

Gabriel Possenti sa narodil 1.3.1838 v talianskom Assisi ako jedenáste z 13 detí Santeho a Agnesy Possenti. Bol pokrstený ešte v ten istý deň a dali mu meno Francis. Jeho otec bol právnikom a prijal miesto vysokého úradníka v meste Spoleto, kde sa s celou rodinou presťahovali.

Gabriel bol obyčajným mladíkom a bol veľmi obľúbený u svojich kamarátov. Nebolo to však kvôli jeho svätosti. Bolo to skôr naopak. Gabriel bol totiž veľmi márnivý, mimoriadne spoločenský, bol výborným jazdcom na koni, rád chodil na poľovačky a vystupoval v divadle ako tanečník. Dokonca chodil naraz s dvomi dievčatami. Preto ho jeho kamaráti volali "il damerino", čo znamená záletník.

Pred dokončením školy veľmi vážne ochorel. Vtedy sľúbil, že ak sa uzdraví, začne viesť zbožný život a vstúpi do kláštora. Neskôr sa skutočne uzdravil a nadviazal kontakty s jezuitami, ale odkladal vstup do noviciátu, až nakoniec na sľub zabudol. Asi o rok alebo dva zase ochorel, a tak znovu obnovil svoj sľub. Bol uzdravený a teraz už naozaj vstúpil do pasionistickej rehole v Morovalle. Bolo to hneď po tom, ako dokončil štúdiá, 21.9.1856. Vtedy prijal rehoľné meno Gabriel od Matky Bolestivej. Jeho rodina a známi z toho boli šokovaní a mysleli si, že Francis tam dlho nevydrží a že o pár týždňov sa vráti domov. Lenže on vytrval a o rok neskôr, 22.9.1857, zložil rehoľné sľuby.

V kláštore viedol príkladný život. Pustil sa do ďalšieho vzdelávania a vynikal sviežou myslou a úžasnou pamäťou. Okrem toho pestoval hrdinské umŕtvovanie, často rozjímal o Kristovom umučení, mal mimoriadnu úctu k Sviatosti Oltárnej a k Panne Márii.

Vo veku 23 rokov bol vysvätený za kňaza. Očakával, že ho pošlú na misie, ale o rok neskôr, 27.2.1862, zomiera na tuberkulózu. O pár rokov neskôr mu Cirkev dáva titul ctihodný, pre jeho horlivé a hrdinské pestovanie čností. Za blahoslaveného bol vyhlásený 31.5.1908 a za svätého ho vyhlásil pápež Benedikt XV. v máji 1920.

Na jeho hrobe v Isola di Gran Sasso sa stalo mnoho zázrakov a putuje tam mnoho ľudí z celého sveta. Svätý Gabriel je patrónom mládeže, študentov a seminaristov.

Teraz sa však vráťme späť do roku 1898.

Sľuby

Gemma sa počas choroby zjavoval pasionista sv. Gabriel a často ju oslovoval:

Sestrička moja!

Možno aj preto si myslela, že sa má stať rehoľníčkou. Považovala to za Božiu vôľu. Okrem toho, chcela nasledovať aj dobré sestry od sv. Kamila de Lellis, ktoré ju navštevovali v chorobe, a s láskou sa o ňu starali. Na sviatok Nepoškvrneného Počatia v roku 1898 sa rozhodla, že Panne Márii sľúbi, že ak sa uzdraví, vstúpi do kláštora. Rozmýšľala aj o konkrétnom ráde, ale raz sa jej zjavil Gabriel a povedal jej:

Gemma, spokojne zlož sľub, že sa staneš rehoľnicou, ale nič viac nepridávaj.

Myslel tým, že sa nemá zaväzovať pre konkrétny rád. Mala sa líšiť od iných rehoľníčok svojou mystickou premenou v Pána Ježiša. Gemma o tom povedala svojmu spovedníkovi a ďalej hovorí:

Hneď mi dal povolenie; navyše mi dal aj ďalšiu potechu - dovolil mi zložiť sľub panenstva, čo mi predtým nechcel dovoliť.

Gemma totiž už dávnejšie prosila svojho spovedníka, aby jej dovolil zložiť sľub panenstva. Píše:

Prosila som ho o povolenie mnoho rokov, ale nevedela som, čo to znamená. Ale podľa toho, čo som si o tom myslela, bol to ten najkrajší dar pre Ježiša. Nemohla som získať to povolenie, ale miesto sľubu panenstva mi spovedník dovolil zložiť sľub čistoty. Potom, na Vianoce 1897, som zložila

Ježišovi tento sľub. Pamätám si, že Ježiš sa mu veľmi tešil. Aj moja radosť bola taká veľká, že som prežila noc a nasledujúci deň v raji.

Krátko pred smrťou teda dovolil tento svätý biskup zložiť svojmu duchovnému dieťaťu aj sľub panenstva.

Posledná nádej: novéna

Zdalo sa, že 21 ročná Gemma leží už na smrteľnej posteli. Jej choroba trvala už celý rok. Ležala nepohnuto a nevládala sa ani obrátiť, len keď jej pomohli dobré sestričky od sv. Kamila de Lellis, ktoré ju chodili navštevovať. Bola úplne odovzdaná do Božej vôle a trpezlivo čakala, čo s ňou bude.

Lekári jej už nedávali takmer žiadnu šancu, ale rozhodli sa ešte pre poslednú operáciu. Okrem toho jej pravidelne vypaľovali rany pozdĺž chrbtice. Táto obdivuhodná pacientka však odmietala akékoľvek zmiernenie bolesti a všetky tieto operácie podstupovala bez umŕtvovania, pri plnom vedomí. Ale každý pokus o vyliečenie bol márný. Lekári sa nakoniec vzdali. 2. februára 1899 prijala viatikum.

Zázračné uzdravenie

Počúvajme, ako Gemma opisuje, čo sa stalo potom:

Konali trojdňové pobožnosti a novény za moje uzdravenie. Ja sama, povzbudená toľkými vzácnymi slovami z Ježišovho života, som zostala ľahostajná. Práve vtedy jedna z mojich bývalých učiteľiek, ktorá bola veľmi chorá, ma prišla posledný raz pozrieť a rozlúčiť sa, kým sa nestretneme v nebi. Potom ma prosila, aby som vykonala novénu k blahoslavenej Margite Márii Alacoque a uistila ma, že mi vymôže milosť buď dokonalého uzdravenia, alebo že po smrti pôjdem priamo do neba. Aby som jej urobila radosť, začala som ju 23. februára 1899. Bola skoro polnoc, keď som počula preberanie ruženca, pocítila som ruku na čele a počula som hlas, ktorý opakoval deväťkrát za sebou Otčenáš, Zdravas a Sláva Otcu. Ale pre vyčerpanosť som takmer nevládala odpovedať. Ten hlas sa ma pýtal: "Chceš sa uzdraviť? S vierou sa modli každý večer k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Prídem za tebou, kým sa novéna neskončí, a budeme sa modliť spolu k tomuto Najsvätejšiemu Srdcu." Bol to pasionista Gabriel Possenti; a ako slúbil, každý večer prišiel. Položil mi ruku na čelo a spolu sme recitovali Otčenáše a mala som pridať tri Sláva Otcu k blahoslavenej Margite Márii. Novéna skončila presne na prvý piatok v marci. Dala som zavolať svojho spovedníka a vyspovedala som sa. Skoro ráno, stále pripútaná k posteli, som prijala sväté prijímanie. Ó, aké šťastné chvíle som prežila s Ježišom! Pýtal sa ma: "Chceš sa uzdraviť?" Pre hlboké dojatie som však nedokázala odpovedať. Len srdcom som odvetila: "Ježiš, ako len Ty chceš." Môj dobrý Ježiš! Milosť bola udelená. Bola som uzdravená. Bolo to len chvíľu po druhej ráno, potom som vstala. Všetci okolo plakali od radosti. Ja som bola tiež šťastná, nie kvôli uzdraveniu, ale že Ježiš si ma vybral za Svoje dieťa. Naozaj, predtým ako odišiel, mi povedal: "Dieťa moje, dar, ktorý si dnes ráno prijala, budú nasledovať mnohé ďalšie a ešte väčšie. Budem stále s tebou a budem tvojím Otcom a Ona bude tvojou Matkou," povedal ukazujúc na Pannu Máriu Bolestivú. "Otcovská pomoc nikdy nebude chýbať tým, ktorí sa zveria do Mojich rúk. Preto nebudeš mať žiadnu núdzu, aj keď ťa zbavím každej útechy a pomoci v tomto svete."

Gemmine uzdravenie bolo okamžité a dokonalé. Pôvodcom bolo Najsvätejšie Srdce Ježišovo, orodovníčkou bola blahoslavená (dnes už svätá) Margita Mária Alacoque a ctihodný Gabriel Possenti (dnes už tiež svätý) bol pomocníkom. A správy o tomto zázračnom uzdravení sa ihneď rozšírili po celom meste.

Chudoba a hladovanie

Medzitým však bieda rodiny narástla do takej miery, že neraz sa úbohé deti museli na obed uspokojiť s malým kúskom suchého chleba a častokrát museli ísť spať bez večere. Boli odkázaní na skromné almužny dobrých ľudí. Gemma to však znášala hrdinsky a povedala:

Mne to stačí, som teraz zdravá a viac nepotrebujem. Ak v dome niečo je, dajte to mojim bratom a sestrám.

Jej tajomstvo spočívalo v tom, že sa každé ráno nasýtila Anjelským Chlebom - Ježišovym Telom. Sama hovorí:

Odvtedy, čo som bola uzdravená, som sa nemohla zdržať, aby som každé ráno nešla za Ježišom, t.j. na sväté prijímanie.

Túžba po vstupe do kláštora

Po zázračnom uzdravení sa chcela 21 ročná Gemma konečne úplne odovzdať Ježišovi a myslela si, že teraz už konečne môže vstúpiť do kláštora. Najviac ju priťahovala Kongregácia sestier Navštívenia, pretože sa chcela odvdáčiť bl. Margite Márii Alacoque za uzdravenie. Jej príbuzní jej nekládli žiadne prekážky, pretože nepochybovali o pravosti jej povolania. Aj samotné sestry z kongregácie prejavili veľkú radosť, že budú mať túto omilostenú dušu medzi sebou. Preto bola Gemma naplnená veľkou radosťou a myslela si, že je to Božia vôľa. Do kláštora mala vstúpiť 1. mája, a tak musela počkať ešte pár týždňov.

Príprava

Medzitým začala konať každý týždeň vo štvrtok večer pobožnosť Svätej hodiny. Išlo v nej o úctu k Ježišovej agónii v Getsemanskej záhrade. Ježiš jej dal tú milosť, že sa jej zjavil celý krvácajúci, ale nech radšej hovorí naša svätá:

Našla som sa pred Ježišom Ukrižovaným. Celý krvácal. Hneď som sklopila oči, lebo ten pohľad ma naplnil bolesťou. Prežehnala som sa a moju úzkosť hneď vystriedal pokoj duše. Ale cítila som ešte väčšiu lútosť nad hriechmi ako predtým a nemala som odvahu pozdvihnúť oči a pozrieť sa na Ježiša. Kľáčala som s čelom na zemi a takto som zostala niekoľko hodín. Prišla som k sebe s Ježišovými ranami vtlačenými do duše tak hlboko, že mi odtiaľ už nikdy nezmyli.

V týchto dňoch čakania na vstup do kongregácie prežívala Gemma mnohé milosti od Pána a sama hovorí, že tieto dni úplne patrili Ježišovi. Tieto vznešené prejavy priazne tešili jej dušu, ale zároveň ju naplňali zmätkom a strachom. Považovala sa za nehodnú takých milostí a bála sa, aby sa o tom nikto nedozvedel. Preto ju jej Anjel Strážny často povzbudzoval, ba niekedy až prísne napomínal, aby o týchto udalostiach vždy hovorila spovedníkovi. Pohľad na krvou zmáčaného Spasiteľa v nej vzbudzoval vrúcne prianie, aby Ho vždy viac a viac milovala a aby Preňho mohla trpieť. Ako Ho však milovať? Ježiš jej odpovedá:

Pozri, ako sa má milovať! Vidíš ten kríž, tie trne a klince, tie odreniny a jazvy, tie rany? To všetko je dielom lásky, a to nekonečnej lásky. Pozri, kam som až zašiel z lásky k tebe. Chceš Ma naozaj milovať? Najprv sa nauč trpieť; utrpenie ťa naučí milovať.

Vtedy Gemma pocítila takú veľkú lútosť, že to jej srdce nevydržalo; v mdlobách padla na zem a zostala tak dlhšiu dobu, ponorená v mori bolesti a lásky.

Vytúžený deň prichádza

Kláštor sestier Navštívenia

Prišiel 1. máj a Gemma mala konečne nastúpiť na duchovné cvičenia do kongregácie a po ich skončení sa mala stať novickou. Pripojila sa k sestrám v chóre v meditácii a v práci. Najradšej by síce zostala kdesi skrytá, sama s Ježišom, ale radostne sa podriadila kláštorným regulám. Lenže onedlho sa jej tento spôsob života začal zdať príliš jednoduchým. Rozpráva, že aj Ježiš jej v srdci veľmi často hovorieval:

Dieťa moje, ty potrebuješ prísnejšie pravidlá.

Napriek týmto pochybnostiam stále zostávala v kláštore a chcela sa pri pomyslení, že by sa mala vrátiť späť do sveta. Často prosila svojho spovedníka, aby jej umožnil zostať v kláštore. Ale keď o súhlas požiadali arcibiskupa, mons. Ghilardiho, nastali problémy. Nepoznal ju a pochyboval o jej dokonalom a zázračnom uzdravení. Nedovolil jej vstúpiť do noviciátu 1. júna a v kláštore smela zostať už len do 20. mája. Gemmu to nesmierne zaboľelo, ale aj tento obrovský žiaľ dokázala prekonať vďaka odovzdanosti do Božej vôle.

Návrat domov

Aké ťažké to muselo byť, po 20 dňoch v "premodlenom" prostredí kláštora, vrátiť sa domov, kde ju čakali bežné domáce povinnosti, úplne iná spoločnosť, iné témy rozhovorov.

Ale Gemma si povedala, že domáce povinnosti jej predsa nemôžu zabrániť v prežívaní duchovna. Úplne sa odovzdala do služby svojej tete a súrodencom. So svojou malou sestrou Giuliou chodievali každé ráno na sv. omšu a sv. prijímanie a odtiaľ rovno na cintorín, navštíviť svojich rodičov. Tam zostali až do poludnia, kedy sa brána cintorína zatvárala. Zbožným sestrám však nestačili dopoludňajšie hodiny a chceli pokračovať v modlitbách aj popoludní. Istá chudobná žena, ktorá bývala neďaleko, si ich všimla, ako ticho stoja na ceste pred bránou, či už bolo vonku pekne alebo

pršalo, a stále ich pozývala, aby si trochu oddýchli v jej dome a niečo si zajedli. Gemma s Giuliou jej za to boli veľmi vďačné, ale občas sa stalo, že táto pani nebola doma, a tak sa deti postili celý deň. Cestou domov sa ešte zastavili v niektorom kostole, pokloniť sa Ježišovi v Jeho Sviatosti.

Božia vôľa je iná

Gemma sa ešte pokúsila o vstup do kláštora saleziánok. Tie spočiatku neboli proti, ale onedlho začali váhať. Nakoniec sa teda musela uspokojiť s tým, že Božia vôľa je iná a vzdala sa ďalších pokusov. Veru, cesty Božie sú nevyspytateľné.

Stigmy

Gemma túžila byť ako Ježiš. Ale v hĺbke srdca ju nepríťahovalo rozjímanie o Pánovej vznešenosti a velebe, ale o Jeho bolestiach a umučení. Hovorí:

Nech Ho každý kontempluje na hore Tábor, ja Ho budem kontemplovať na Kalvárii s mojou drahou Matkou Bolestivou.

Po tom, ako sa vzdala myšlienky na vstup do kláštora, počula hlas, ktorý jej hovoril:

Vstaň, pozbieraj odvahu, úplne sa odovzdaj Ježišovi, miluj Ho celou svojou bytosťou, neklad' Mu žiadne prekážky a uvidíš veľké pokroky, ktoré s tebou urobí za krátky čas, bez toho, aby si vedela ako. Ničoho sa neboj, lebo Srdce Ježišovo je trónom Milosrdenstva a najochotnejšie prijíma biednych.

Gemma sa týmto slovám veľmi potešila. Podišla k obrazu Srdca Ježišovho a povedala:

Ó, môj Ježišu, ako veľmi Ťa chcem milovať, ale neviem ako!

A ten istý hlas je odpovedal:

Chceš stále milovať Ježiša? Nikdy Preňho neprestaň trpieť, ani na okamih. Kríž je trónom tých, ktorí skutočne milujú. Kríž je dedičstvom vyvolených v tomto živote.

Raz po sv. prijímaní počula Ježiša, ako jej hovorí:

Gemma, odvahu! Čakám ťa na Kalvárii, na vrchu, kam mieri tvoja cesta.

Izba, kde boli Gemme udelené stigmy

8. júna 1899 po sv. prijímaní Pán oznámil svojej služobnici, že v ten istý večer jej chce dať veľmi veľkú milosť. Bolo to vo štvrtok, deň pred sviatkom Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Gemma o tom hneď povedala svojmu spovedníkovi a ten jej dal rozhréšenie. Prišla domov, zatvorila sa vo svojej izbe a modlila sa. Prišla do extázy a cítila obrovskú ľútosť nad hriechmi. Hovorí:

Zrazu som cítila vrúcnu ľútosť nad svojimi hriechmi. Bola taká prudká, ako nikdy doposiaľ, môžem povedať, že takmer smrteľná... Rozum nepoznal iné, len moje hriechy a urážky voči Bohu. Pamäť mi pripomínala všetky utrpenia a predstavovala všetky bolesti, ktoré Ježiš vytrpela, aby ma zachránil. Vôľa mi kázala zoškliviť si všetky hriechy a zložiť sľub, že chcem všetko znášať, aby som ich odpykala. Mysľou mi prebiehalo množstvo myšlienok. Boli to myšlienky bôľu, lásky, bázne, nádeje a útechy.

Krátko nato sa dostala do extázy.

Bola som pred svojou nebeskou Matkou, po jej pravici stál môj Anjel Strážny. Vyzval ma, aby som si vzbudila ľútosť nad hriechmi. Keď som tak urobila, oslovila ma nebeská Matka takto: "Dcéra, v mene Ježišovom sa ti odpúšťajú všetky hriechy." Potom dodala: "Môj Syn Ježiš ťa veľmi miluje a chce ti dať zvláštnu milosť. Ukážeš sa jej hodnou?" Vo svojej úbohosti som nevedela, čo odpovedať. Tu mi Mária hovorila ďalej: "Budem tvojou matkou; budeš pravým dieťaťom?" Potom roztvorila Svoj plášť a prikryla ma ním. V tej chvíli sa zjavil Ježiš s otvorenými ranami, ale z tých rán nevytekala krv, ale ohnivé plamene. V okamihu sa mi tieto plamene dotkli rúk, nôh a srdca. Cítila som, že zomriem a bola by som spadla na zem, keby ma nedržala Matka; celý čas som totiž zostala pod Jej plášťom. Zostala som tak niekoľko hodín. Nakoniec ma pobožkala na čelo, zmizla a našla som sa kľáčať. Ale stále som cítila hroznú bolesť v rukách, nohách a v srdci. Vstala som a chcela som si ľahnúť do postele, keď som si uvedomila, že z miest, kde som cítila bolesť, mi tečie krv. Prikryla som si ich najlepšie ako som mohla a potom, s pomocou môjho Anjela Strážneho, som bola schopná ľahnúť si do postele. Ráno som mohla len s ťažkosťami pristúpiť k sv. prijímaniu. Dala som si rukavice, aby som zakryla rany na rukách. Nemohla som stáť na nohách a každou chvíľou som čakala, že už zomriem. Tieto bolesti trvali do 15. hodiny v piatok,

Ilustrácia udelenia stigiem

sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho.

Gemma chcela tieto rany skryť, ale žila medzi zvedavými ľuďmi a každý deň chodievala dvakrát do kostola, takže to nebolo ľahké. Bola zmätená a nevedela, čo robiť. Okrem toho, že sa cítila trápne, bola aj vystrašená, pretože nevedela, čo tieto rany znamenajú. Dokonca vo svojej detinskej jednoduchosti si myslela, že takéto rany dostane každý, kto sa zaslúbil Ježišovi. Preto, stále skrývajú svoje rany, sa nespomalo pýtala niektorých svojich známych, no vysvetlenia sa jej nedostalo. Niektorí vôbec nerozumeli, o čom hovorí a iní ju dokonca vysmiali. Takto sa toto sväté dieťa trápilo a keď už nevedela čo ďalej, prišla k svojej tete, ukázala jej ruky a povedala:

Teta, pozri, čo mi Ježiš urobil.

Teta bola, samozrejme, zhrozená a nevedela, o čo ide. Bol to pre ňu šok a záhada, ale neskôr pochopila, že je to veľký dar od Pána.

Stigmy sa jej zjavovali každý štvrtok večer, približne o ôsmej, a mala ich do piatku, asi do tretej poobede. To sa opakovalo každý týždeň, až kým jej to otec Germano nezakázal, ale to ešte bude popísané.

Otváranie stigiem

Stigmy sa zjavovali takto: najprv upadla do extázy. Na dlaniach sa jej objavili červené škvrnky. Pod pokožkou sa vytvorila trhlina a o chvíľu sa pokožka pretrhla a objavili sa krvavé rany. Celý proces, od červených škvŕn až po začiatok toku krvi, trval väčšinou asi 6 minút. Niekedy sa však rany zjavili ako blesk z neba a pohľad na mladú, nič netušiacu mučeníčku, zasiahnutú ukrutnými bolesťami a trasúcu sa po celom tele, bol veľmi žalostný. Na dlani mali rany tvar nepravidelného kruhu s priemerom asi 1,3 cm a na chrbte ruky boli približne 1,6 cm dlhé a 0,3 cm široké. Rany boli hlboké a zdalo sa, že prechádzajú z jednej strany ruky až na druhú. Boli plné krvi, čerstvej aj zaschnutej, a keď krv prestala tiecť, hneď sa zatvorili a scelili. Od ukrutnej bolesti mala ruky kŕčovito zovreté.

Na nohách mali rany opačný charakter: na priehlavku chodidla boli väčšie ako na spodku a navyše, rana na priehlavku pravého chodidla bola presne taká veľká, ako tá na spodku ľavého. Z toho by sme mohli usudzovať, že aj Ježišove nohy boli pribité pomocou jedného klinca, ľavá cez pravú.

Ranu na boku videlo len zopár ľudí, a to tiež len zriedka. Gemma hovorí, že necítila bolesť len na jej povrchu, ale až v srdci. Otvor bol v tvare vodorovného polmesiaca s koncami zahnutými nahor. Dĺžka bola asi 5-6 cm. Krv jej odtiaľ tiekla vo veľkom množstve. Aby to Gemma skryla, používala niekoľko vrstiev látky. Ale za menej ako hodinu boli úplne premočené, a tak sa ich ponáhľala vyčistiť a vymeniť. Čo sa týka množstva krvi, ťažko presne odhadovať koľko jej bolo, ale keď stála, krv stekala až na zem. A keď ležala, premočili sa matrace na posteli.

Zánik stigiem

Keď sa skončila piatková extáza, krv sa okamžite zastavila. Rany a roztrhnuté tkanivá sa dokonale zahojili a nasledujúci deň, alebo najneskôr v nedeľu, po nich už nebolo ani stopy, alebo len biele škvrnky.

Spovedníkové pochybnosti

Gemma veľmi nerada hovorila o sebe, ale teraz musela spovedníkovi povedať všetko o svojich ranách. Bála sa, čo si pomyslí, keď mu popíše tieto nadprirodzené úkazy, lebo sa považovala za nehodnú takýchto nebeských prejavov priazne. Celý jún prežila v tejto neistote a obavách, ale milosrdný Boh jej pomohol.

Do mesta prišli dvaja pasinonisti, aby v katedrále sv. Martina konali misie. V Gemme vzbudzovali títo kňazi veľkú dôveru. Jednému z nich povedala s podivuhodnou prostotou všetko o nadprirodzených úkazoch. Jej vyznanie a detinská úprimnosť naplnili misionára úžasom. Pobádal ju k pokore a k vďačnosti za tieto dobrodenia. Ale prikázal jej, aby o tom povedala aj spovedníkovi.

Tak Gemma pozbierala všetku odvahu a vybrala sa za mons. Volpim. Všetko mu vyrozprávala a detailne opísala. On však nechcel robiť unáhlené závery, keďže si uvedomoval svoju zodpovednosť jednak ako jej spovedníka, jednak ako biskupa. Hoci ju poznal už roky a vedel o nevinnosti a kráse jej duše, predsa jej nariadil, aby prosila Pána, aby ju týchto prejavov zbavil. Tak sa aj stalo, ale len na krátke obdobie. Potom sa rany začali objavovať zase. Očitým svedkom bol aj jeden významný a vážený kňaz, no mons. Volpi ešte stále úplne nedôveroval. Rozhodol sa, že ju dá prehliadnúť lekárovi. Pán Ježiš však o tom deň predtým povedal Gemme:

Musíš svojmu spovedníkovi povedať, že mu dám každé znamenie, ktoré si bude priať, ale len ak príde sám.

Napriek tomu prišiel mons. Volpi s lekárom a naozaj to dopadlo podľa Ježišovho upozornenia - nevideli nič.

Popoludní šla Gemma na prechádzku s pani Giannini. Povedala jej:

Zavedte ma na chvíľu k Ježišovi. Potrebujem Ho.

Pani Giannini ju teda odviedla do pomerne vzdialeného kostola sv. Šimona. Tam pred svätostánkom zostali asi hodinu. Keď potom vyšli, hovorí Gemma svojej sprievodkyni:

Mala by som vám niečo povedať, ale veľmi sa hanbím.

Ukázala jej ruky s otvorenými ranami, z ktorých tiekla krv. Preto rýchlo šli za mons. Volpim, aby sa konečne mohol presvedčiť na vlastné oči. Ten si ich krátko pozrel a veľmi skoro ju prepustil. Stále sa držal svojej opatrnosti a nechcel Gemmu vystaviť nebezpečenstvu pýchy. Tá bola zarmútená z toho, že jej nedôveroval, ale v srdci sa tešila, že Pán ju takto pokoroval.

Účasť na ďalších bolestiach Kristovho Umučenia

Gemma nemala len týchto 5 stigiem, ale znášala všetky muky Ježišovej agónie v Getsemanskej záhrade a Jeho umučenia na Kalvárii.

Mystické bičovanie

Bola, podobne ako náš Pán, bičovaná, čo jej spôsobovalo hlboké rany. Ona to prijímala s nežnou láskou a hovorila:

Všetko toto je dielom Lásky.

Vypočujme si slová jej adoptívnej matky, pani Cecilie Giannini, ktorá podrobne preskúmala jej rany:

Všimla som si, že na prvý piatok večer trpela Gemma v extáze viac ako inokedy. Zdvihla som jej ruku a zbadala som na nej veľké červené rany v tvare pruhov. Keď som na ne priložila vreckovku, napustila sa krvou. Veľmi trpela a počula som ju povedať v extáze: "Ale sú to Tvoje rany, Ježišu?" Preto som sa domnievala, že išlo o bičovanie. To sa opakovalo každý piatok v marci 1901. V prvý piatok to bolo tak, ako som opísala. V druhý mala rozorvané mäso a na tretí ešte viac, a to až tak, že takmer bolo vidieť kosť. Na štvrtý piatok to bolo niečo neopísateľné. Všade rany, ktoré museli byť asi 1,2 cm hlboké. Ale po dvoch alebo troch dňoch zmizli.

Z týchto rán jej tiekla krv vo veľkom množstve, takže jej zamočila oblečenie a navyše krv stekala až na zem. Niektoré kaluže na zemi boli 60 cm dlhé a 5 cm široké.

Gemma pri tom trpela obrovské bolesti, ale ani sa nepohla. Len niekedy ju zachvátil kŕč a chveli sa jej ruky. Bola dosť vyčerpaná. Pokiaľ ide o jej vnímanie, všetko počula a po skončení extázy si všetko pamätala. Pohľad na ňu ako trpí zvieral srdce.

Zaschnutá krv z mystického bičovania

Tŕňová koruna

Raz sa jej zjavil Anjel a ponúkol jej dve koruny: jednu z bielych ľalií a druhú z tŕnia. Gemma si bez zaváhania vybrala:

Chcem tú Ježišovú.

Vzala ju a s láskou si ju pritlačila k srdcu.

Raz sa v extáze ocitla pred Ježišom, ktorý znášal ukrutné bolesti. Hovorí:

Ako som sa mohla pozeráť na Ježiša ako trpí a nepomôcť Mu? Potom ma začala stravovať obrovská túžba trpieť a prosila som Ježiša, aby mi dal tú milosť. Hneď mi vyhovel a natiahnuť sa ku mne, si zložil tŕňovú korunu z hlavy, položil ju na moju a Svojimi svätými rukami mi ju upevnil. Boli to bolestivé chvíle, ale radostné. Takto som s Ježišom strávila hodinu.

V ďalšom liste píše:

Včera okolo tretej poobede som sa, pravdupovediac, cítila rozrušená, ustatá a zoslabnutá. Opäť som sa našla pred Ježišom, ale už nebol zarmútený, ako minulú noc. Trochu ma upokojil a celkom spokojný vzal korunu z mojej hlavy - čo mi tiež spôsobilo bolesť, ale menšiu ako predtým - a nasadil si ju na Svoju. Bolesť prestala a opäť sa mi vrátila sila a cítila som sa lepšie.

Hlava našej svätej bola pokrytá punkciami, často dierkami trojuholníkového tvaru, z ktorých vytekala čerstvá krv. A to nielen po obvode, ale po celej hlave. Gemma sama hovorí, že koruna mala skôr tvar čiapky, ako koruny. Toto sa dialo každý týždeň od štvrtku do piatku, a to aj vtedy, keď už zmizli stigmy.

Niekedy sa stalo, že sa jej pri večeri objavili na čele kvapky krvi a stekali po lícach a krku až na šaty. Ďalší svedkovia uvádzajú, že jej hlavu pokryla krv a kvapkala až na zem. A všetci sa zhodujú na tom, že pohľad na Gemmu v tomto stave musel obmäkčiť aj srdce z kameňa.

Rana na ľavom pleci

Hoci vo Sv. Písme nie je zmienka o rane, ktorú Ježišovi na pleci spôsobila váha kríža, je pravdepodobné, že ju mala aj Gemma. Bola veľmi veľká, hlboká a veľmi bolestivá. Pri chôdzi sa Gemma od bolesti musela podopierať na jednu stranu.

Vykĺbenie kostí

Aby sme dokreslili celý obraz jej hrozného fyzického utrpenia, musíme spomenúť ešte natiahnutie končatín a vykĺbenie kostí. Spasiteľovi to prinieslo nové muky na Jeho dotrhanom tele, tri hodiny visiacom na kríži. Podobne tomu bolo aj u svätej Gemmy.

Trojhodinová agónia

Lenže Gemma neznášala len ukrutné bolesti na tele, ale aj na duši. Bola totiž účastná na agónii nášho Pána, ktorý musel zniesť hrôzy a temnotu všetkých hriechov celého ľudstva. Gemma pri tom vyzerala ako mŕtva. Vôbec sa nehýbala, oči a líca mala vpadnuté, pery jej zmodreli, ťažko dýchala a mala mŕtvoľnú farbu. Ale hneď, keď agónia prestala a vrátila sa z extázy, vyzerala zase normálne a zdravo.

Radosť z utrpenia

Keby niekto z nás videl Gemmu v tomto stave, triasol by sa nad bolesťami a hrôzami, ktoré prežívala. Ale ona sa na ne tešila. Vieme, že toto všetko znášala každý týždeň, od štvrtku večera, do piatku popoludnia. Celý týždeň počítala dni a hodiny, kedy bude môcť zase trpieť s našim Spasiteľom. A tí, ktorí s ňou žili, hovoria, že na toto utrpenie sa pripravovala "ako na nejakú slávnostnú hostinu."

Oslobodenie od vonkajších prejavov rán

Vo februári 1901 jej duchovný vodca, otec Germano, navrhol, aby prosila Ježiša, aby ju zbavil vonkajších prejavov utrpenia. Urobil to preto, lebo videl, že ľudia sa na ňu chodia dívať ako na nejakú atrakciu. Dokonca aj jej vlastná teta jej raz vyčítala, že zašpinila nábytok od krvi a pod. Gemma ho teda, ako vždy, poslúcha a Ježiš ju naozaj zbavil všetkých vonkajších viditeľných rán; ale bolesť jej ponechal a dokonca ju ešte zväčšil. Často bolo vidieť, ako sa triasla na celom tele a do očí sa jej tlačili slzy.

Búšenie srdca

Ale za túto obeť chcel Ježiš potešiť jej srdce. To, keď vzplanulo láskou k Nemu, začalo biť tak silne, až jej z úst tiekla krv. Gemma sa tomu daru veľmi potešila a v extáze povedala Ježišovi:

Ježiš, dala by som Ti svoje ruky a nohy, ale nemôžem. Spovedník mi to zakázal. Vezmi si moje srdce, to Ti dať môžem.

Srdce jej takmer vyskočilo z hrude a hrozivo jej vytlačovalo rebrá na ľavej strane. Okrem toho, ten vnútorný oheň lásky jej popálil pokožku v okolí srdca. Ale aj o tom ešte bude reč neskôr.

Prečo to všetko?

Niekomu by sa toto všetko mohlo zdať príliš kruté, najmä pokiaľ ide o 21-22 ročné dievča, ale Gemma sama hovorí:

Ježiš, urob ma podobnou Tebe. Dovoľ mi trpieť s Tebou. Nešetri ma. Ty trpíš, dopraj aj mne podiel na Tvojom utrpení. Ty si Muž bolesti, ja chcem byť dcérou bolesti.

Čo je vlastne príčinou? Prečo chce toto mladé dievča trpieť? Nuž, je to láska k nášmu Spasiteľovi. Veď to bola práve láska, pre ktorú dal On na kríži Svoj život za nás, hriešnych.

Rodina Giannini

V meste žila vzorná, pobožná a veľmi vážena rodina Giannini. Pani Cecilia Giannini, matka rodiny, poznala Gemmu len z videnia - každé ráno sa vídávali v kostole pri svätom prijímaní. Pasionistický kňaz, otec Kajetan od Dieťaťa Ježiša, ju raz požiadal, aby ho zaviedla k Gemme. Pani Cecilia využila túto príležitosť osobne sa stretnúť s Gemmou, pretože už predtým ju priťahoval pohľad na toto anjelské dievča. Gemma u nej hneď spozorovala jej pravú a hlbokú zbožnosť a cnosti a tiež sa jej zapáčila. Preto ju neskôr pani Giannini pozývala, aby k ním občas zašla - zvyšok rodiny bol totiž kdesi na dovolenke pri mori. Gemme sa u nich veľmi páčilo. Bolo tu oveľa pokojnejšie ovzdušie ako doma, kde jej problémy stále narastali.

Rodina Giannini

Problémy doma

Čo sa vlastne dialo? Doma sa niekedy hovorilo o Bohu neúctivo a to Gemme spôsobovalo veľkú bolesť. Navyše, rozšírili sa rôzne nepravdivé a zlomyseľné klebety a dokonca aj jej domáci o nej začali pochybovať. Situácia sa vyhrotila, keď jednu z tých pochytil hrozný hnev a vyhrážala sa jej, že ak jej nevysvetlí, odkiaľ tá krv tečie, tak ju riadne zbije. Chytila ju pod krk a chcela ju vyzliecť, ale v tom ktosi zazvonil pri dverách, a tak musela odísť. Večer sa však vrátila a opäť sa vyhrážala a kričala. Nato jej Gemma odpovedala:

Príčinou je rúhanie. Vidím, ako veľmi preto Ježiš trpí, a ja trpím s Ním a moje srdce trpí, a odtiaľ je tá krv.

Okrem toho ju často pozorovali cez kľúčové dierky a dokonca pozývali rôznych ľudí, aby sa na ňu chodili pozerať, keď bola v extáze.

Prijatie do domu Gianniniovcov

Teraz už chápeme, prečo sa cítila lepšie v dome Gianniniovcov. Na druhej strane však mala strach z toho, že stigmami a ďalšími ranami vystraší pani Giannini. Preto sa ich snažila za každú cenu skrývať. Ale keď to po čase vyšlo na povrch, pani Giannini sa zachovala veľmi taktne a v srdci chválila Boha:

Pani Cecilia Giannini

Viva Gesù! Máme doma anjela. Ako sa odvdáčim Pánovi za toľkú milosť?

Keď sa zvyšok rodiny vrátil z dovolenky, mala pani Giannini obavy, či a ako príjmu mladú Gemmu. Mali 11 vlastných detí a navyše Gemmina matka a brat zomreli na tuberkulózu. Ale obávala sa zbytočne; prijali ju ako vlastnú dcéru. Vyhlásili:

Gemma je u nás najsrdečnejšie vítaná. Bude dvanástym dieťaťom, ktoré nám dalo nebo. Nech každý ctí túto novú dcéru.

V septembri 1900 už u nich bývala natrvalo. Bola to Božia Prozreteľnosť.

Neskôr, po Gemminej smrti, matka rodiny povedala tieto slová:

Pod prísahou môžem povedať, že počas troch rokov a ôsmich mesiacov, kedy s nami Gemma bola, som nikdy nevedela o najmenších problémoch v našej rodine, ktoré by spôsobila ona, a nikdy som na nej nespozorovala ani najmenšiu chybičku. Opakujem, ani najmenšia nepríjemnosť, ani najmenší nedostatok.

Život v novom domove

Gemma oslovovala svoju adoptívnu matku s najväčšou nežnosťou, "mamička moja", a k všetkým členom rodiny sa správala veľmi úctivo.

Program dňa

Spávala veľmi málo, pretože celú noc rozjímala o Ježišovi a nemohla sa dočkať, kedy sa s Ním stretne vo sv. prijímaní. Vstávala hneď, keď sa zobudila, bez odkladania a vylihovania. Za menej ako 5 minút sa obliekla, umyla, upravila si vlasy a bola pripravená ísť na sv. omšu. V tú hodinu sa nevenovala ničomu inému a ani sa s nikým nerozprávala, pretože chcela prvé plody dňa darovať Ježišovi. Práve preto vstávala skôr ako ostatní. Keď sa vrátila z kostola, pomáhala deťom a

všetkým, ktorí ju potrebovali; s najmenšími sa modlila rannú modlitbu. Učila sa vyšívať a robiť iné podobné veci, ale veľmi sa tým nechcela zamestnávať, pretože to považovala za márnivosť a stratu času. Oveľa radšej mala zašívanie, plátanie, pletenie a iné nenápadné práce, ktoré si vyžadovali trpezlivosť, a boli pre rodinu užitočné. Nikdy neváhala, keď bolo treba niečo robiť. Ťahala vodu zo studne, pomáhala upratovať, variť, atď.

Stravovanie

K rodinnému stolu prichádzala ráno a večer, ale skôr len zo slušnosti. Keď zjedla jednu alebo dve lyžice polievky, našla si dobrú výhovorku odísť do kuchyne, a keď sa vrátila, opakovalo sa to isté aj s ďalším chodom. Od stola odchádzala takmer hladná. Zatvorila sa vo svojej izbičke a nechala ostatných rozprávať sa medzi sebou.

Gemmina stolička pri rodinnom stole

Chovanie

Pokiaľ ide o jej chovanie, nikdy nebolo počuť jej hlas alebo hlasitý smiech. Hoci bola živej a temperamentnej povahy, nikdy ju nebolo vidieť rozlietanú alebo robiť rozruch. Keď prišla návšteva, nenápadne sa vytratila, aby im nechala súkromie.

Láska k chudobným

Aj tu sa venovala chudobným, podobne, ako kedysi doma. Prosila tetu, aby jej dávala nepotrebné veci, a keď pri dverách zazvonil nejaký úbožiak, pozvala ho dnu, posadila, vybrala preňho to najlepšie a medzitým nevtieravo začala na duchovnú tému. Hovorila napríklad:

Boli ste dnes ráno na svätej omši?

Modlievate sa ráno a večer?

Rozmýšľali ste niekedy, koľko pre nás Ježiš trpel?

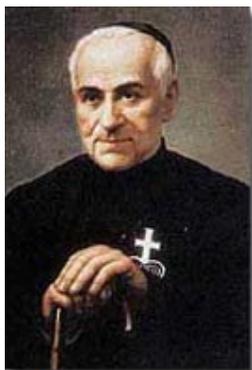
Potom ich prepúšťala telesne aj duchovne pookriatych.

Vďačnosť voči dobrej rodine Gianniniovcov

Gemma bola Gianniniovcov veľmi vďačná za všetko, čo pre ňu robia. Cítila sa nehodná toľkej lásky a ústretovosti a nevedela, ako sa im môže odvdáčiť. Vrucne sa za nich modlila a Boh ich naozaj ochraňoval v ťažkostiach.

Raz ochorela matka rodiny a trpela hroznými krčovitými bolesťami. Doktori už neverili, že sa môže uzdraviť. Preto Gemma poprosila Ježiša, aby mohla znášať tieto ukrutné bolesti miesto nej. A naozaj, pani Giannini sa ihneď uzdravila, a úbohá Gemma potom trpela hroznú muky niekoľko mesiacov miesto nej.

Duchovný vodca, otec Germano

Cez Božiu Prozreteľnosť získala Gemma svätého pasionistického duchovného vodcu, otca Germana, C.P. V liste mons. Volpimu, svojmu spovedníkovi, píše, ako sa s ním prvýkrát "stretla":

Modlila som sa modlitbu k Ježišovi vo Sviatosti Oltárnej. Cítila som vnútorný pokoj. Zrazu som sa ocitla pred Ježišom, ale nebol sám. Mal pri sebe muža s bielymi vlasmi; podľa jeho habitu som vedela, že je to pasionistický kňaz. Mal zložené ruky a vrúcne sa modlil. Pozrela som sa na neho a Ježiš sa ma spýtal: "Dcéra, poznáš ho?" Odpovedala som, že nie. On mi odpovedal: "Tento kňaz bude tvojím duchovným vodcom. On bude jediný, kto v tebe rozpozna nekonečné diela Môjho Milosrdenstva."

Otec Germano, Gemmin duchovný vodca

Potom mu napísala list, v ktorom podrobne opísala posledné dva roky svojho života, o vážnej chorobe a zázračnom uzdravení, o neúspešnom vstupe do kláštora a o jej prvých kontaktoch s pasionistami. Pozrite, ako ponižene, a pritom s akou dôverou začala:

Veľadôstojný otče!

Už dlho cítim túžbu vidieť vás a napísať vám. Prosila som si na to povolenie od môjho spovedníka, ale stále hovoril nie. Minulú sobotu som ho znova poprosila a povedal áno, čím ma veľmi potešil. Ale teraz, keď začínam písať, naplňa ma veľký strach; to preto, že musím napísať také podivné veci, že dokonca aj vy sa im budete čudovať. Poviem vám rovno, že moja hava je tak trochu čudná a niekedy si myslím, že vidím, niekedy, že počujem nemožné veci. Hovorím nemožné, pretože Ježiš nikdy nehovoril, nikdy sa nezjavil tým Svojim služobníkom, ktorých duše sú také hriešne ako moja.

Tento prvý list mal 10 strán a končil sa slovami:

Prosím si od vás požehnanie a pomoc a modlite sa za úbohú Gemmu.

Jej spovedník, mons. Volpi, pomocný biskup Luccy, sa s niekým chcel podeliť o veľkú zodpovednosť za jej vedenie. Vo svojej pokore a zaneprázdnenosti si totiž myslel, že sám takú dušu nedokáže viesť. V Ríme sa chcel stretnúť s otcom Germanom, ale nevyšlo to. Preto ho písomne pozval do Luccy, aby ju osobne preskúmal. Ale otec Germano, ktorý veľmi neveril takým mimoriadnym úkazom, mu odpísal, aby tomu nepripisoval veľký význam a aby ju radšej viedol bežným spôsobom. Mons. Volpi mu napísal ďalší list, v ktorom opísal niektoré konkrétne javy týkajúce sa Gemmy. Nato mu už otec Germano odporučil exorcizmus. Vtedy mons. Volpiho zachvátili veľké pochybnosti a obavy a nakoniec svojou autoritou dosiahol, že otec Germano musel pricestovať. Prišiel 1. septembra 1900 a ubytoval sa priamo u Gianniniovcov, kde Gemma bývala. Keď ho zbadala, hneď ho spoznala, privítala ho s veľkou radosťou a v srdci ďakovala Pánovi. Otec Germano hovorí:

Priznávam sa, že keď som sa s ňou stretol, moje prvé pocity boli oddanosť a úcta.

Vo štvrtok večer ju uvidel v extáze a všetky jeho pochybnosti sa zrazu rozptýlili. Biskup Volpi bol spokojný a prenechal mu jej vedenie. Otec Germano však pôsobil v Ríme, a tak ju viedol pomocou listov. Vieme, že Gemma veľa nerozprávala a mala ťažkosti hovoriť sama o sebe, ale pri písaní sa dokázala oveľa lepšie otvoriť. Písala dlhé listy, ale bez akýchkoľvek ozdôb a otec Germano si ich starostlivo odkladal. Keď ich potom študoval od prvých po tie posledné, zistil, ako rýchlo kráča toto anjelské dieťa po ceste k dokonalosti.

Otec Germano hovorí, že ju viedol tvrdo, tvrdšie ako iných a stále ju pokoroval, ale ona ho aj napriek tomu neprestávala volať "babbo" (otecko). Mala ho veľmi rada, úplne mu dôverovala, vo všetkom ho poslúchala a bola zaňho nesmierne vďačná. Raz mu píše:

Akú trpezlivosť so mnou musíte mať! Nekonečná vďaka za všetku starostlivosť, ktorú mi venujete a myslím, že aj chcete venovať mojej úbohej duši. Keď sa mi podarí zachrániť túto dušu, uvidíte, čo pre vás urobím. Keď dosiahnem raj, dostanem tam aj vás, a to za každú cenu. Keby ste len vedeli, koľko dobra mi spôsobujú vaše listy a malé kázne! Dúfam, že už ma poznáte dobre. Proste Ježiša o svetlo, aby ste ma mohli viesť a obrátiť. Podarí sa vám, otče, obrátiť ma? Je také ťažké pohnúť ma a keď ste mi to v poslednom liste napísali, plakala som, ako stále, keď na to myslím. Nech nás Ježiš vedie k životu!

Aká vlastne Gemma bola?

Jednoduchá

Ako malé dieťa

Sv. písmo hovorí:

Ak nebudete ako deti, nevojdete do Božieho kráľovstva. (porov. Mt 18, 3)

Gemma touto jednoduchosťou priam žiarila. Vôbec nemyslela na zlo a v jej srdci vládol stály pokoj. Táto jej vlastnosť bola viditeľná aj navonok. U ľudí vzbudzovala úctu a dôveru. Nemala rada pochvaly, lebo o sebe zmyšľala pokorne, ale ani potupy a urážky ju nerozhádzali. Bola milá k tým, ktorí ju mali radi, a k tým, ktorí boli proti nej, nevedela byť iná. Ktosi o nej povedal, že by potreboval francúzsky kľúč, aby z nej mohol vytiahnuť jedno zlé slovo o inom človeku.

Písanie listov

Pri písaní listov sa vždy vyhýbala dlhým úvodom, pretože ich považovala za stratu času a akési líškanie. Začínala napríklad takto:

Môj otče, Viva Gesù! Počúvajte, čo zvláštne sa mi stalo...

Alebo:

Grófka, Ježiš povedal, že vy ste tá, ktorá sa má postarať o...

Vôbec si nerobila starosti o svoj štýl písania, či rozprávania. Či je to dokonale zoštylizované, či ju za to budú chváliť alebo sa stráni. Keď bol list dopísaný, bez kontrolovania ho vložila do obálky a viac o tom nerozmýšľala.

Schránka na písomnosti

Papiere a písacie potreby si ukladala v špeciálnej skrinke. Keď však nemala celý papier, použila len polovicu. A keď nemala ani toľko, použila hocijaký kúsok papiera, na ktorý sa dalo písať. Keď raz posielala list otcovi Germanovi, zistila, že nemá peniaze na známku, a tak ho musela poslať bez nej. V liste sa hlboko ospravedlňovala:

Ktovie, čo páter povie, keď bude musieť zaplatiť dvojnásobok poštovného. Ale odpustite mi. Som chudobná, chudobná a nemám peniaze.

Povedzte, kto by sa na ňu za to mohol hnevať...

S Ježišom

S Ježišom sa rozprávala ako s najlepším priateľom, alebo ako dieťa, ktoré sedí na kolenách svojho otca. Tu je príklad jej vlastnými slovami:

V piatok sa mi zjavil Ježiš a bol vážny, vážny. Zdalo sa, že zaslzil a povedala som mu: "Ó, Ježiš, prečo si taký smutný? Ach, nebolo by lepšie, keby si prenechal ten plač mne?" Ale Ježiš mi neodpovedal. Potom som sa potichu obrátila k Nebeskej Matke a povedala som jej: "Povedz mi, Matka, prečo Ježiš plače? Čo preňho môžem urobiť?"

Inokedy Mu hovorila napríklad:

Počúvaj, Ježiš, urobiš pre mňa tú láskavosť? Ak nie, budú problémy.

A potom:

Zdalo sa mi nemožné, žeby si to pre mňa neurobil. Aké pekné od Teba, Ježiš!

S Anjelom Strážnym

S Anjelom sa rozprávali o rôznych duchovných veciach, a keď ju počas rozhovoru ktosi zavolať, okamžite išla a nechala Anjela, aby na ňu počkal, kým sa vráti. Keď išla spať, prosila ho, aby jej dal krížik na čelo a aby ju počas noci ochraňoval. Postavil sa k jej vankúšu a s mierne rozprestretými

krídlami tam stál až do rána. Keď sa ráno zobudila a zbadala ho pri posteli, chystajúc sa do kostola mu s detskou jednoduchosťou a radosťou povedala:

Idem za Ježišom.

A keď od nej Anjel odchádzal, roztomilo mu povedala:

S Bohom, drahý Anjel. Pozdravuj odo mňa Ježiša!

Anjelovi Strážcovi bude venovaná ešte jedna celá kapitola.

Po extázach

Počas extáz v štvrtok a piatok, kedy sa jej zjavovali stigmy a ďalšie rany, mala niekedy také prudké bolesti, že si myslela, že zomrie. Ale keď sa to skončilo, zdvihla sa akoby sa nič nestalo, umyla si ruky a tvár, aby odstránila stopy od krvi a stiahla si rukávy, aby skryla rany na rukách. A keďže si myslela, že ju nikto nevidel, kludne a veselo sa odobrala medzi ostatných a správala sa úplne obvyklým spôsobom, napríklad sa hrala s deťmi a bavila ich. Aká milá jednoduchosť!

Odpútaná od sveta

Pán hovorí:

Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. (Mt 16, 24)

Gemma mala túto túžbu v srdci už od malička. Raz s úsmevom povedala:

Som veľmi rada, že čas beží tak rýchlo, pretože to znamená stráviť menej času na tomto svete, kde nie je nič, čo by ma priťahovalo.

Gemmine oblečenie

Oblečenie

Dobre vieme, že mladé dievčatá sa veľmi rady parádia a vynakladajú veľké úsilie, aby sa na verejnosti páčili. Lenže naša Gemma bola iná. Jej odev bol veľmi jednoduchý. Pozostával z kostýmu z čiernej vlnenej látky, z pláštá tej istej farby a materiálu a z čierneho slameného klobúka. Nepoužívala žiadne ozdoby, sponky, nič. Jej priatelia proti tomu protestovali, ale zbytočne. A takto sa obliekala stále, v zime aj v lete, vo všedné dni aj na sviatky.

Majetok

Všetko, čo Gemma mala, bola drsná drevená skrinka s niekoľkými kusmi spodnej bielizne, kríž, ruženec a dve alebo tri nábožné knižočky. Keď jej niekto daroval obrázky alebo podobné veci, rozmyšľala komu ich dať, aby sa ich čím skôr zbavila. Takto sa totiž cítila slobodnejšie a voľnejšie. Sama hovorí:

Som chudobná, chudobná, z lásky k Ježišovi.

Smrť drahej sestry

Keď jej zomrela len 18 ročná sestra Giulia, dôverníčka v tých najhlbších tajomstvách jej srdca, napísala svojmu duchovnému vodcovi:

Vy, otče, viete, aká dobrá to bola sestra, ale Ježiš si ju chcel zobrať k Sebe. Predvčerom Giulia zomrela. Nehrešte ma, otče, že som neplakala, lebo som vedela, že Ježiš si to nepraje. Viva Gesù!

Gemma za sestru vykonala obeť a potom sa Ježišovi poďakovala. Keď sa jej adoptívna matka, pani Cecilia, rozplakala, Gemma jej povedala:

Nesmiete plakať.

Obetovanie sa za iných

Keď niekto ochorel, Gemma si od svojho duchovného vodcu prosila povolenie, aby mohla Ježišovi darovať niekoľko rokov svojho života za uzdravenie dotýčnej osoby.

Pozrite, otče, ide o matku rodiny s mnohými deťmi. Ach, čo budú tie maličké robiť bez matky? Dovoľte mi o tom povedať Ježišovi. Aký rozdiel je pre mňa dožiť sa o pár rokov menej?

A Ježiš tieto "výmeny" prijímal. Takto Gemma rozdala svoj život za uzdravenie chorých a za obrátenie mnohých hriešnikov, a práve preto zomrela v rozkvetení mladosti, vo veku 25 rokov.

Odvzdanosť do Božej vôle

Vypočujme si slová, ktoré píše otcovi Germanovi ohľadom nadprirodzených udalostí v jej živote:

Vy, môj otče, rozhodnite za mňa. Mám veriť, že je to Ježiš, diabol, alebo moja vlastná predstavivosť? Čo sa so mnou stane, ak som bola oklamaná? Vy viete, že ja tieto veci nechcem. Chcem len, aby sa zo mňa Ježiš tešil. Čo mám robiť, aby sa tešil? Povedzte mi. Chcem plniť Jeho vôľu za každú cenu.

Dokonale poslušná

Gemma poslúchala svojich dobrodincov na slovo a nikdy neodvrávala. Stačilo jej povedať:

Gemma, vstaň. Podme von. Vráť sa do svojej izby. Chod' spať.

To isté platilo aj o spovedníkovi alebo o duchovnom vodcovi. Keďže sa cítila nehodná darov, ktoré jej dobrý Pán dával, a sama nevedela, či veriť nadprirodzeným úkazom, ktoré mala, na všetko si pýtala povolenie. Či už išlo o také veci ako používanie biča, kajúcej košele a iných nástrojov pokánia, alebo o "banality", napríklad, či si môže vykonať generálnu spoveď u otca provinciála, alebo či môže stráviť deň v kláštore, a pod.

V kostole

Kostol sv. Michala v Lucce

V kostole by najradšej strávila asi celý deň, ale ihneď keď jej dali znamenie na odchod, poslúchla a bez slova odišla.

Raz po sv. prijímaní a požehnaní ju pani Giannini volala, aby sa vrátila na svoje miesto. Lenže Gemma bola v extáze a nevnímala ju. Teta sa bála, aby ju takto niekto nespozoroval a v duchu prosila Pána, aby jej On prikázal - ak je to Jeho vôľa - aby sa v rámci poslušnosti vrátila. Nato okamžite dvihla hlavu a vrátila sa na miesto. Pani Cecilia hovorí, že táto "taktika" sa jej veľmi osvedčila.

Spánok

Raz ju chcel otec Germano vyskúšať. Prikázal jej ľahnúť si do postele a spať. Gemma sa obrátila na bok a o chvíľu zaspala. Potom jej dal pomocou myšlienky príkaz, aby sa prebudila. Nato sa Gemma prebudila, a ako obyčajne, sa veľmi milo usmiala. Duchovný otec jej začal vyčítať:

- *Takto poslúchaš? Povedal som ti, aby si spala.*

- *Nerozčulujte sa, otče. Cítila som čísi dotyk na ramene a tichý hlas ma volal: "Vstaň, otec ťa volá."*

Bol to jej Anjel, ktorý na ňu dával pozor.

Skrátený čas na Ježiša

Raz jej spovedník obmedzil čas, v ktorom vídavala Ježiša. Keď sa jej potom Ježiš zjavil, prebiehalo stretnutie normálne, ale keď vypršal určený čas, Gemma ho v rámci poslušnosti musela poslať preč. Povedala:

Ježiš, chod' preč, už Ťa dlhšie nechcem.

Predstavte si tú bolesť, musieť poslať preč toho, ktorého najviac milujete... A všimnite si tú dokonalú poslušnosť - žiadne "ešte chvíľku", a pod.

Krvácanie z úst

Vieme už, že v extáze od štvrtku do piatku Gemme búšilo srdce tak prudko, že jej viditeľne vytlačovalo rebrá a pri tom jej tiekla krv z úst. Jej spovedník jej to zakázal, lenže je jasné, že to nemohla nijako ovplyvniť. Raz píše:

Neposlúchla som spovedníka, ktorý mi zakázal krváčať z úst. Doteraz som poslúchala, ale toto ráno mi od búšenia srdca vyšlo trochu krvi.

A pozrite, čo o poslušnosti píše svojmu duchovnému vodcovi:

Akú potechu nachádza moje srdce v poslušnosti. Vyvoláva vo mne pokoj, ktorý nedokážem opísať. Poslušnosť navždy! Zdroj môjho pokoja. Ďakujem vám, môj otče, že ste mi ukázali hodnotu tejto

vzácnnej čnosti a dali ste mi tak veľa dobrých rád a pokynov, vďaka ktorým som sa vyhla mnohým veľkým nebezpečenstvám. S Božou pomocou budem stále robiť čokoľvek mi prikáže, aby som Ježišovi urobila radosť.

Toto je najvyšší stupeň dokonalej poslušnosti: mať radosť zo zapierania seba samého. Gemma to dokázala.

Hlboko ponížená

Pýcha oddialila človeka od Boha. Poníženosť ho prinavrátila späť. Keď sa pýtali Gemmy na smrteľnej posteli, ktorá čnosť je najdôležitejšia a najmilšia Bohu, oduševnene odpovedala:

Poníženosť, poníženosť, základ všetkých ostatných.

Prirodzené dary

Gemmu nikto nikdy nevidel správať sa arogantne, vychvaľovať sa alebo predvádzať svoje talenty a dary. Miesto toho vynakladala veľké úsilie, aby toto všetko zostalo pred ľuďmi skryté. Napríklad v škole bola perfektná vo francúzštine, kreslení a maľovaní, ale hneď potom ako školu opustila, ju už nikto nepočul povedať jediné slovo po francúzsky, a rovnako ju nikto nevidel vziať do ruky štetec alebo ceruzky. Toto jej nadanie vyšlo na povrch až po jej smrti, keď o tom hovorili jej učiteľky. Okrem toho, s úžasnou ľahkosťou dokázala písať verše a bola obdarená aj krásnym hlasom a citom pre hudbu. Ale keď ju požiadali napísať nejakú báseň, odmietla s tým, že je to márnivosť a strata času. A pokiaľ ide o spev, nikto ju nikdy nepočul spievať mimo kostola, ani keď bola sama, a to ani polohlasom.

Mystické dary

Vieme, že Gemma bola obdarená bohatými mystickými darmi. Sama sa však cítila nehodná a hovorila:

Ó, Ježišu, nedávaj mi tieto veci, ktoré sú nado mňa. Nie som dobrá v ničom. A potom neviem odpovedať na toľké obrovské milosti, ktoré si mi dal. Hľadaj, ó, hľadaj niekoho iného, kto to bude vedieť lepšie ako ja.

Nato jej Ježiš odpovedal hlasom v srdci:

Rob tak, ako najlepšie vieš. Používam ťa práve preto, že ty si najúbohejšia a tak veľmi hriešna medzi Mojimi stvoreniami.

A ona mu srdečne odvetila:

Potom, Ježiš, rob ako sa Ti páči a budem spokojná.

"Žumpa"

Raz ju chcel otec Germano trochu ponížiť, pozbieral odvahu a povedal jej:

Nerozumiem, že sa Ježiš tak znížil, že si špinil Svoje ruky v takej žumpe.

Nato sa toto anjelské dievča usmialo a naplnila ju radosť, pretože tieto slová presne vystihovali, čo sama už dlhšie chcela, ale nevedela vyjadriť. A potom ich často používala aplikované na seba, a to aj v extáze:

Ach, Ježiš, ako to, že si si chcel špiniť Svoje ruky v tejto žumpe, Gemme?

"Úbohá Gemma"

Gemma sa vo svojej poníženosti nikdy neodvážila nazývať sa Kristovou nevestou. Miesto toho sa označovala ako "dieťa", "neužitočná služobnica", "nerozumná panna", alebo "mizerné stvorenie". Svoje listy končila vždy vetou:

Modlite sa za mňa, som úbohá Gemma.

Aj jej podpis, "La povera Gemma", znamená "Úbohá Gemma".

Raz jej otec Germano navrhol, aby si dala meno "Gemma od Ježiša". Ju to však veľmi zarazilo a zostala zmätená a zahanbená. Povedala, že to by bola pre ňu priveľká pocta, že to nemôže prijať. Ale otec Germano jej vysvetlil, že by to neznamenalo, že je Ježiša hodná, ale že chce žiť na Jeho

slávu. A odvtedy sa skutočne začala podpisovať ako "Gemma od Ježiša". Ale nie nahlho. Vedomie vlastnej biedy a úbohosti prevládalo a vrátila sa k pôvodnému podpisu, "Úbohá Gemma".

V spoločnosti

Gemma bola zhrozená z toho, keď sa dozvedela, že ju niekto obdivuje. Stávalo sa, že niektorí ľudia, ktorí sa s ňou chceli stretnúť, sa dopredu dohodli s rodinou Giannini, bez Gemminho vedomia. Gemma to zo srdca neznášala, a keď musela z poslušnosti zostať s návštevou, bolo vidieť, že sa veľmi premáha a trpí.

Raz prišiel na návštevu istý významný prelát. Gemma sa už stretnutiu nemohla vyhnúť, a keď ju zavolali, rýchlo schvátala veľkú mačku, ktorá bola nablízku, a predstúpila pred preláta, hladkajúc ju okolo krku, ale trochu smiešne, lebo to nikdy predtým nerobila. Trik jej vyšiel a prelát, myknúc plecami, naznačil, že ňou opovrhuje. Potom sa Gemma plná radosti ponáhľala preč s mačkou v náručí a nemusela sa venovať poctám návšteve.

Modlitby za iných

Gemma sa považovala za veľmi hriešnu a myslela si, že Ježiš jej modlitby nechce počúvať. Preto bola v rozpakoch, keď ktosi prišiel a prosil ju, aby sa zaňho modlila. Dôvernej priateľke raz píše:

Počúvaj, bola som veľmi udivená, že mi vo svojom liste kážeš modliť sa za tú pani. Keby si ma nepoznala, bola by si ospravedlnená, ale keďže ma poznáš veľmi dobre, . . .! Nehovorím viac. Čo môžeš čakať, že získaš skrze hriešnu dušu, plnú chýb, ktorá tak málo, ak vôbec, zaujíma Ježiša? Napriek tomu poslúchnem, ale never mi, pretože nie som dobrá v ničom.

My však vieme, že v skutočnosti bol opak pravdou. Na jej príhovor bolo vykonaných mnoho zázrakov a bolo udelených mnoho milostí, ale o tom bude pojednané neskôr. Teraz zostáva len skonštatovať, že aj najväčší svätci si uvedomujú svoju biedu a ničotu pred nekonečným Bohom a že Gemma nám je vzorom aj vtedy, keď si o sebe myslíme, že už sme dokonalí a chceme, aby si to o nás mysleli aj ostatní.

Strach z hriechu

Gemmina matka vzbudila vo svojej dcére veľký odpor k hriechu. Veď pre naše hriechy dal Ježiš svoj život na kríži. Gemma sa vo svojej poníženosti považovala za veľmi hriešnu a bála sa, aby hriechom neurazila Ježiša a nespôsobilá Mu bolesti.

Niektorí ľudia si možno myslia, že svätci žijú bez hriechu, ale nie je to tak. Nie sú to žiadne nebeské bytosti, ale ľudia ako my, z mäsa a kostí. A keďže všetci pochádzame z Adama a Evy, všetci sme zaťažení hriechom. Kto si myslí, že nemá hriech, klame sám seba.

Gemmine poklesky a to, čo nazývala "veľké hriechy", však určite neboli dobrovoľné. Sama o tom hovorí:

Dobrovoľne by som ich nepáchala, ale som taká skazená. Dávam si pozor, aby som nehrešila, ale môžem sa snažiť koľko chcem, stále upadnem. A smola je, že si neuvedomujem keď padám, a zbadám to až potom. Ale ináč Ježiš vie, že by som Ho neurazila.

Pri sv. spovedi hovorila hriechy v poradí, otvorene, vyjadrovala sa presnými pojmami, udávala počet, okolnosti a váhu. Otec Germano, jej spovedník, hovorí:

Nechal som ju rozprávať, a keď som potom prehodnotil tie poklesky, vždy som dospel k záveru, že to boli buď cnotné skutky alebo len obyčajná slabosť. Po mojich dlhoročných skúsenostiach s ňou a po tom, ako som niekoľkokrát vypočul jej generálnu spoveď celého života, môžem vyhlásiť, že toto sväté dievča nikdy nespáchalo ani jeden ľahký hriech, ktorý by bol úplne dobrovoľný. A po 25 ročnom živote v tomto skazenom a skazujúcom svete odišla do neba s nepoškrveným rúchom jej krstnej nevinnosti. To isté dosvedčili aj ostatní spovedníci, ktorých autentické výpovede mám teraz, keď píšem, pred sebou.

Sväté duše, ktoré Boha vrúcne milujú a rozjímajú o Jeho vznešených vlastnostiach, sa domnievajú, že každý tieň viny je niečo závažné, drobná chybička že je veľkým priestupkom. Tak to bolo aj u Gemmy. Nebolo to však zo strachu z trestu, ale zo strachu, že urazí svojho Milovaného.

Hrdinské umŕtvovanie

Gemma sa chcela podobáť Ježišovi za každú cenu, a to čím ďalej, tým viac. Čo pre to robila? V prvom rade sa usilovala nepretržite držať svoje zmysly na uzde.

Umŕtvovanie zmyslov

Oči

Už od detstva sa stala paňou svojich očí a držala ich vždy sklopené. Raz sa jej stalo, že v kostole sa na chvíľku s obdivom zahľadela na šaty dievčatka, ktoré sedelo vedľa nej. Za to sa na seba tak nahnevala, že odvtedy sa rozhodla už nikdy nehladiť so žiadostivosťou na nič v tomto svete. Raz sa jej zjavil jej Anjel Strážny a povedal:

Nezabudni strážiť svoje oči a uvedom si, že umŕtvované oči uvidia krásy neba.

Keď niekto chcel obdivovať krásu jej duše, ktorá žiarila cez jej oči, musel tak urobiť kým bola v extáze, pretože jedine vtedy mala oči pozdvihnuté k nebu (viď foto na obálke).

Chuť

Pokiaľ ide o jedenie, Gemma si nikdy nepotrpeľala na vyberané jedlá. Práve naopak, odriekala si dokonca aj to nevyhnutné. Preto na ňu museli Gianniniovcí často naliehať, aby sa s nimi najedla. A nikto nedokázal zistiť, aké jedlo alebo nápoj mala najradšej. Aby skryla svoje umŕtvovanie, používala rôzne šikovné triky. Napríklad pohybovala rukami akoby jedla, ale do úst si nevrátila ani sústo. Išla dokonca tak ďaleko, že uskutočnila myšlienku vytvorenia malej dierky vo svojej lyžičke, cez ktorú jej potom vytekala polievka. Robila to preto, lebo dobre poznala príslovie: "Ak neovládneš svoje vášne, ovládnu ony teba."

Počas prípravy jedál nikdy nechutnávala potraviny a dokonca si odriekla všetky sladkosti. Keď ju nimi niekto ponúkol, odmietla vždy veľmi milým spôsobom, takže sa nikto neurazil. Len počas poslednej choroby sladkosti vďačne prijímala. Nie však pre seba, ale odkladala si ich do zásoby a potom ich rozdávala deťom, ktoré ju chodili navštevovať.

Gemma mala zdravý žalúdok a mala prirodzenú túžbu po pokrmoch a nápojoch. Chcela sa však zriecť každého uspokojenia, ktoré by mala z ich požívaní. Preto napísala duchovnému vodcovi:

Otče, už dlho ma Ježiš inšpiruje, aby som vás požiadala o jednu láskavosť. Nenahnevajte sa na mňa, lebo v každom prípade urobím tak, ako budete chcieť. Určite nebude na škodu, ak mojej prosbe vyhoviete, ale budete mať proti tomu tisíc dôvodov: že som chudá, že to nie je potrebné, atď. Ale toto sú bezcenné dôvody - nečudujte sa, ako to hovorím, píše totiž Gemma. Počujte, budete spokojný, keď poprosím Ježiša o milosť, aby som necítila žiadne uspokojenie z jedenia a pitia, kým budem žiť? Ach, táto láskavosť je nevyhnutná a dúfam, že Ježiš vám povie, aby ste mi to dovolili. V každom prípade budem spokojná.

Otec Germano na tento list neodpovedal, a tak Gemma písala znova a znova. Nakoniec jej teda dal povolenie, a priznal sa, že skôr len zo zvedavosti, ako sa to skončí. Gemma o tom hneď povedala Ježišovi a milosť bola udelená. Od toho dňa úplne stratila citlivosť jazyka, takže vôbec necítila chuť toho čo jedla a pila. Takto dokázalo toto mladé dievča úplne umŕtviť zmysel, ktorý je považovaný za jeden z najťažšie zvládnuteľných.

Jazyk

Gemma si dávala na jazyk veľký pozor a držala ho na uzde. Niekedy sa mohlo zdať, že ho ani nemá. Hovorí, že je veľmi ťažké a náročné zvíťaziť nad jazykom. Predstavte si, že vás obvinia za niečo, čo ste neurobili a strašne na vás kričia. Čo by ste robili? Asi by ste sa bránili. Lenže Gemma nie. Ona si nadávky vypočula, potom sa ospravedlnila a povedala, že sa to viac nestane. To je víťazstvo nad sebou!

Vôbec sa nechcela rozprávať o svetských veciach a rozhodla sa, že bude hovoriť len vtedy, keď ju k tomu vyzvú. Raz sa jej totiž zjavil Anjel, povedal jej nech si sadne a píše tieto slová:

Pamätaj, dieťa, že ten, kto skutočne miluje Ježiša, hovorí málo a vydrží mnoho. V mene Ježiša ti prikazujem, aby si nikdy neprejavovala svoje názory, kým ťa k tomu nevyzvu; nikdy nepresadzuj svoje názory, ale buď úplne tichá.

Ďalšie zmysly a vášne

Gemma si držala na uzde nielen spomínané zmysly, ale strážiła si dokonca aj čuch a hmat. Netrhala voňavé kvetinky, nikdy nechcela používať voňavky, vyhýbala sa zbytočným dotykom a pod.

Ešte väčším údivom nás naplňa boj, ktorý viedla so svojimi vnútornými vášňami. Ako sme už spomínali, bola živej povahy a pritom veľmi citlivá a z prirodzenosti mala sklony k panovačnosti a hnevu. Týmito náchylnosťami sa však nedala ovládať. Čím viac ich v sebe cítila, tým horlivejšie proti nim bojovala. Odhodlane volala:

Nedám vám pokoj, kým nebude isté, že ste vo mne odumreli.

Tento boj sa odohrával v hĺbke jej vnútra a dávala si veľký pozor, aby to nebolo vidno navonok. Kto ju však poznal bližšie, mohol si všimnúť, že sa neustále premáha a že jej srdce bolo oltárom, na ktorom od rána do večera prináša obeť sebazapierania.

Umŕtvovanie tela

Gemmin bič

Aby sa Gemma ešte viac zdokonalila, veľmi často prosila svojho spovedníka, aby jej dovolil používať bič, kajúcu košeľu a podobné nástroje pokánia, ktoré si sama zhotovovala. Keď na to dostala povolenie, brala to ako veľkú milosť. A keď niekedy dovolenie nedostala, obetovala toto sklamanie Pánovi. Nakoniec jej tieto nástroje zhabal jej duchovný vodca, otec Germano. Hovorí, že keby jej ich včas nebol zhabal, bola by sa nimi tak trýznila, že by si zničila zdravie. Išlo o tieto nástroje: remeň so 60-timi veľmi ostrými

kovovými hrotmi, bič s piatimi strapcami a dlhé lano s uzlami, na ktorých boli hroty a drápy. Toto lano používala ako kajúci opasok. Veľa ráz sa jej tieto ostré hroty zapichli až do živého mäsa a ukrutná bolesť jej spôsobila mdloby.

Čistota

Gemma veľmi dobre vedela aký nákazlivý je vzduch, ktorý dýchame, a aký skazený je svet, v ktorom žijeme. Aj na ňu doľahli rôzne pokušenia, a práve preto sa rozhodla bez prestania pracovať na svojej dokonalosti a ovládnuť svoje rebelujúce žiadosti.

Na prvé miesto dala vyhýbanie sa nebezpečným príležitostiam. Vždy dokázala rozoznať nebezpečenstvo. Vtedy si povedala:

Tu Ježiša nenájdem; preto, Gemma, leť preč.

Jej duša bola taká čistá a jemná, že keď jej srdce vzplanulo láskou k svojmu Spasiteľovi a začalo biť tak silne, až jej spôsobilo bolesti na hrudi, nechcela sa na to miesto pozrieť. Podobne to bolo aj s ranou v boku, ktorú mala, keď sa jej zjavili stigmy. Ešte obdivuhodnejšie je, že sa na seba vôbec nechcela pozeráť do zrkadla keď si upravovala vlasy a dokonca ani keď sa umývala od krvi. Okrem toho o jej anjelskej čistote hovorí aj to, že z jej úst nebolo počuť ani niektoré slová, ktoré bežne používajú aj zbožní kresťania.

Pobožnosť troch Zdravasov

Už v ranom veku sa naučila, ako Ježiš nekonečne miluje čistotu a že dušiam, ktoré ju vlastnia, vyhradí najsladšiu nežnosť Svojho Najsvätejšieho Srdca. Jednou z praktík, ktoré sa naučila od svojej matky, bolo nábožné recitovanie troch Zdravasov s rukami pod kolenami každý večer, na počesť Nepoškvrneného Počatia. Keď sa potom zdvihla a spojila ruky, dodala:

Matka, nikdy mi nedovoľ stratíť svätú čistotu. Skry ma pod svoj plášť, chráň mi tento poklad, a tak budem Ježišovi príjemnejšia a milšia.

Nebeská vôňa

Anjelská čistota Gemminej duše sa prejavovala aj navonok. Aj keď ležala chorá, pripútaná k posteli, pokrytá vredmi a ranami, jej telo nevydávalo žiadny nepríjemný zápach. Naopak, niekedy vydávalo lahodnú vôňu, ktorá však nebola z tohto sveta, pretože Gemma nikdy nepoužívala voňavky. Tí, ktorí stáli okolo jej posteľe, zvykli hovoriť:

Necítite vôňu? Naša drahá Gemma! Určite je tu s ňou Ježiš, Nebeská Matka, alebo jej Anjel Strážny.

Diabol útočí

Lenže táto čistota sa nepáčila diablovi. Začal ju pokúšať tými najohavnejšími obrazmi a najhrubšími a najopzlejšími slovami a gestami. Keď videl, že týmto ju nezlomí, prešiel na strašenie, vyvolávanie hrôzy, a dokonca na fyzické násilie. Aby sa vyhla tým hrozným obrazom, nevediac čo iné robiť, jednoducho zatvorila oči a takto čakala, kým nečistý duch odíde a prestane ju pokúšať. Lenže to trvalo aj celé hodiny. Preto siahla po svojom kríži, alebo prosila o pomoc jej drahého Anjela, svätých patrónov (Gabriel Possenti, Pavol z Kríža), alebo najviac, Nebeskú Matku. Hneď nato diabol zmizol a Gemma o tom hovorí:

Keby ste videli ako utekal, keď sa zjavil niekto z nich.

Ale to jej nestačilo. Vedela, že svätci sa v takýchto pokušeniach bičovali, nosili kajúcu košeľu, vrhali sa do mrznúcej vody, atď. A tak sa toto jednoduché a sväté dievča rozhodlo, že ich bude so spovedníkovým dovolením nasledovať. Keď boli pokušenia príliš veľké, v tom zhrození si zabudla resp. nestihla povolenie vypýtať a začala sa bičovať, nosiť kajúcu košeľu a používala lano s uzlami a hrotmi, ktorým sa pevne opásala. A ako sme už spomínali, od bolesti neraz omdlela. Ale ona zašla ešte ďalej...

Čoho až bola jej láska ku Kristovi schopná? Jedného dňa, keď dojedla obed, zjavil sa jej diabol, hrozne prskajúci od zúrivosti a besnosti, a hrozil jej, že ju za každú cenu zvedie na hriech pokušením proti čistote. Gemma celá zbledla, pozdvihla ruky k nebu a bez zaváhania sa rozbehla priamo k hlbokkej studni v záhrade. Bola zima a voda v nej bola ľadová. Prežehnala sa a vrhla sa dnu... S najväčšou pravdepodobnosťou by sa bola utopila, nebyť jej Anjela Strážcu, ktorý jej prišiel na pomoc, a celú chvejúcu sa od zimy, ju vytiahol z vody.

Poznámka:

Viacerí ľudia dnes tento Gemmin skutok nechápu a vnímajú ho skôr ako nesprávny krok, pretože ohrozila svoje zdravie a dokonca život. Musíme však zohľadniť dobu (dnes je podobné konanie výslovne zakázané), mentalitu vtedajších ľudí a hlavne to, že Gemma to nerobila s ohľadom na zdravie, ale s ohľadom na to, aby neurazila svojho Milovaného hriechom. Navyše, musíme pripomenúť, že tento skutok nespravila sama od seba, ale napodobňovala dávnejších svätých, ktorí v pokušeniach konali podobne.

Studňa v záhrade u Gianniniocov,
do ktorej sa sv. Gemma vrhla

Ovocie umŕtvovania

Aký výsledok malo Gemmine stále a hrdinské umŕtvovanie? Dokonale ovládala všetky vášne srdca a panovala nad svojimi zmyslami, požívala sladký pokoj duše a odhodlane uskutočňovala všetky dobré vnuknutia. Zdalo sa, že všetky údy jej tela slúžia duši a neprekážali jej, či už sa modlila alebo bola pohrúžená v extáze, sedela pri stole, alebo chodila. Z tejto slobody ducha vyplýva radosť srdca, ktorú mohla na chvíľku skaliť jedine bázeň pred urážkou svojho Boha a myšlienka na Jeho nevyspytateľné súdy. Inak ju nič neznepokojovalo. Dalo sa to čítať z jej veselej a prívetivej tváre a z milého úsmevu, ktorý jej hral na perách.

Duchovná vyprahnutosť

Jednou z najčastejších skúšok na ceste k dokonalosti je duchovná vyprahnutosť. Po rôznych skúškach a utrpeniach, cez ktoré Gemma prešla, si ju Boh pripravil aj na túto, azda najväčšiu a najťažšiu. Gemma totiž už od malička zakúšala najsladšie útechy z neba a prežívala najhlbšiu priazeň a lásku nášho Pána Ježiša; ale teraz sa jej skryl. Zrazu prestala cítiť Jeho prítomnosť. Nechal ju samú a opustenú, v priepasti temnoty, neistoty, strachu a s roztrhnutým srdcom. Cítila sa úplne stratená.

Aké dojemné sú jej slová:

Hľadám Ježiša, ale neviem Ho nájsť. Zdá sa, akoby bol zo mňa unavený a nechce o mne už nič vedieť; a ja, kam pôjdem? A čo so mnou bude? Úbohý Ježiš, čo som Ti urobila! Ale Ty dáš, aby som Ťa opäť našla, však? Bud' potešený, ach, bud' potešený a vráť sa ku mne, lebo to nedokážem uniesť; byť preč od Teba, nie, nie!

Počas tohto mučivého obdobia sa jej niekedy zjavoval Anjel alebo aj Nebeská Matka, aby ju utešili, ale ona túžila najviac po Ježišovi. Anjela sa pýtala:

Kde jej Ježiš?

A Nebeskej Matky:

Povedz mi, Matka, Ježiš - kam zmizol?

Svojmu duchovnému vodcovi napísala:

Nebudete aspoň vy schopný povedať mi, čo mám robiť, aby som našla Ježiša? Povedzte Mu, že to už dlhšie nevydržím.

Gemma sa navonok snažila ukryť svoje hlboké duchovné muky, ale niekedy sa stalo, že ju pristihli v izbe, ako kľačí na kolenách s roztrhnutými rukami a so zaslzenými očami pozdvihnutými k nebu a ako hlboko vzdychajúc volala:

Môj Bože, nevidíš, že takto nemôžem žiť? Bez Teba zomriem. Pamätaj, že som úbohá sirota. Nemám nikoho, len Teba, a aj Ty odo mňa odídeš?

Ale dobrý Boh, ktorého srdce je plné lásky aj pri najťažších skúškach, sa zmiloval nad Svojím dieťaťom a prišiel jej na pomoc. Vypočujme si teraz utešujúce a povzbudzujúce slová nášho Pána:

Dieťa moje, sťažuješ sa, že som Ťa nechal v temnote; ale pamätaj, že po tme prichádza svetlo. Podrobil som Ťa tejto skúške pre Moju väčšiu slávu, na radosť anjelov, pre tvoje veľké obohatenie a tiež ako príklad pre iných.

Ak Ma naozaj miluješ, musíš Ma milovať aj uprostred temnôt. Mám veľkú záľubu v dušiach a hrám sa s nimi. Takto sa s nimi hrám z lásky. Netráp sa, keď Ťa opustím. Neber to ako trest. Je to naozaj Moja vôľa, aby som Ťa odpútal od stvorení a spojil Ťa so Sebou. Hoci sa ti zdá, že Ťa odmietam, vedz, že miesto toho Ťa priťahujem bližšie k Sebe. Keď sa ti zdá byť ďaleko, práve vtedy som ti nablízku. Pozbieraj odvahu, lebo po bitke prichádza mier a pokoj. Vernosť a láska musia byť tvojimi zbraňami. Preto bud' teraz trpezlivá, keď Ťa nechám samú. Trp, odovzdaj sa a bud' potešená.

Vedieť Ťa po hrbolatých a bolestných cestách, a ty sa považuj za poctenú, keď s tebou takto jednám a keď denným a skrytým mučeníctvom umožňujem tvojej duši, aby bola skúšaná a očistená. Mysli len na prítomnosť, ako cvičiť veľkú čnosť. Ponáhľaj sa na cestách duchovnej lásky, pokor sa a bud' si istá, že keď Ťa držím na kríži, milujem Ťa.

Nebud' ako tí, ktorí, unesení potešením a duchovnými uspokojeniami, dbajú len máličko aj o kríž. Keď sa potom ocitnú v opustenosti ducha, skracujú čas na modlitbu, pretože v nej už nenachádzajú útechu, ktorú z nej mali predtým.

Útoky diabla

Aby Pán ešte viacej očistil a zdokonalil svoju služobnicu, použil k tomu aj zlých duchov. Už predtým ju upozornil:

Buď pripravená, dcéra moja. Diabol bude posledný, ktorý na Môj príkaz, vojnou proti tebe, priloží ruku k dielu, ktoré v tebe konám.

Vojna sa začala na celej čiare.

Modlitba

Gemma už od malička vedela, že modlitba je rozhovor a spojenie s Bohom. Preto jej v tom diabol chcel zabrániť. Vzbudzoval v nej únavu a nechť modliť sa, ale keď videl, že tým neodvráti jej pohľad k nebu, spôsobil jej neznesiteľné bolesti hlavy. Gemma píše duchovnému vodcovi:

Ach, aké muky mi spôsobuje, keď sa nemôžem modliť! Koľko námahy ma to stojí! Koľko úsilia vyvíja ten naničhodník, aby mi znemožnil modliť sa! Včera večer sa ma pokúsil zabiť a podarilo by sa mu to, keby mi Ježiš rýchlo neprišiel na pomoc. Bola som vydesená a mala som obraz Ježiša pred očami, ale nemohla som vysloviť Jeho meno.

Inokedy ju takto pokúšal:

Čo za hlúposť robíš, že sa modlíš k zločincovi? Pozri, ako ti škodí, keď ťa drží pribitú na kríži so Sebou. Ako ťa môže zaujímať, keď Ho ani nepoznáš, keď všetci, ktorí Ho milujú, musia trpieť?

Vojna proti duchovnému vodcovi

Gemma mala veľkú výhodu a milosť, a síce, že mala duchovného vodcu, otca Germana. A tak sa diabol rozhodol, že mu znemožní Gemmu viesť. V jej mysli jej ho predstavil ako hlúpeho, fanatického a ako klamára. Okrem toho použil mnoho argumentov, aby ju zmatol a aby mu prestala veriť. Gemma píše:

...chce ma zbaviť každého, kto by ma viedol a radil mi. Ale aj keby sa to stalo, nebojím sa.

Keď diabol videl, že takto neuspeje, uchýlil sa dokonca k fyzickému násiliu. Keď Gemma otcovi Germanovi písala list, uchmatol jej pero, papier roztrhal, schvátil ju za vlasy a metal ju po stole tak brutálne, až jej vytrhal vlasy. Keď prestal, v zúrivosti reval:

Vojnu, vojnu, proti tvojmu otcovi, vojnu, kým žije!

Na tomto mieste uvediem, že otec Germano prikázal Gemme, aby napísala svoj životopis a denník. Gemma k tomu mala odpor, pretože veľmi nerada rozprávala o sebe, ale v rámci poslušnosti ho poslúchla a pustila sa do práce. Keď bolo dielo hotové, dala ho pani Cecilii a tá ho odložila do zásuvky. Tam malo zostať, kým si preňho osobne nepríde otec Germano z Ríma. Diabol však nenávidel toto dielo, keďže predpokladal, že môže byť prospešné pre mnohé duše. A teraz nech hovorí sám otec Germano:

Satan zúrilo a použil všetku svoju chytrosť, aby predišiel napísaniu tohto diela. Musím vysvetliť niečo, čo vyzerá byť neveriteľné, ale je to pravda a historický fakt, v ktorom nie je miesto pre hru predstavivosti... Keď bol Gemmin rukopis dokončený, dal som ho strážiť jej adoptívnej matke, pani Cecilii Giannini, ktorá ho skryla v zásuvke, kde mal počkať do najbližšej príležitosti, kedy by som si ho prišiel osobne vyzdvihnúť. Prešlo pár dní a Gemma si myslela, že videla démona prechádzať popod oknom izby, v ktorej bola zásuvka so spisom. Démon sa smial popod fúzy a potom zmizol. Zvyčajne, keď mala podobné videnia, neprisievala tomu žiaden význam. Ale démon sa krátko nato vrátil, aby ju sužoval, čo sa stávalo často, a ohavne ju pokúšal. Keďže však neuspel, škrípajúc zubami odišiel a rázne vyhlásil: "Vojnu, vojnu, tvoja kniha je v mojich rukách." Preto mi Gemma napísala list. Potom, keďže v rámci poslušnosti musela hovoriť svojej dôverníčke (Cecilii Giannini) všetko mimoriadne čo sa jej stalo, považovala za nutné povedať jej, čo sa prihodilo. Išli teda, otvorili zásuvku a zistili, že kniha tam už nie je. Ihneď mi preto napísali list a je ľahké predstaviť si moje zdesenie nad stratou takého pokladu. Čo sa vlastne stalo? Veľa som o tom uvažoval a práve keď som bol pri hrobke sv. Gabriela, prišla mi na um nová myšlienka. Rozhodol som sa vykonať exorcizmus, a tak prinútiť diabla vrátiť rukopis, ak ho naozaj vzal. So štólou a svätenou vodou som prišiel k hrobke sv. Gabriela a tu, hoci takmer 400 míľ od Luccy, som vykonal exorcizmus v obvyklej forme. Boh podporil môj čin a v tej istej hodine bol rukopis navrátený na miesto, odkiaľ pred pár dňami zmizol. Ale v akom bol stave! Strany odhora nadol boli celé odymené a miestami

Gemmin životopis popálený diablom

ohorené, akoby každá zvlášť bola vystavená silnému ohňu, ešte však neboli tak poškodené, že by zničili písmo. Tento dokument, prejdúc pekelným ohňom, je v mojich rukách. Je to skutočne poklad, ako som už povedal, mnohých dôležitých informácií, ktoré keby boli zničené, by sa nikdy nestali známymi.

Podoba spovedníka

Diabol zašiel tak ďaleko, že sa Gemme zjavil ako jej spovedník, mons. Volpi. Keď sa raz v kostole pripravovala na sv. spoveď, odrazu zbadala, že kňaz už čaká v spovednici. Pripadalo jej to zvláštne, pretože ho nevidela prichádzať. Okrem toho, cítila veľký vnútorný nepokoj. Ale aj tak vošla do spovednice a začala sa spovedať. Diabol vyzeral úplne ako jej spovedník, ale rozprával odporne, skazene a pohoršujúco, a k tomu ukazoval neslušné gestá. Od týchto slov a gest sa toto anjelské dieťa celé triaslo, od hlavy až po päty. Rýchlo vybehla zo spovednice a zbadala, že predstieraný spovedník zmizol. Bol to diabol, ktorý sa svojou hrubosťou a odpornosťou snažil, aby Gemma prestala dôverovať svojmu spovedníkovi.

Podoba anjela

Keď nepomohlo ani to, zjavil sa jej ako najnevinnejší anjel obklopený žiarou. Gemma však vôbec necítila nepokoj, ako inokedy, keď bol diabol nablízku. Anjel jej hovoril:

Môžem ťa urobiť šťastnou, stačí, ak mi odprisaháš, že ma budeš poslúchať.

Keďže Gemma nevedela, že ide o diabla, počúvala ho so svojou zvyčajnou jednoduchosťou. Ale v tom jej prišiel Boh na pomoc a dal jej spoznať, že je to diabol. Otvorili sa jej oči a zvolala:

Môj Bože! Nepoškvrnená Mária! To nech radšej zomriem!

S týmito slovami zahnila toho skazeného anjela a napľula mu do tváre. Ten ihneď zmizol v ohni.

Podoba Ježiša

Otec Germano zakázal Gemme používať jej nástroje pokánia: bič, kajúcu košeľu a povraz s uzlami a hrotmi. Gemma ho ako vždy poslúchla. Lenže diablovi sa táto poslušnosť nepáčila. Vypočujme si teraz, ako to Gemma opisuje svojmu vodcovi:

Nový útok; počúvajte, otče: včera po spovedi, keď som sa vrátila domov a hneď ako som mala čas na seba, keďže bol čas mojej modlitby, klakla som si a začala som recitovať ruženec o piatich Ježišových ranách. Pri štvrtej rane som pred sebou spozorovala postavu ako Ježiš, bol čerstvo zbíčaný po celom tele, s otvoreným a krváčajúcim srdcom. Začal takto: "Moje dieťa, takto sa mi odplácaš? Pozri na mňa. Vidíš, koľko veľa som pre teba vytrpel? A ty mi nemôžeš dať ani to pokánie. Ach, nebolo to veľa. Môžeš v tom veľmi dobre pokračovať, ako predtým."

"Nie, nie," odpovedala som, "chcem poslúchať, a keď urobím čo si praješ, konala by som proti poslušnosti."

A on: "Ale koniec koncov, nezakázal ti to tvoj spovedník - je to ten ... [tu pravdepodobne označil otca Germana hanlivým výrazom] a ty ho vôbec nemusíš poslúchať. Urob, ako ti hovorím," a mnoho iných vecí. Nakoniec som takmer vzala bič, ako pred zákazom, ale nie, Ježiš mi pomohol. Vstala som, vzala svätenú vodu a upokojila som sa, ale nezostala som bez úderu alebo dvoch - nie zriedkavého darčeka od satana. A vy viete, otče, že to bol bezpochyby on.

Rozlišovanie duchov

Otec Germano jej poradil, aby vždy, keď sa jej zjaví bytosť z iného sveta, povedala tieto slová:

Viva Gesù! [Znamená to čosi ako "Nech žije Ježiš!"]

Lenže on nevedel, že aj Ježiš jej poradil podobné slová:

Požehnaný Ježiš a Mária!

A tak Gemma, aby poslúchla obidvoch, opakovala tieto povzdychy spolu. A dobrí duchovia jej vždy odpovedali:

Viva Gesù! Požehnaný Ježiš a Mária!

Ale zlí neodpovedali vôbec, alebo len:

Viva, požehnaný!

Ale nevyslovili mená. A tak Gemma vždy rozpoznala, či ide o dobrého alebo zlého ducha.

Ďalšie podoby a pukušenia

Aby ju diabol pukušal na pýchu, predstavoval jej množstvo ľudí oblečených v bielom, ako stoja okolo jej lôžka a úctivo ju pozdravujú. Inokedy jej vyjavil, že listy, ktoré píše spovedníkovi a duchovnému vodcovi si oni starostlivo odkladajú ako poklad, aby neskôr povzbudzovali a pomáhali mnohým ľuďom.

Diabol chcel využiť aj obdobie jej duchovnej vyprahnutosti a pukušal sa oslabiť jej dôveru v dobrého Boha. Znovu a znovu jej našeptával, že je zavrhnutá a zatratená:

Nevidíš, že tá Ježiš vôbec nepočúva a nechce o tebe vedieť? Prečo sa namáhaš nasledovať Ho? Prestaň s tým a oddaj sa svojmú smutnému osudu.

Toto bolo najhroznejšie pukušenie, pred ktorým sa triasli aj najväčší svätci.

Fyzické útoky

Keď diabol videl, že Gemmu, toto jednoduché dievča, nedokáže zlomiť a zviest, hrozne sa rozzúrila, zložil všetky masky a začal otvorenú vojnu. Objavoval sa jej v strašidelných podobách: raz ako divý pes, inokedy ako príšerný netvor, alebo ako zúrivy divoch. Strašil ju hroznými zjavmi. Potom na ňu útočil, bil ju, trhal ju zubami, hádzal ju na zem a vláčil ju za vlasy a ešte mnohými inými spôsobmi trápil jej telo. Jej vlasy boli potom po celej izbe, mala modriny a všetko ju bolelo. Okrem toho bolo z jej izby počuť hluk, trasenie postele, a to všetko trvalo celé hodiny alebo aj celú noc. Gemma raz napísala:

Dnes som si myslela, že som úplne oslobodená od toho odporného zvieraťa, ale miesto toho ma poriadne zbil. Išla som do postele s tým, že budem spať, ale dopadlo to ináč. Začal s údermi, ktoré ma vystrašili, že zomriem. Mal podobu veľkého čierneho psa a dával svoje laby na moje plecia, čím mi spôsoboval veľké rany. Cítila som to tak silno vo všetkých kostiach, že chvíľami som si myslela, že sa zlomili. A keď som brala svätenú vodu, vykrútil mi ruku tak prudko, že som od bolesti spadla. Kost bola vykĺbená, ale vrátila sa späť, lebo Ježiš sa jej dotkol za mňa a všetko bolo uzdravené.

V inom liste píše:

Zase som mala zlú noc. Démon prišiel pred mňa ako veľmi vysoký obor. Zúri vo ma bil celú noc a stále kričal: "Pre teba už nie je nádej na spásu. Si v mojich rukách." Odpovedala som, že Boh je milostivý, a preto sa nebojím ničoho. Potom mi dal prudkú ranu po hlave a v zúrivosti povedal: "Bud' prekliata!" a zmizol. Išla som do svojej izby, trochu si oddýchnuť, a tam som ho opäť našla. Zase ma začal biť pouzleným lanom a neprestával, lebo chcel, aby som ho počúvala, ako mi navrhuje zlo. Povedala som nie a udieral ma silnejšie a hrozne mi búchal hlavu o zem. Zrazu mi prišlo na um vzývať Ježišovho Večného Otecka. Nahlas som volala: Večný Otče, pre Najväčnejšiu Krv, vyslobod' ma! Nevieť presne, čo sa stalo. Tá odporná šelma ma prudko vytiahla z postele a ťahala ma a pritom mi búchala hlavu o zem s takou silou, že ma to ešte stále bolí. Stratila som vedomie a zostala som tam ležať, kým som, až o dlhý čas neskôr, prišla k sebe. Vďaka buď Ježišovi!

A zase:

Otče, rýchlo prídte alebo aspoň na diaľku zažeňte zlého nepriateľa. Zle sa so mnou zahráva. Ach, keby ste vedeli ako veľmi trpím! Ako zase zúril tejto noci! Ťahal ma za vlasy a pritom kričal: "Neposlušnosť, neposlušnosť! Už nie je čas na polepšenie, pod' len pekne so mnou!" - a chcel ma odniesť do pekla. Tak ma trápil vyše štyroch hodín.

Tieto scény sa opakovali tak často, že si na to Gemma zvykla a okrem fyzických rán, ktoré jej diabol spôsoboval, sa tým prestala znepokojovať. Pozerala sa na neho s takou vyrovnanosťou, ako labuť na nejaké nečisté zviera. A kým jej to otec Germano nezakázal, odpovedala mu s opovrhovaním. Keď vzývala Ježišovo Sväté Meno a diabol bol nútený zmiznúť, toto jednoduché dieťa ho doprevádzalo jasavým smiechom. Píše:

Keby ste ho len videli, otče, ako utekal a ako často pritom zakopol a vypustil svoju zúrivosť, tiež by ste sa na ňom smiali. Mój Bože! Ako zapácha a aký hrozný je na pohľad! Ale Ježiš mi povedal, aby som sa ho nebála.

Anjel Strážny

Gemma svojho Anjela videla očami, mohla sa ho dotýkať rukami a rozprávala sa s ním, ako s inými priateľmi, alebo ako s bratom. Bola zaňho veľmi vďačná. Spoločne sa modlievali a chválili Boha. Niekedy sa vznášal vo vzduchu s rozprestretými krídlami, inokedy kľačal vedľa nej. Pri recitovaní žalmov sa modlili striedavo a pri meditácii ju inšpiroval tými najvznešenejšími myšlienkami. Hovoril jej napríklad:

Pozri, koľko Ježiš trpel pre človeka. Uvažuj o každej Jeho rane. Je to láska, ktorá ich všetky otvorila. Vidiš, aký hrozný je hriech, keď na odčinenie bolo treba toľko bolesti a toľko lásky.

Je zaujímavé, že vždy, keď Gemma pozdvihla oči k nebu, aby sa pozerala na svojho Anjela a hovorila s ním, úplne prestala vnímať okolie a mohli by ste ju pichnúť ihlou, popáliť ju sviečkou alebo ňou triasť - nič necítila. To sa jej stávalo aj keď išla po ulici, sedela pri stole, alebo pracovala v kuchyni. Ale hneď, keď sa rozhovor skončil a sklopila oči, zmysly sa jej vrátili a pokračovala v činnosti. Počas rozhovoru s Anjelom na jej zovňajšku nebolo nič zvláštne, okrem toho, že jej nádherne žiarili oči.

A o čom sa spolu bavili? Boli to veľmi jednoduché rozhovory, naozaj ako medzi dvomi blízkymi priateľmi:

- *Anjelik môj, ak som niekedy zlá, nehnevaj sa na mňa, chcela by som ti byť milá.*
- *Áno, budem tvojím sprievodcom a verným spoločníkom. Vieš kto ti ma dal za ochrancu? Je to milosrdný Ježiš.*

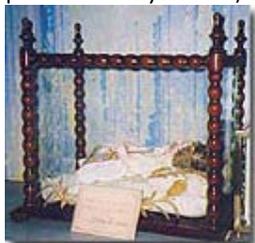
Alebo inokedy:

Povedz mi, môj Anjel, čo bolo dnes ráno môjmu spovedníkovi, že bol taký vážny, a nechcel ma ani vypočuť? A napíše mi páter z Ríma, a kedy, odpoveď na list, v ktorom som sa ho pýtala, ako mám jednať v určitej veci? A ten hriešnik, o ktorého bojujem, povedz mi, milý Anjelik, kedy ho Ježiš pre mňa obráti? A akú odpoveď mám dať tej osobe, ktorá ma prišla poprosiť o radu? A čo si o mne myslíš? Je so mnou Ježiš spokojný, alebo čo mám pre to robiť?

Či táto úprimnosť a jednoduchosť nepripomínajú evanjeliové "budte ako deti" ?

Rozosielanie listov

Gemma mala svojho Anjela veľmi rada. Hovorila mu o svojich duchovných potrebách a aj o potrebách iných ľudí, ktorí ju o to prosili. Okrem toho ho vysielala s rôznymi záležitosťami pred Boží trón, k Nebeskej Matke a k svätým patrónom. Pritom mu dávala zatvorenú a zalepenú obálku s listom a poprosila ho, aby jej nezabudol priniesť odpoveď. Tieto listy dávala do "zázračnej poštovej schránky Anjela Strážcu", ktorú nazývala aj "malá jasličková schránka". Anjel odtiaľ listy vyberal a roznášal ich, či už do neba, alebo aj ľuďom po celom svete. Gemma im takto posielala rady alebo odpovede na ich otázky. Takto posielala listy aj svojmu duchovnému vodcovi, otcovi Germanovi. Ale keď odpoveď už dlho neprichádzala, bola z toho veľmi prekvapená. Otcovi Germanovi raz takto poslala list, v ktorom ho žiadala, aby niečo vykonal v určitej záležitosti. Ale on neodpovedal. Preto mu píše ďalší list:

Zázračná poštová schránka Anjela Strážcu

Prešlo už toľko dní, odkedy som poslala Anjela, aby vám povedal o tom a tom. Ako to, že ste ešte nič neurobili? Mohli ste mi cez Anjela aspoň dať vedieť, že to nechcete urobiť tak a tak. V každom prípade, nehnevajte sa, že vám píšem zase a nalieham na vás. Je to veľmi vážna záležitosť.

Úloha ochrancu

Anjel bol ku Gemme tiež veľmi milý a láskavý. Okrem roznášania listov a spoločných modlitieb ju ochraňoval v každom nebezpečenstve.

Raz, keď sa ktosi v rodine rúhal Božiemu Menu, Gemmu to tak zasiahlo, že ju opustili sily a zamdlela. Ako padala na zem, bola by si udrela hlavu, lenže Anjel ju zachytil a jediným slovom ju prebral.

Raz sa pozabudla v kostole a medzitým sa vonku zotmel. Tak sa jej zjavil Anjel a viditeľne ju odprevadil domov, aby nešla po ulici sama.

Aj pri krutých útokoch diabla jej bol na pomoci a strážil ju.

Prísnosť a napomínanie

Lenže keď to bolo potrebné, keď išlo o Gemmine dobro, tento Anjel vedel byť aj prísny. Gemma raz píše v liste duchovnému vodcovi:

Môj Anjel je veľmi prísny, ale to sa mi páči. Počas posledných dní ma prišiel napomenúť aj trikrát alebo štyrikrát za deň.

Inokedy hovorí o jeho prísnosti takto:

Včera som pri stole pozdvihla oči a videla som Anjela, ktorý sa na mňa pozeral s prísnosťou, ktorá ma nalákala. Keď som si neskôr išla na chvíľku odpočinúť, ó môj Bože, aký bol nahnevaný! Pozrela som sa naňho, ale ihneď som sklopila oči. "Nehanbíš sa," povedal, "robiť hriechy v mojej prítomnosti?" Hádzať po mne také prísne pohľady! A ja som nerobila nič, len som plakala a odporúčala som sa môjmu Bohu a Blahoslavenej Matke, aby ma vzali preč, lebo som to už dlhšie nedokázala zniesť. Občas opakoval: "Hanbím sa za teba." Tiež som sa modlila, aby ho iní nevideli takého nahnevaného; lebo keby ho takto videli, nikto by sa ku mne už nepriblížil. Tránila som sa celý deň a nemohla som sa upokojiť. Nemala som odvahu povedať mu slovka, lebo vždy, keď som zdvihla oči, pozeral sa na mňa tak prísne. Tak by som ho chcela požiadať o prepáčenie, ale keď je nahnevaný, nie je šanca. Včera večer som myslela, že ani nezaspím, ale nakoniec, asi o druhej, som videla, ako prichádza; položil mi ruku na čelo a povedal: "Spi, moje úbohé dieťa," a zmizol.

Dôverný vzťah

Ale aby si nikto nemyslel, že tento Anjel bol stále len prísny, a že sa ho Gemma bála, počujme ešte rozhovor medzi nimi:

- *Drahý Anjel, mám ťa tak rada!*
- *A prečo?*
- *Lebo ma učíš byť dobrou, pokornou a robiť Ježišovi radosť.*

Naozaj, Gemma so svojím Anjelom jednala ako so seberovným, so všetkou jednoduchosťou a otvorenosťou. Lenže keď to spozoroval otec Germano, nepáčilo sa mu to, pretože považoval za vhodné, aby mu miesto toho preukazovala väčšiu úctu. Dokonca ju obvinil z pýchy. Navyše, s Gemminym Anjelom prišli niekedy aj ďalší anjeli; otec Germano vo svojej knihe píše, že to bola "takpovediac - radostná spoločnosť". Ibaže to ho znepokojilo do takej miery, že Gemme tieto stretnutia zakázal a nariadil jej, aby sa so svojím Anjelom rozprávala úctivejšie a aby neprekračovala určité hranice. Gemma zvesila hlavu a pokorne prisľúbila poslušnosť. Potom sa jej stávalo, že ani počas extázy nevedela niekedy nájsť vhodné slová a musela sa opravovať. A Anjelovi to vysvetlila takto:

Musíme byť trpezliví, milý Anjel. Otec si to tak želá, takže musím zmeniť spôsoby.

Neskôr, keď sa jej zjavoval, a ona nevedela, ako sa k nemu správať "po novom", bola z toho veľmi zmätená, a tak o tom napísala otcovi Germanovi:

Svätý Anjel skúša moju trpezlivosť. Nič som od neho nechcela, ale on mi stále chce niečo rozprávať. Tak som mu povedala: "Svätý Anjel, počúvaj ma: choď preč, lebo neviem, ako sa k tebe správať." Slovom som vyjadrila, čo cítim. On potom povedal: "Čoho sa bojíš?" "Že by som konala proti poslušnosti," odpovedala som. A on: "Nie, pretože ma poslal Ten, ktorý má moc poslať ma." Potom som ho nechala rozprávať. Keď som urobila zle, odpustite mi. Už viac nebudem Anjela počúvať.

Ale otec Germano píše, že tento zmätok bol u Gemmy "počas trvania zákazu", preto sa dá usudzovať, že to bolo len dočasné riešenie, a keď otec Germano časom zistil, že to nie je vhodné, pravdepodobne zákaz zrušil a Gemma sa s milým Anjelom mohla opäť rozprávať ako s bratom, so svojou detinskou jednoduchosťou.

Na záver ešte Gemmine slová:

Ležala som v posteli, veľmi som trpela... Moja myseľ bola ponorená v priepasti priestupkov proti Bohu, keď som zrazu zbadala svojho Anjela pri svojej posteli. Zahanbila som sa. Ale on bol veľmi zdvorilý a pekne mi povedal: "Ježiš ťa veľmi miluje. Aj ty Ho veľmi miluj." Potom dodal: "Máš rada Ježišovu Matku? Veľmi často ju pozdravuj, lebo Ona si takúto pozornosť veľmi váži a tieto pozdravy odpláca..." Požehnal ma a zmizol.

Gemmina modlitba

Pomocou modlitby je duša schopná pozdvihnúť sa k Bohu a takto prežívať duchovný život. Duchovný život môže mať viacero stupňov a ak duša prejde cez všetky, určite dosiahne plnú jednotu s Bohom. Prvé stupne zahrňujú klasické modlitby a meditácie. Mnohí sa tu zastavia a nepokračujú v ďalšom rozvoji. Niektorí však prejdú cez meditáciu ku kontemplácii, čo je už súčasťou mystického života. Kontemplácia je pozdvihnutie duše k Bohu a nebeským veciam pomocou jednoduchého rozumovo-srdcového pohľadu, ktorý prináša pohlcujúci pokoj a svetlo do mysle a srdca.

Gemma si modlitbu obľúbila ešte počas detstva. Najväčšiu zásluhu na tom mala jej zbožná matka a sestričky v škole. Potom dlhé hodiny trávila sama vo svojej izbičke, kde sa modlila a pracovala.

Stále s Bohom

Keď sa Gemma chcela rozprávať s Bohom, nemusela vyvíjať žiadnu námahu, na rozdiel od iných ľudí. Nečudujme sa, pretože ona bola myšlienkami stále so svojim Pánom. Akurát raz sa jej stalo, že na chvíľku na Neho "zabudla", ako o tom píše duchovnému vodcovi:

Pán Lorenzo mi dal nejaké úlohy, a keďže boli pomerne náročné, venovala som im toľko pozornosti, že som stratila pohľad na Boha. Otče, vidíte, aká som nedokonalá.

Gemmu stačilo pozorovať aj z diaľky, aby ste si všimli, ako je pohltená Bohom. Jej dôstojný výraz, vážne správanie sa a zdržanlivosť v slovách; jej anjelská jemnosť prikrášená spontánnym úsmevom, ktorý jej stále hral na perách. Bolo vidieť, že na tomto svete žilo len jej telo. Myseľ bola kdesi v nebeských výšinách. A to stále. Keby mala myslieť na iné veci, spôsobovalo by jej to nepríjemné pocity. Raz, keď obedovala pri stole, sedel oproti otec Germano. Keďže videl, že je celá pohrúžená v nebeských myšlienkach, prikázal jej, aby s tým prestala, pretože nebol čas modlitby. Gemma ho samozrejme poslúchla, ale celá zbledla, rozochvela sa a potila sa. Pokračovala však v ďalej v jedení, akoby sa nič nedialo, hoci vnútri trpela. Otec Germano sa jej potom pýtal:

- Tak čo to je?

- Vy to viete, otče. Ach, nevzali ste mi pri stole Ježiša? A môžem ja žiť bez myslenia na Neho?

Otec Germano hovorí, že takýto zákaz jej dal ešte dvakrát a stále s rovnakým výsledkom.

Aj počas spánku

Môžeme povedať, že Gemma myslela na svojho Boha 24 hodín denne. Ako to? Spávala totiž veľmi málo. Keď sa ráno prebudila, nábožne sa prežehnala krížom, ktorý držala celú noc v rukách, pobozkala ho a usmiala sa s nebeskou radosťou. Raz v extáze povedala:

Pozri, ó Ježiš, dokonca aj v noci, tie hodiny, tie hodiny! Spala som, ale, ó Ježiš, moje srdce nespalo. Bdie s Tebou všetky tie hodiny.

Formálne modlitby

Môžeme povedať, že Gemma sa modlila formálne, teda "naučené" modlitby, pomerne málo. Ruženec sa modlili spoločne v rodine. Niekedy sa modlievala ruženec o Siedmych bolestiach a o Umučení, ako prípravu na meditáciu o Bolestných tajomstvách. Vďaka svetlu, ktoré prijímala zhora, sa však dokázala oveľa lepšie modliť - teda komunikovať s Bohom - vlastnými slovami ako recitovaním formálnych modlitieb. O formálnych hovorí toto:

Nepomáha mi, keď čítam modlitby z kníh, ani opakovanie Otčenášov a Zdravasov. Neuspokojujú ma a unavím sa. Takže robím najlepšie ako viem.

Teraz môžeme zostať prekvapení a určite nás bude zaujímať, ako sa teda modlila. Raz, keď si myslela, že ju nikto nevidí, modlila sa takto:

Ježiš, prichádzam k Tvojim nohám, aby som Ťa požiadala o milosť. Keby si nebol všemohúci, nežiadala by som Ťa o túto láskavosť. Ach, ako to, že neuzdravíš moju dušu, takú neukojiteľnú vo svojich túžbach? Opovrhoval by si túžbami, ktoré si mi Sám dal do srdca? Túto milosť budem mať a Ty mi ju dáš; nie je to tak? Ó, Ježiš, zmiluj sa na do mnou, ktorej modlitby za iných si počul tak často; zmiluj sa nad hriechnym stvorením, ktoré Ťa stálo život. Odpusť mi, môj Bože. Som sirota, bez otca, bez matky. Zľutuj sa nad úbohými sirotami. Ony sú ovocím Tvojho Umučenia.

Alebo inokedy:

Ó, Ježiš! Ó, Boh môjho srdca! Ó, Otče! Sama s Tebou samým! Kedy, ó, kedy Ťa uvidím z tváre do tváre? Ó, svet, aký odporný si mi! Ó, Kríž môjho Ježiša, aký milý si mi!

Nadprirodzená modlitba

Meditácia

Gemma začala s meditáciami už v detstve. Jej témami boli Božie vlastnosti a Umučenie Spasiteľa. Meditovaním trávila celé hodiny, a pritom sa vôbec necítila vyčerpaná a unavená. Počas meditácií sa nenechala ničím vyrušovať, úplne sa oddala tým najvznešenejším myšlienkam. Svet pre ňu zrazu akoby prestal existovať. Teraz už lepšie chápeme, prečo sa malá Gemma tak často zatvárala vo svojej izbičke, kde sa modlievala alebo pracovala. Keď totiž objavila Božiu veľkosť a začala spoznávať nebeské radosti, už ju viac nebavili prechádzky, rôzne zábavy, atď. O meditácii hovorí:

Keď idem meditovať, nevynakladám žiadnu námahu. Moja duša sa ihneď cíti pohltená v nesmiernej veľkosti Boha, raz ponorená v jednom bode, raz v inom. Ale najprv nechám svoju dušu rozjímať, že keďže som stvorená na obraz a podobu Boha, On sám má byť jej cieľom. V tom momente moja duša akoby odletela k Bohu, stratiac váhu tela, ocitnem sa v Ježišovej prítomnosti, a úplne sa v ňom stratím. Cítim, že milujem nebeského Milovníka Jeho stvorenia. Čím viac o ňom rozmyšľam, tým viac zisťujem, aký sladký a roztomilý je... Ježiš je nekonečne dobrý a v ňom mám nádej na prežitie všetkého dobra. A končím s prosbou, aby Ježiš zväčšil Svoju lásku vo mne, aby som tak mohla byť zdokonalená v nebi.

Inokedy píše:

Pri modlitbe sa cítim, akoby to bolo mimo mňa. Nerozlišujem, kde som - či som mimo zmyslov, alebo . . . [tieto tri bodky znamenajú, že nedokáže vyjadriť, čo prežíva] v pokoji a klude, ktorý sa nedá popísať. Cítim sa priťahovaná silou; ale nie je to sila pôsobiaca s námahou, je to sladká sila. A keď som plná nádherného šťastia, ktoré prežívam z vlastnenia Ježiša, úplne zabudnem, že som vo svete. Cítim, že moja myseľ je naplnená a nemá si čo priať, pretože vlastní nesmierne dobro, Nekonečného Boha, s ktorým sa nič nemôže porovnávať; dobro bez hraníc, bez chybičky...

A ďalej:

Niekedy sa ma počas modlitby zmocní taký žiaľ nad hriechmi, že sa mi zdá, že zomriem.

Otec Germano hovorí, že na jeho úmyselne vyslovenú pochybnosť odpovedala takto:

Keď sa oddám modlitbe, nevidím síce Ježiša telesnými očami, ale predsa Ho jasne poznávam, lebo ma necháva upadnúť do blaženej uvoľnenosti, a v tejto úplnej odovzdanosti Ho poznávam. Jeho hlas ma tak preniká, ako som často hovorila, že ma zasahuje viac ako dvojsečný meč – tak hlboko preniká do mojej duše. Jeho slová sú slová večného života. Keď takto vidím a počujem Ježiša, zdá sa mi, že nevnímam krásu tela ani postavy, ani príjemný hlas, ani pôvabný spev. Ale keď Ho vidím a počujem, vidím nekonečné Svetlo a nesmierne Dobro. Jeho hlas nie je artikulovaný, ale je silnejší a v duši ho cítim viac, ako by som počula jasne vyslovené slová.

Kontemplácia

Od takejto meditácie je už len krok ku kontemplácii. Duch Svätý v Gemme rozvinul dary Poznania a Múdrosti. Jej myseľ bola unášaná do tých najvyšších výšok a do tých najhlbších hĺbok. Jej duša spoznala tajomstvá Svätej Trojice, tajomstvo Vtelenia, tajomstvo Božej Múdrosti, Spravodlivosti a Milosrdenstva a mnohé ďalšie. Videla ich bez tieňov, akoby to neboli tajomstvá, ale zrejme veci. Jej najvyššou túžbou bolo vidieť Boha z tváre do tváre. Zvykla hovoriť, že keby sa dalo ľudskou rečou popísať, čo všetko prežila a spoznala, napísala by celé zväzky o každom tajomstve našej viery. Svojmu duchovnému vodcovi raz uvádza príklad:

Predstavte si, že vidíte svetlo nesmiernej nádhery a lesku, ktoré všetko preniká, všetko obklopuje, všetko osvetľuje a pritom dáva život a oživuje všetko, takže všetko čo existuje, existuje z tohto svetla a v ňom žije. Takto vidím svojho Boha a stvorenia v ňom. Predstavte si ohnivú pec veľkú ako vesmír, nie, nekonečne väčšiu, ktorá všetko zapaluje a predsa nič nestravuje, a svojím ohňom osvetľuje a posilňuje, a tí, ktorých tieto plamene najviac prenikli, sú najšťastnejší, a preto si čo najrúcejšie žiadajú, aby nimi boli zachvátení. Tak vidím naše duše v Bohu.

Gemma si aj v týchto vznešených vzletoch k nebu zachovala svoju detskú jednoduchosť a používala výrazy ako "Ježišov svätý Otecko", "Anjel, ktorý ma špehuje", "Nebeská Mamička", a pod.

Otec Germano vo svojej knihe venuje celú kapitolu opisu deviatich stupňov kontemplácie. Je to naozaj veľmi zaujímavé, až strhujúce čítanie. Ale je to zároveň aj veľmi ťažké na preklad. Sám otec Germano sa priznáva, že pri pomyslení na písanie tejto kapitoly bol trochu nervózny. Pokúsime sa priblížiť aspoň niečo.

1. Mystické rozjímanie

V tomto stupni Boh osvecuje rozum mimoriadnym svetlom, ktoré prichádza znenazdajky. Nejde o extázu, pri ktorej dochádza k strate zmyslov, ale zmysly sa utíšia a ukludnia, človek zabúda na okolitý svet a je priťahovaný k Nesmiernemu Dobru. Svätý František Saleský hovorí, že je to, ako keď magnet priťahuje ihlu. Gemmine slová:

Ó, keby všetci vedeli, aký krásny je Ježiš, aký je roztomilý. Všetci by zomreli od lásky.

2. Spirituálne ticho

Duša je osvetlená ešte silnejším svetlom a zostáva v tichom údive pred Božím majestátom, pričom sa neodváža osloviť Ho, len Ho miluje uchvátená Jeho Láskou. V tomto tichu zakúša duša rozkoš z neba. Gemma o tomto stave hovorí:

Bola som v Ježišovej prítomnosti; nehovorila som Mu nič, a On mi tiež nehovoril nič. Obaja sme boli ticho; pozerala som sa na Neho a On sa pozeral na mňa. Ale keby ste tak vedeli, otcé, aké nádherné to je, byť takto v Ježišovej prítomnosti! Už ste to zažili? Priali by ste si, aby sa to nikdy neskončilo. Ale potom, z ničoho nič, Ježiš povie: "Stačí" - a to svetlo zmizne.

3. Kontemplácia ticha

Skladá sa z intímnejšej a takmer navyknutej jednoty s Bohom, založenej na živom pociťovaní Jeho Božskej Prítomnosti. Odtiaľ pochádza hlboký pokoj, vďaka ktorému zostáva duša v pokojnom odpočinku a tichu. V tomto štádiu sa spája Mária a Marta akoby v jedno, čo znamená, že človek dokáže pracovať bez odvrátenia pozornosti od Boha, čím Mu robí väčšiu radosť a oslavuje Ho. Tento stupeň dosiahla Gemma tri roky pred smrťou. Hovorí:

Kým som mala mnoho prianí, nebola moja duša spokojná; teraz, keď mám len jedno, je moja duša šťastná. Ale dovoľ mi konať, Ježiš... Tu, Ježiš, tu v mojom srdci, Ti postavím stánok celý z lásky. Ty sám doň musíš vstúpiť. Budem Ťa mať stále so sebou, stále ako väzňa. Už Ti viac nenechám slobodu; nie, nie, kým mi nedáš útechu, po ktorej tak túžim. A po čom tak túžim a o čo Ťa žiadam, ó, Ježiš? Ach! Ty to vieš; na tom sa zhodneme. Žiadam Ťa o to, čo chceš Ty sám a túžim, po čom túžiš Ty sám.

4. Mystický spánok

Tento stupeň je spojený s predchádzajúcim stupňom ticha, ale je dokonalejší. Duša spí na hrudi svojho milovaného Otca. Jasne si uvedomuje, že Ho vrúcne miluje, a to bez nutnosti rozjímania. Stačí jej milovať a o nič iné sa nestará, pretože spí a je úplne stratená v Bohu. Gemma takéto stavy prežívala aj niekoľkokrát denne. Zdalo sa, akoby spala, a sama používala na označenie tohto stavu slovo "spánok". Hovorí:

Predstavte si dieťa, ktoré spí v matkinom náručí. Vtedy zabúda na seba aj na všetko ostatné. Na nič nemyslí, len odpočíva a spí, pričom ani nevie ako a prečo. To sa vtedy deje s mojou dušou. Ale verte mi, otcé, je to ten najsladší spánok.

Lenže otec Germano jej to po istom čase zakázal s tým, že sa mu zdá, že keď takto "spí" počas dňa, ide o leňošenie. A hoci je tento stav nadprirodzený a človek nemôže ovplyvniť ani usnutie ani prebudenie, Gemma to hneď povedala Ježišovi a viac sa jej to nestalo. Ježiš ocenil túto jej poslušnosť a daroval jej omnoho vznešenejší dar – extázy, o ktorých bude pojednané na koniec.

5. Duchovné opojenie

V tomto stave je duša ochotná vyčerpať sa chválením Pána a chce, aby jej hlas bolo počuť až na kraj zeme, aby Ho chválili a milovali všetci ľudia. Aby duša potešila Pána, chce mnoho trpieť a všetko pre Neho znesie. Aj Gemma prežívala túto oduševnenosť, ale keďže sa dokázala dokonale ovládnuť, obmedzila tieto prejavy len na jemné gestá veľkej radosti a láskavej túžby, ktoré boli vždy mierne a dôstojné. Keď cítila, že vo svojom srdci má celé nebo, dala znamenie tým okolo nej, aby prišli bližšie a položili naň ruku. A vypočujme si jej slová:

Keby, ó Ježiš, môj hlas dosiahol hranice sveta; privolala by som všetkých hriešnikov a povedala by som im, aby prišli do Tvojho Srdca! Ach! Keby všetci úbohí hriešnici prišli do toho Srdca! Podte,

podte, hriešnici, nebojte sa; meč Spravodlivosti vás tam nezasiahne. Ach! Nemôžem to zniesť. Musím to zo seba vydať von, musím spievať, musím jasať. Nestvorená Láska navždy! Srdce môjho Ježiša navždy!

6. Vzplanutie lásky

Dva alebo tri mesiace bola Gemma v tomto štádiu. Jej srdce horelo takou láskou, že jej popáľilo pokožku. Mala popáleniny, akoby jej tam priložili žeravé uhľíky. To miesto bolo horúce a bolo to cítiť aj cez šaty. Presvedčili sa o tom viacerí ľudia. Gemma o tom hovorí:

Za posledných osem dní som cítila niečo záhadné v oblasti môjho srdca a nerozumiem tomu. Prvé dni som tomu nevenovala pozornosť, lebo mi to spôsobovalo len malé alebo žiadne problémy. Ale dnes je tretí deň a ten oheň zosilnel, ach, ako veľmi, a je to takmer neznesiteľné. Potrebovala by som ľad, aby som to stlmila a prekáža mi to v spánku a pri jedení. Je to záhadný oheň, ktorý vychádza z vnútra von. Je to však oheň, ktorý ma netrápi, skôr mi spôsobuje radosť, ale vyčerpáva a stravuje ma... Ježiš, otče, dá, aby ste to pochopili. Veľký Bože! Ako Ťa milujem, ó, ako Ťa milujem!

Gemma hovorí, že hoci jej to spôsobovalo nesmiernu radosť a prežívala slasť, veľmi to bolelo:

Aby ste si to vedeli predstaviť, predstavte si, že do stredy toho úbohého srdca vložíte rozžeravené železo, stále nahrievané v peci.

V extáze ju raz počuli hovoriť:

Ty, Pane, horíš a ja horím tiež. Ó bolesť, ó láska najvyššieho šťastia! Ó sladký oheň! Ó sladké plamene! Podľa Tvojho prania sa malo aj moje srdce premeniť na plamene? Ach! Našla som plameň, ktorý ma stravuje a premieňa na popol! Ach! Prestaň, prestaň, moje srdce nedokáže pojať taký oheň! Ale – čo to hovorím?! Nie, len príd', ó Ježiš! Otváram Ti svoje srdce, vnes do neho Svoj Božský oheň. Ty si Oheň, nech sa aj moje srdce premení na ohnivú plameň.

7. Smäd a úzkosť

Teológovia hovoria, že ide o neuhasiteľný smäd duše po Bohu. Duše spaľovanej plameňmi lásky k Nemu. Úzkosť je spôsobená tým, že na tomto svete Ho ešte nemôže vlastniť úplne. Obrátená k Ježišovi, Gemma volala:

Poponáhľaj sa, Ježiš! Ach, nevidíš, ako toto srdce túži po Tebe? Ach, nevidíš, ako chabne? Nebolí Ťa, ó Bože, keď vidíš ako zomiera od túžby? Príd'! Príd', Ježiš, ponáhľaj sa, príd' bližšie, aby som počula Tvoj hlas. Ó, Bože, kedy bude celé moje bytie nasýtené Tvojím Božským Svetlom? Ach, kedy? Ježiš, pokrm silných duší, posilni, očisti ma, urob ma božskou. Veľký Bože, Ježišu, pomôž mi. Boh z Boha, príd' mi na pomoc, som po Tebe smädná, Ježiš. Nevidíš, ako trpím každé ráno, kým sa Tebou nenakrímim?

Popálená oblasť okolo srdca sa časom rozšírila po celom tele, ktoré sa takto stalo akoby žeravou pecou. Svojmu duchovnému vodcovi to opisuje slovami:

Moje srdce, otče, je obeťou Lásky a onedlho zomriem od lásky. Tieto plamene lásky stravujú moje telo aj srdce a premením sa na popol. Včera, keď som sa priblížila k Ježišovi vystavenom v Sviatosti Oltárnej, cítila som, že horím tak strašne, že som musela odísť ďalej. Horela som úplne celá; vystúpilo to dokonca až na tvár. Viva Gesù! Čím to je, že tolko ľudí, ktorí stoja blízko pri Ježišovi, nezhoria na popol?

Tento záhadný jav skúmal sám otec Germano. Keď jej priložil teplomer, ortuť rýchlo vybehla až na koniec stupnice, akoby ho dal do horiaceho ohňa.

8. Božské dotyky

V tomto stupni Boh komunikuje s dušou, pričom sa jej dotýka a dokonca dovoľuje, aby sa duša dotýkala Jeho. Teológovia to definujú takto: "Duchovný vnem, podobný telesnému dotyku, ktorým duša cíti Božiu činnosť a Boha samého uprostred svojho bytia a zakúša Ho neopísateľným spôsobom." V tomto štádiu sa Boh zľutoval nad svojou Gemmou, stravovanou ohnivými plameňmi lásky a stena medzi Stvoriteľom a stvorením sa zmenšila, ba až zrútila. Otec Germano hovorí, že nevie presne, kedy Gemma dosiahla tento stupeň, ale vraví, že už keď sa stal jej duchovným vodcom, tomu tak bolo. Hovorí aj to, že tieto stavy boli pomerne zriedkavé. Raz Gemma, neschopná reči len zvolala:

Ó, anjeli, anjeli, nedokážem nič urobiť. Všetci zveľubujte Lásku môjho Boha. Pozri, Ježiš, úplne sa dávam Tvojej Svätej Láske.

Prirodzené sily jej už nestačili a ponorená v Jeho láske spadla na zem. Raz sa jej to stalo v kostole, po sv. prijímaní. Keď sa potom prebrala, bola z toho zarmútená, a tak úpenlivo prosila Boha, a On jej prosbu vypočul. Viac sa jej to na verejnosti nestalo. Vo svojej detinskej jednoduchosti píše svojmu duchovnému vodcovi, ako sa musí ovládať a premáhať:

Ježiš neprestáva, stále mi dáva cítiť Svoju prítomnosť v každom čase a na každom mieste. Nech je navždy velebený! Ach, aké násilie si musím robiť, aby som to skryla pred ľuďmi, zvlášť keď som v kostole alebo mimo domu! Ide to až tak ďaleko, že niekedy strávim celý deň dusením túžby vrhnúť sa do nekonečnej priepasti Božej Lásky. Prestanem s tým len na chvíľu po svätom prijímaní, a ten čas je napätý, lebo sa bojím, aby si ma niekto nevšimol. Z tohto úsilia večer cítim slabú horúčku. Ale stále napredujem, lebo Ježiš mi povedal, že toto moje konanie sa mu páči. Ale budem schopná sa vždy ovládnuť? Bojím sa, že nie, lebo tie návaly lásky sa stále zväčšujú a stávajú sa pravidelnejšími, takže ich nakoniec neznesiem. Keď už nebudem môcť nič robiť, budem sa im musieť ponechať. Ježiš navždy!

Niekedy sa týchto Božských dotykov zúčastňovali aj telesné zmysly. Raz sa jej viditeľne zjavil Ježiš a dovolil jej, aby pobozkala Jeho ranu na svätom boku. Ona, celá zapálená plameňom lásky, úctivo pobozkala túto svätú a nato ju opustili sily, takže spadla na zem k Jeho svätým nohám. Inokedy hovorí toto:

Po sv. prijímaní som cítila, že prichádza Ježiš, a viete, ako som Ho cítila? Najprv, keď som Ho sotva prijala do srdca, rozbúchal ho, ach, tak prudko, že som myslela, že mi vyskočí z hrude. Potom sa ma spýtal, či Ho naozaj milujem. Odpovedala som, "Áno, a Ty ma miluješ?" Potom sa ma Ježiš dotkol a pobozkal ma a zostala som ako ľahnutá popolom v Jeho prítomnosti.

Gemma sa nikdy neodvážila nazývať sa Jeho nevestou, miesto toho jej stačilo byť len Jeho služobnicou alebo dieťaťom. Avšak pri týchto silných impulzoch lásky hovorievala:

Keď zažívam, ó môj Bože, takú útechu každé ráno, keď mi dovoľuješ volať Ťa Otcom, ach, čo to bude, keď Ťa budem môcť volať Môj Milovaný? Áno, Ježiš, poteš toto Tvoje úbohé dieťa a zaslúbenú nevestu.

Inokedy túžobne volala:

Ó, Ježiš, ale stále len dieťa? Nič viac? Chcela by som . . . Ó, Ježiš! Áno, viem, bolo by to pre mňa priveľa, Ježiš. Mám Ti povedať, po čom túžim? Prialo by som si, Ježiš. . . Chcela by som byť, Ježiš, Tvojou. . . Nevestou. Áno, Tvojou Nevestou, ó, Ježiš.

Keď to povedala, zamdla a niekoľko hodín ležala na zemi ako mŕtva. A teraz, Nebeský Ženich, ponáhľaj sa a povedz, že ten čas prišiel. Povedz tej nevinnej duši: "Poď, nevesta Kristova, prijmi korunu, ktorú Ti Pán pripravil na večnosť." Túžby tejto svätej duše boli naplnené. Božie Slovo ju zjednotilo so Sebou v nezrušiteľnom zväzku lásky. Ježiš sa jej zjavil ako krásne dieťa v Matkinom náručí a Svätá Matka vzala prsteň z Jeho prsta a dala ho na prst prešľastnej Gemme.

Od toho dňa už Gemma nevyzerala ako ľudská bytosť. Vznešenosť jej tváre, ktorá bola stále obdivovaná, ten nádherný lesk v jej očiach, ten milý úsmev na perách a všetko ďalšie, čo ju zdobilo, teraz dostalo nebeský vzhľad, ktorý vzbudzoval úctu a vyzerala ako anjel z neba. Tí, ktorí s ňou žili, napísali otcovi Germanovi:

Môžete veriť, že by ste jej nemohli pozeráť do tváre; vyzera ako anjel, a keď sa na ňu pozriete len na chvíľočku, ste nútený sklopiť oči z úctivosti. Je utiahnutejšia ako predtým, tichšia, vážnejšia. Ale na druhej strane sa zúčastňuje domácich prác ako predtým. Keď sa sama modlí, strávi celý čas v extáze. Keby ste ju videli, vyšli by vám slzy. Keby ste len počuli tie ohnivé slová, ktoré vychádzajú z jej pier! Naša drahá Gemma!

Pri predchádzajúcich stupňoch dáva Boh duši milosti a dary, nie však Seba Samého. V tomto stupni, pri tomto vznešenom spojení, sa On Sám dáva duši, nie však trvalo, ale s kratšími alebo dlhšími prestávkami. Preto Gemma hovorí:

Dnes už nežijem ja, ale Boh žije vo mne.

Odteraz bilo Gemmine srdce ešte prudšie ako predtým, a to až tak, že tri rebrá sa jej zakrivila takmer do pravého uhla. Aj keď sa ktosi zaprel obidvomi rukami, nevládal ho stlmiť. Gemma z toho vôbec nemala strach a nezervózňovalo ju to. Rozprávala uvoľnene a pohybovala sa úplne prirodzene. Keď sa jej otec Germano pýtal, čo si o tom myslí, s detinskou prostotou mu odpovedala:

Otče, vy to nevíte? Ježíš je taký velký, ale moje srdce maličké, takže v ňom nemá dost místa. Ale protože v ňom predsa chce bývať, privádza ho do takého pohybu. Otče, len Ježíš tu môže pomôcť. Kiež by sa moje srdce rozšírilo, aby v ňom mohol Ježíš pohodlne bývať!

Ovocím tohto dokonalého spojenia s Bohom bola akási necitlivosť, odolnosť uprostred najväčších horkostí života. Buď ich necítila, alebo na ne nedbala. Aj pri častých telesných utrpeniach bola vždy veselá. Doteraz bola jej najväčšou mukou duchovná vyprahnutosť. Keď sa jej Ježíš skryl, celá zbledla a chvela sa strachom, že by Ho mohla stratiť navždy. Jej srdce bolo vtedy naplnené krutou bolesťou. Ale od doby, kedy sa tajomne zasnúbila so svojim Ženíchom, sa už neznepokojovala. Hovorila:

Kto vie, či sa mi Ježíš ešte ukáže. Ale aj keď sa na mňa viacej nepozrie, čo na tom záleží? Ja Naňho pozerám stále, a keď ma už nechce mať pri Sebe, ja Ho budem stále vyhladávať. Budem Naňho neprestajne myslieť a On sa nakoniec vráti. Ak chceš, odleť odo mňa, odleť preč, ó Pane. Stále pôjdem za Tebou, istá, že ma ani nebo, ani zem, ani peklo od Teba neodlúči. Ak sa Ti páči mučiť ma tým, že mi skrývaš Svoju lúbeznú prítomnosť, úplne to prijímam, len nech Ty si spokojný. A keď si Ty spokojný, potom je všetko v poriadku. Skrytý Ježíš, Ježíš na večné veky!

Teraz si už vieme lepšie predstaviť, prečo takto premenená Gemma často hovorila:

V tomto svete ma všetko unavuje a zaťažuje; po ničom netúžim, len milovať, milovať, milovať.

Vieme si však predstaviť aj to, aký hrozný musel byť v jej očiach hriech, ktorý by ju odrhol od jej Milovaného Nebeského Ženícha. Raz sa stalo, že ako išla z kostola, dobehol ju ktosi z ich domu. Bol rozčúlený nad nejakou udalosťou a začal sa hrozne rúhať. Gemma sa celá rozochvela a zvolala naňho, aby prestal, ale opustila ju všetka sila a spadla na zem. Ten hriech ju tak ukrutne bolel, že krv z žíl jej začala cez pokožku presakovať ako pot a nasiakli jej šaty a dokonca aj zem. Bol to veľmi súcitný pohľad. Keď sa potom prebrala, bola taká zmätená, že nevedela, čo sa stalo. Keď prišla domov a teta ju videla bledú a celú zakrvavenú, myslela si, že si to spôsobila bičom, a poriadne ju za to vyhrešila. Gemma sa hanbila, že ju teta takto videla, ale keďže nemohla odísť bez vysvetlenia, so slzami a vzlykotom jej povedala, čo sa stalo. Teta ju chcela utešiť, a tak je hovorila:

Ach, či je to prvýkrát, čo si počula rúhanie v tomto našom nešťastnom meste? Ako to, že len dnes ťa to tak vzalo?

A Gemma, ešte stále s plačom, odpovedala:

To nie je prvý. . . to nie je prvýkrát. Vždy ma to tak zasiahne, keď nemôžem ujsť alebo inak odvrátiť myšlienky.

9. Extázy a vytrženia

Extáza je stav, keď Boh pôsobí v duši tak mocne, že človek stráca zmyslové spojenie s okolitým svetom, a to buď čiastočne alebo úplne. Keď sa táto strata zmyslov udeje naraz a prudko, hovoríme o vytržení. Hoci je toto najvyšší stupeň, môže Duch Svätý urobiť akoby výnimku a môže prísť skôr, ako tie nižšie, skoršie. Takto to bolo aj s Gemmou, ktorá mala extázy ešte pred dosiahnutím ostatných stupňov kontemplácie. Postupne, ako prechádzala cez jednotlivé stupne, sa zvyšovala frekvencia extáz, až sa jej stali prirodzenými.

Extázy na ňu prichádzali keď to najmenej čakala a kde to najmenej čakala, napríklad pri stole, pri práci v kuchyni, počas rozhovoru, keď kráčala po ulici, atď. Väčšinou cítila jej príchod, ale len pár minút pred začiatkom. Najprv prišiel náhly stav pokoja a vyrovnanosti. Ten nasledovala horlivá túžba po intímnejšom zjednotení s Bohom a nato sa jej prudko rozbúchalo srdce. Keď to cítila, rýchlo sa snažila niekam ukryť, aby ju takto nik nevidel. A to sa jej aj darilo. Ale niekedy bolo uchvátenie také náhle, že si to ani nestihla uvedomiť. Zostala na tom mieste úplne pohltená Bohom, bez vnímania okolia. Avšak jej telo nestratilo silu, pretože pritom zostala stáť alebo kľačať. Nejde teda vôbec o náhle odpadnutie. Vyzerala úplne normálne a zdravo. Nebola bledá, nemala trhavé pohyby, alebo zvláštne postoje. Len nevnímala okolie. Keby ju niekto pichal ihlou, alebo by ju popálil sviečkou, alebo by robil ohlušujúci rámus, nič nevnímala. Kým bola so svojím Bohom, nič iné pre ňu neexistovalo.

Keď mala extázy s bolestnými témami (Umučenie Krista), čo bolo dosť často, zdalo sa, ako by bola zoslabnutá a vyčerpaná a niekedy ju bolo potrebné podoprieť, aby nespadla. Keď však mala radostné extázy, jej oči žiarili ako slnko a jej tvár vyzerala ako anjelská (viď fotografia na obálke). Tí, ktorí s ňou bývali, o tom píšu otcovi Germanovi:

Keby ste ju videli včera, môj Bože, jeden by sa na ňu nemohol pozerat'; vôbec nevyzerala ako smrteľník; jej tvár bola anjelská a pohla nás k úcte a slzám. Aká krátka sa nám zdala tá hodina, kým bola Gemma v extáze!

Otec Germano u Gemmy rozlišuje tri druhy extáz:

1. malú, menej dokonalú
2. väčšiu
3. mimoriadnu

Malá extáza

Tento druh bol najčastejší a niekedy ju mala aj viackrát denne. Stačil jeden lúč vnuknutého svetla, ktorý osvetlil jej myseľ, alebo aj najobyčajnejšie nebeské videnie, ihneď prestala vnímať svet, naplnil ju hlboký pokoj, a hneď bola so svojím Bohom. Na uistenie sa, že je v extáze, sa jej stačilo pozrieť do očí, ktoré boli vtedy plné svetla a upriamené na nebo.

Raz sa spolu s otcom Germanom modlili breviár. Gemma upadla do extázy, ale pritom odpovedala správne, strany obracala správne, a dokonca očami sledovala text. Ale nič iné pre ňu neexistovalo. Aby otec Germano zistil, že je naozaj v extáze, skúšal ju viackrát páliť sviečkou. A Gemma skutočne nič necítila.

Okrem toho bola schopná počas týchto malých extáz schopná písať listy, alebo radiť sa s duchovným vodcom. Práve preto ich otec Germano nazval malé extázy.

Väčšia extáza

Väčšia extáza sa vyskytovala menej, bola silnejšia a vznešenejšia, trvala dlhšie, od 30 minút do hodiny a viac. V tomto stave stratila vnímanie úplne. Keď sa vrátila z extázy, neukazovala svoju nevôľu, nezívala, nenaťahovala sa, nebola zoslabnutá alebo zmätená. Miesto toho sa veľmi milo usmiala, ako keby ukončila príjemný rozhovor s jednou osobou a teraz sa obracala k druhej. Niekedy si zakryla tvár oboma rukami, akoby sa hanbila, že ju počas tohto stavu pozorovali. Ale možno to bol aj určitý smútok, že jej zase na zemi. Tieto extázy mávala v kostole po sv. prijímaní, alebo pri slávnostnom vyložení Svätosti Oltárnej, alebo pri iných väčších príležitostiach.

Mimoriadna extáza

Ide o pravidelné extázy vo štvrtok okolo 20:00 a v piatok okolo 15:00, spojené so stigmami a ďalším utrpením. Tie štvrtkové prichádzali počas večere. Tí, ktorí pri stole večerali spolu s ňou, dobre vedeli, že extáza prichádza, pretože Gemmu naplnil úžasný pokoj, často dvíhala zrak k nebesiam a videli na nej, ako sa premáha, aby zostala. Hneď, ako si to Gemma uvedomila, rýchlo dojedla a snažila sa nenápadne odísť od stola a bežala do svojej malej izbičky. O chvíľku nato za ňou šiel niekto z rodiny a našiel ju kľáčat so zloženými rukami a s očami pozdvihnutými k nebu, úplne stratenú v Bohu, úplne zbavenú vnímania okolitého sveta. Keď Božia Láska "útočila" na toto dieťa prudšie, Gemma si ľahla do postele, lebo sa bála, že by pri tom nápore lásky mohla omdlieť. Tieto mimoriadne extázy trvali približne hodinu.

Otec Germano nazýva tieto extázy mimoriadnymi, pretože Božské Svetlo v nich bolo najsilnejšie a pôsobilo divy. Gemma bola taktó účastná na Kristovej agónii, mučení a ukrižovaní - ide o stigmaty, mystické bičovanie, atď. Otec Germano nariadil, aby rodinní príslušníci zapisovali jej extázy a zachovalo sa ich 150. Potvrďuje, že úplne súhlasia s teológiou. Priznáva sa, že keď počul jej slová plné ohňa a lásky, nemohol sa ubrániť slzám. Gemma z poslušnosti zaznamenala niektoré extázy sama. Vyznačujú sa mimoriadnou, výnimočnou jednoduchosťou spomedzi všetkých svätých. Ježiš v evanéliu hovorí:

Z úst nemluvniatok pripravil si si chválu. (Mt 21, 16)

Z priestorových dôvodov uvedieme len koniec extázy, ktorú zapísala sama. Udiala sa 19. marca 1901 od desiatej hodine ráno:

"Ó, Ježiš," povedala som, keď prestal rozprávať, "keď počujem Tvoje meno, moja duša plesá! Tvoje meno, Ježiš, jedine ono, oblažuje môj život. Ó, Ježiš, odtrhla som svoje srdce od zeme a venovala ho Tebe. Ale moja duša, ó Ježiš, vzdychá a túži po Tebe, keď vidí, ako ju neprestajne zasypávaš milosťami. Keďže Ti ich nemôže odplácať hrdinskými činmi, utešuje sa aspoň povzdychmi lásky." A po týchto slovách mi dal Ježiš pocítiť Svoju prítomnosť viac ako inokedy a Jeho slová na mňa tak zapôsobili, že by som bola rada zomrela, aby som už išla do neba, a zvolala som: "Ó, Ježiš, táto úbohá duša, taká spútaná v tomto biednom, odpornom tele, neschopná vzlietnuť k Tebe, rozprestiera svoje krídla a zdvíha sa ako vie, aby prišla k Tebe, aby bola bližšie pri Tebe. Zdvíha sa duchom [myslí tu myšlienky a city], lebo tie nie sú tak zviazané ako telo." Od blaženosti a bážňou celá bez seba som sa obrátila k nebeským anjelom, svedkom všetkých podivuhodných Božích diel.

"Ach, povedzte, "volala som na nich, "či nie sú tieto skutky Božej všemohúcnosti stvárnené Nekonečnou Láskou?" Potom som sa obrátila k Ježišovi a spýtala som sa Ho, čo spravil s mojím úbohým srdcom, že mu už takmer nedokážem rozkázať. Vždy ho to tiahne za Ním a nedokážem sa brániť. Samo od seba sa rozhodlo nepatriť mne - dalo sa Ježišovi! A Ježiš mi Svojím milujúcim a pritom prenikavým hlasom odpovedal: "Dobyl som ho." Ach, aká som šťastná, že som porazená takou nekonečnou Dobrotou, tak veľkou Láskou. Ježiš teraz a navždy!

Keď jej otec Germano prikázal, aby prosila Ježiša, aby ju zbavil vonkajších prejavov stigiem, Gemma v extáze hovorila:

Čo povieš, Ježiš? Dáš mi túto útechu? Dal si mi toľko milostí, a teraz mi nedáš tú najpotrebnejšiu?... Nakoniec, keď tá unavím a budeš vyčerpaný mojím naliehaním, povieš: "Áno, splním tvoje pranie."

Nato sa Ježiš usmial, ale Gemma s ešte väčšou odvahou dodala:

Ty sa smeješ, Ježiš, ale ja nie. Počúvaj, Ježiš; urobíš pre mňa tú láskavosť? Ak nie, budú problémy. Pod', povedz "áno". Nepozerať na moje zásluhy, pozri na zásluhy toho, kto ma o to žiada.

Tým myslela otca Germana. Keď ju potom Ježiš uistil, že jej milosť udelí, Gemma Mu takto ďakovala:

Zdalo sa mi nemožné, že by si to pre mňa neurobil. Aké pekné od Teba, drahý Ježiš!

Potom sa radostná a s natešeným úsmevom vrátila z extázy.

Vznášanie sa

Hoci u Gemmy boli extázy a vytrženia vždy tiché, pokojné a dôstojné, niekedy sa pri vytržení môže stať, že telo akoby nasledovalo dušu, ktorá vzlietne k svojmu Bohu, a ostane sa vznášať, akoby visieť vo vzduchu.

Križ v jedálni u Gianniniovcov

Gianniniovci mali v jedálni veľký vzácny križ, ktorý si veľmi uctievali. Aj Gemmu bolo často vidieť, že tam chodievala. Keď tam bola sama, kľakla si alebo stála pred týmto križom a uprene sa naň dívala. Ale keď cítila, že jej srdce je pohnuté pohľadom, bála sa, že upadne do extázy a niekto by ju takto mohol vidieť, a preto láskyplne pobožkala spodok križa a ponáhľala sa preč. Ale občas sa stalo, že nestihla ujsť včas...

Raz chcela pobožkať Ježišov svätý bok. Lenže križ bol privysoko a kým premýšľala, ako sa tam dostať, uchvátilo ju vytrženie, vzniesla sa hore a ocitla sa v Pánovom objatí. Nevieme ako často, alebo koľkokrát sa to stalo. Otec Germano sa totiž priznáva, že nemal odvahu sa jej na to vypytovať.

Raz v septembri 1901, pripravovala obed a mala spústu času. Bola sama a pobehovala okolo tohto vzácneho križa ako motýľ okolo kvetinky. Čím viac sa naňho dívala, tým viac bilo jej srdce a chcela ho objať. Zvolala:

Ó, Ježiš, chcem prísť k Tebe, som smädná po Tvojej životodarnej Krvi.

Nato sa Ježišovo telo na križi premenilo na živé, sňal Svoju pravú ruku z križa a privolal ju, aby prišla bližšie. Vtom sa Gemma vzniesla akoby na oblaku, Ježiš si ju pritisol na Svoj bok a ona Ho objala. Tak mohla dúškami lásky z Jeho Najsvätejšieho Srdca uhasiť svoj smäd.

Úcta k Panne Márii

Vieme už, že po smrti pozemskej matky prijala Gemma Pannu Máriu ako svoju Nebeskú Matku. Po Ježišovi bola u nej na druhom mieste. Svätá Panna odmeňovala Gemminu lásku tak, že jej u svojho Syna vyprosovala mnoho milostí a často ju potešovala svojimi zjaveniami. Gemma hovorí o jednom z nich:

Kto by bol povedal, že ma dnes večer navštívi moja drahá Mamička? Nemohlo na to byť ani pomyslenia, lebo som si myslela, že kvôli môjmu zlému správaniu to nie je možné. Ale Ona mala so mnou zľutovanie. Zrazu som pocítila vnútorný pokoj a potom, ako vždy, som stratila zmysly a našla som sa, aspoň tak si to myslím, pri našej Matke bolestivej. Ach, aké šťastie! Akú radosť srdca som cítila počas týchto blažených chvíľ! Kto to môže opísať? Zdalo sa mi, akoby ma vzala do náručia a nechala moju hlavu spočívať na Jej ramene. Moje srdce bolo dokonale šťastné a nemalo žiadne iné prania. "Miluješ len mňa?" spýtala sa ma. "Oh, nie!" odpovedala som jej, "pred Tebou milujem niekoho iného." "A kto to je?" tvárila sa, že nevie. "Je to pre mňa ktosi taký drahý! Drahší ako všetci ostatní. Milujem Ho tak veľmi, že by som teraz, v tomto momente, zaňho dala život." "Ale povedz mi, kto to je?" pýtala sa ma netrepežlivo. "Keby si, Mamička, prišla predvčerom večer, videla by si Ho so mnou. Chodím za Ním každý deň [tým myslí sv. prijímanie] a keby som mohla, tak by som chodila častejšie. Ale vieš, Mamička," pokračovala som, "prečo to robím? Lebo viem, že sa chce presvedčiť, či by som bola schopná prestať Ho milovať, keďže je odo mňa tak ďaleko. Ale práve naopak, čím je odo mňa ďalej, tým viac ma to k Nemu priťahuje!" A Ona opakovala: "Povedz mi, kto to je?" "Nie," odpovedala som, "nepoviem Ti. Keby si Ho len videla, Mamička! Je krásny ako Ty; Jeho vlasy majú farbu Tvojich." Matka ma potom objala a zase povedala: "Ale, dieťa moje, povedz mi, o kom to rozprávaš?" Nato som nahlas zvolala: "Ty mi nerozumieš? O Ježišovi, hovorím o Ježišovi." "Opakuj to stále hlasnejšie," povedala. Potom sa na mňa pozrela, usmiala sa, privinula ma k Sebe a povedala: "Áno, miluj Ho, veľmi Ho miluj; pamätaj, miluj len Jeho!" "Neboj sa," povedala som Jej, "nikto na svete nezakúsi moju lásku. Len Ježiš." Zase ma k Sebe pritlačila; zdalo sa mi, že ma pobožkala na čelo. Potom som sa prebrala a našla som sa ležať na zemi s križom vedľa mňa.

Inokedy napísala:

Sedela som na posteli, ešte som nešla spať. Zdalo sa mi, akoby sa priblížila krásna pani a chcela ma pobožkať. Upadla som do extázy, viac som nebola na tejto zemi. Ihneď som sa proti tomu ohradila, ako ste mi nariadili. Moja nebeská Mamička sa na mňa pozrela, usmiala sa a povedala: "Drahé dieťa!" Otče, odpusťte, ak som sa príliš rýchlo poddala, ale dovolila som svojej Matke urobiť čo chcela, a ona ma objala. Takmer som zomrela, áno, zomrela od blaženej radosti . . . Ach, koľko láskyplných objatí! . . . Tak veľmi ma miluje! . . . Povedala, že prišla pre moju kytičku, viete? Našla ma takú úbohú a povzbudila ma k praktizovaniu čností, najmä pokory a poslušnosti.

A ďalej:

Ó, otče, ó, otče! Po týchto veciach, aký opovrhovaniu hodný sa mi zdá svet! Nevieť, či ste už mali taký zážitok. Ach, aká krásna je naša Nebeská Matka! Už ste ju videli? Hoci som ju videla častokrát, stále veľmi túžim, aby som ju videla zase.

Raz sa jej Panna Mária zjavila s Dieťaťom Ježišom v náručí a podala jej Ho. Gemma Ho vzala, celá chvejúca sa, pritlačila si Ho k srdcu a pobožkala Ho s veľkou láskou. Malý Ježiško ju tiež pobožkal a požehnal. Potom Ho vrátila Matke a zjavenie skončilo.

Okrem tohto prípadu sa jej zjavoval Ježiš ako Dieťa viackrát. Hovorí:

Ó, aký krásny je Ježiš! Keby Ho všetci poznali, ako nesmierne by Ho milovali!

Nezabudnime, že Gemma sa s dôverou modlila k Nebeskej Matke o zachovanie čistoty - pobožnosť troch Zdravasov s rukami pod kolenami. Osvojila si to už v mladosti a praktizovala to až do smrti. Gianniniovcovia hovoria, že keď raz počas jej poslednej choroby náhle vošli do izby, našli ju práve takto.

Panna Mária ju privinula vo svojom materinskom plášti aj pri udelení stigiem, ochraňovala ju pri útokoch diavla, často ju potešovala a viedla ju k Svojmu Synovi. Gemma poznala silu Jej príhovoru a uvedomovala si, že podobne ako v Káne Galilejskej, Ježiš nepovie nie Svojej Matke. Ale o tom sa ešte dočítame ďalej.

Úcta k Sviatosti Oltárnej

Hoci sa Gemme páčili všetky pobožnosti, ktoré veriaci konajú a rada sa ich zúčastňovala, mimoriadne ju priťahovalo uctievanie Pána Ježiša v Jeho Oltárnej Sviatosti. Otec Germano hovorí:

O jej úcte k Sviatosťnému Spasiteľovi môžem povedať veci také vznešené a mimoriadne, že sa ľahko dovtipíme, že Spasiteľ chcel v našej dobe jej prostredníctvom oživiť lásku a úctu k Eucharistii.

Dajme si teraz ruku na srdce a povedzme, čo cítime a prežívame vo chvíli, keď kňaz pri sv. omši pozdvihuje Telo a Krv nášho Pána. Uvedomujeme si, že je to Ježiš, živý Boh, ktorý prichádza z nebies dole k nám, na zem? Alebo sa pozeráme len na bielu oblátku a na pozlátený kalich? Alebo dokonca premýšľame o niečom úplne inom? Mnohí sa musíme dosť namáhať, aby sme sa aspoň pokúsili uvidieť v tomto chlebe a víne Telo a Krv Pána Ježiša. Ale s Gemmou to bolo ináč. Ona v tej chvíli naozaj cítila Jeho prítomnosť a v tej chvíli prežívala tú najväčšiu radosť. Raz píše duchovnému vodcovi:

Dovoľte mi hovoriť o svätom prijímaní; nemôžem sa zdržať. Je možné, že sú duše, ktoré nerozumejú, čo je to Eucharistia? Ktoré sú necitlivé na Božiu prítomnosť, na tajomné horúce výlevy Svätého Srdca môjho Ježiša? Ó, Srdce Ježišovo! Srdce Lásky!

Jednej dobrej priateľke píše:

Aký sladký je Ježišov Duch! Ach, čo podnietilo Ježiša, že sa s nami spája týmto okúzľujúcim a podivuhodným spôsobom? Uvažuj: Ježiš - náš pokrm! Ježiš - môj pokrm! V tej chvíli, čo by som ti nechcela povedať? Ale nedarí sa mi to. Darí sa mi len plakať a opakovať: Ježiš, môj pokrm! A v pomyslení, že to Ježiš urobil vo Svojej nesmiernej láske k nám.

Tieto Gemmine slzy boli spontánne a sladké. Hovorí, že to bol "plač v tichosti, slzami vďačnosti a nebeského šťastia".

V extáze vyjadrovala túto vďačnosť a radosť slovami:

Viem, že si mi nedal časné a dočasné bohatstvá, ale dal si mi pravé bohatstvo, ktorým je pokrm Eucharistického Slova. Čo by so mnou bolo, keby som nevenovala všetku svoju náklonnosť Svätému Hostiteľovi? Oh, áno, viem to, Pane; aby si ma urobil hodnou raja v nebesiach, dal si mi prijímanie tu na zemi!

Raz nazvala Eucharistiu, že je to "Nebeská akadémia, kde sa učí, ako milovať. Školou je večeradlo, Ježiš je Učiteľ a náukami sú Jeho Telo a Krv."

Adorácie

Gemma chodila na sv. prijímanie každé ráno pri sv. omši. Večer chodila na verejné adorácie. Zvykla hovoriť:

Idem za Ježišom. Podíme za Ježišom. Je úplne sám a nikto Naňho nemyslí. Úbohý Ježiš!

Hneď ako vošla do kostola, nedočkavo uprela zrak na svätostánok a už ho odtiaľ nespustila. Klakla si a modlila sa. Iba nehybnosťou, výrazom tváre a slzami, ktoré jej stekali po lícach sa odlišovala od ostatných ľudí. Hovorila, že Mu prišla robiť spoločnosť, že sa Mu prišla úplne oddať, darovala Mu zopár dobrých skutkov, ktoré vykonala z lásky k Nemu, počúvala Jeho príkazy, ale aj slová útechy, ale nadovšetko Ho prosila o Jeho Lásku, Lásku, Lásku.

Ježiš sa tejto jej pozornosti tešil a hovoril jej, že tieto poklony vynahradzujú nezaujímavých mnohých ľudí a urážky, ktoré Mu spôsobujú hriešnici. Odmeňoval ju za to novými milosťami a darmi.

Gemma pri týchto stretnutiach horela silnou láskou. Hovorí:

Túžiš po láske, ó Ježiš? Ale vo svojom srdci už viac nemám! Ach! Chcela by som ňou zapáliť všetky stvorenia na zemi.

A aby Mu vyjadрила, ako veľmi Ho miluje, dôverne pokračovala:

Predstav si, Pane, že Ty by si bol ja a ja Ty, vieš čo by som spravila? Prestala by som byť sebou, aby si sa Ty mohol stať mnou. Ó Bože, ó Ježiš, Ty si nad všetky poklady sveta. Ako rada by som sa

spojila s Tvojimi anjelmi! S akou radosťou by som sa úplne zničila chválením Teba a zostala by som pred Tebou! Ale čo hovorím, keď rozprávam o Tebe? Hovorím, čo by som chcela, a nie čo by som mala! A keď neviem čo robiť, mám byť ticho? Nie, lebo môjho Ježiša musí každý milovať a ctiť. Nevšímaj si, čo Ti v mysli hovorím, ale pozri sa do môjho vnútra, každé moje tajomstvo je Ti známe, ó Ježiš. Takže som Ťa presvedčila, že Ťa milujem viac ako všetko na nebi a na zemi?

Niekedy boli tieto výlevy lásky také silne, až ju opustila sila. Zvolala:

Ach! Už to dlhšie nevydržím! Nie, nevydržím pri pomyslení, že Ježiš, v celej nádhere Svojho najmilujúcejšieho Srdca a v zázračnom rozpínaní Jeho otcovskej Lásky, sa takto predstavuje Svojim najnižším stvoreniam.

Po týchto slovách upadla do náručia svojej spoločníčky. Ale tá už bola pripravená a vedela čo robiť, aby si to nikto v kostole nevšimol. Raz, keď sa potom prebrala z tejto slabosti, s typickou jednoduchosťou povedala:

Môj milovaný Ježiš, ale keď takto zaobchádzaš so všetkými, že ich pred Tebou necháš horieť ako mňa, ľudia to nebudú schopní znášať a brániť sa Ti.

Raz sa jej otec Germano pýtal, či by nepovedala Ježišovi, že aj on Ho chce tak milovať. Gemma mu nato odpovedala:

Ale pôjde to, otče? Pretože, čo ak sa vám stane to čo mne? Kto by vám držal ruku na srdci? [myslí tým, kto by utišoval jeho srdce pri týchto silných impulzoch lásky] A keď ste sám, spadnete na zem. Nie, to nepôjde.

Keď cítila, že jej srdce horí silnou láskou, ponáhľala sa preč z kostola, najmä, keď bola sama. Hovorí, že nerozumie, ako to, že iní nič necítia. Dodáva:

Myslím, že keby som tam zostala sotva štvrt hodiny, stala by sa zo mňa kôpka popola.

Keď sa jej raz spovedník pýtal, čo robí, keď sa ocitne pred Ježišom, odpovedala:

Čo robím? Keď som s Ježišom Ukrižovaným, trpím; a keď s Ježišom v Jeho Sviatosti, milujem.

S priateľmi

Gemma svojich priateľov pozývala, aby sa spolu stretli pred Ježišom v Oltárnej Sviatosti:

Bežme k Ježišovi, Srdcu Lásky, Srdcu plnému nežnosti. Zajtra ráno ťa čakám s Ježišom. Zostaňme spolu pred Ježišom v Jeho Sviatosti a spoločne Ho chváľme.

Okrem toho sa s niektorými dohodla, že za seba vzájomne budú obetovať sv. prijímania. Vo svojej pokore sa domnievala, že ona pri tom najviac získava. Písala:

S Bohom do soboty! Nezabudni na sv. prijímanie v piatok!

Požehnané sú priateľstvá založené na láske k Bohu.

Príprava na sv. prijímanie

Kostol Panny Márie della Rosa,
kde Gemma denne prijímala

Gemma chodila na sv. omše ráno o siedmej a na večerné poklony o šiestej. Keď potom prišla domov, celý večer a celú noc rozmýšľala a tešila sa na ďalšie ráno, kedy jej Spasiteľ opäť vstúpi do srdca. Skoro ráno vyskočila z postele, rýchlo sa obliekla, nasadila si klobúk a celá natešená čakala pred dverami izby svojej spoločníčky. Keď ju raz takto otec Germano zbadal, pýtal sa jej:

- A kam to ideš, dieťa moje?
- Za Ježišom, otče.
- A čo tam budeš robiť?

Gemma sa milo usmiala a odpovedala:

Vy viete.

O príprave na sv. prijímanie hovorí toto:

Je to otázka zjednotenia dvoch extrémov. Boha, ktorý je všetkým, a stvorenia, ktoré je ničím; Boha, ktorý je svetlom, a stvorenia, ktoré je tmou; Boha, ktorý je svätosťou, a stvorenia, ktoré je hriechom. Je to otázka zúčastnenia sa na Pánovom Stole. Potom na to nemôže existovať dostatočná príprava.

Práve preto sa Gemma často cítila nehodná pristupovať k sv. prijímaniu. Ale vždy si opakovala vetu, ktorú jej vnukol sám Ježiš:

Je lepšie prijať Ťa, ako sa na Teba len pozerieť.

Spasiteľ a Mária sa tešia

Božský Spasiteľ jej neraz ukázal, ako sa teší jej sv. prijímaniam. V ústach pociťovala veľmi príjemný pocit, chuť ako balzam. Niekedy jej dal Božský Milovník pocítiť chuť Svojej najsvätejšej Krvi. Z Gemminých prijímaní sa tešila aj Panna Mária, ktorá vrúcne milovala tohto anjela v ľudskej podobe. Niekedy ju dokonca sprevádzala, keď išla na sv. prijímanie. Pri tomto neobvyčajnom zjavení bola Gemma zbavená zmyslov a chvela sa od blaženosti. Otcovi Germanovi hovorila:

Aké krásne je prijímať v sprievode nebeskej Matky! To šťastie mi bolo dopriate včera [8. mája]. Nikdy predtým som neprijímala v Jej prítomnosti.

Zázračné prijímanie

Zo životopisov niektorých svätých vieme, že keď neboli schopní pristúpiť k sv. prijímaniu, napr. kvôli chorobe, Boh poslal Svojho anjela a ten im ho zanesol. To sa stalo aj Gemme, celkom trikrát. Rozdiel bol v tom, že jej ho nepriniesol anjel, ale sám Ježiš. Keď ležala celá roztrhaná po mystickom bičovaní, nedovolili jej domáci vstať a ísť do kostola. Ako vždy poslúchla a začala sa pripravovať na duchovné prijímanie. Upadla do extázy. O chvíľku sa prebrala, zložila ruky, celá žiarila a jej oči iskrili od radosti. Vyplazila jazyk a o chvíľku ho opäť vtiahla. Potom zase upadla do extázy a ďakovala v nej za tento vzácny dar. Keď sa potom prebrala, povedala, že to bol Ježiš, ktorý sa s ňou prišiel spojiť.

Keď bola vážne chorá a mala 40 stupňové horúčky, prosila Pána, aby jej umožnil vstať a ísť do kostola na sv. prijímanie. Hovorila Mu:

Horlivý Milovník, ako si Ty, ó Pane, nepotrebuje mnoho prosíkania. Rozumie po prvom slove. Potom povedz áno a ja prídem.

A naozaj, veľmi často dostala silu postaviť sa a ísť do kostola. Ale keď sa Pán rozhodol ináč a chcel aby trpela, zvesila hlavu a pokorne odpovedala:

Fiat.

Potom sa uspokojila s duchovným prijímaním.

Zákaz prijímania

Raz ju chcel jej spovedník vyskúšať a rozhodol sa, že jej nedá sv. prijímanie. Gemma o tom hneď napísala svojmu duchovnému vodcovi:

Ó otče, otče, dnes som o piatej išla na sv. spoveď a spovedník povedal, že ma zbaví Ježiša. Ó otče, pero mi odmieta písať, ruka sa mi trasie a musím plakať.

Ale ako mala vo zvyku, rýchlo sa pozbierala a pokračovala:

Vďaka buď Ježišovi! Lebo mám niekoho, kto má poznať a pomôže mi dosiahnuť raj. Nie, otče, vôbec nie som hodná prijať Ježiša. Ako veľmi mnoho ráz nechcel prísť do tohto skazeného srdca, ktoré je horšie ako žumpa! Teraz vidím svoju úbohosť tak jasne, že by som, že by som . . . Ó otče, otče!

Vynechanie sv. prijímania

Raz jej diabol nahovoril, že spáchala ťažký hriech. Preto chcela ísť na sv. spoveď. Ale keďže sa jej nepodarilo načas zastihnúť spovedníka, bola na sv. omši bez sv. prijímania. Domov sa vrátila s plačom. A hneď ju začal pokúšať diabol. Zjavil sa jej v podobe Ježiša a chcel dosiahnuť, aby si začala zúfať. Gemmu však osvietilo nebeské svetlo a objavila pascu. Zvolala:

Nie, nechcem ťa! Ach, kde zmizol môj Ježiš? Ó Ježiš, kde si? Je pravda, že ráno Ježiš neprišiel do môjho srdca, ale ty vôbec nespíšeš vstúpiť; nechcem ťa. Ježiš, odožeň ho odo mňa... Zvíťaz, ó Ježiš, v mojom srdci, ktoré túži za Tebou. Ponáhľaj sa, Ježiš, lebo moje srdce si žiada Teba. Ach, nevidíš, ako trpím? Odožeň preč toho klamára; ach, nevidíš, ako rád by ma zvedol na hriech?

Prečo ma takto nechávaš? Je pravda, ja som Ťa nechala prvá, ale ja po Tebe túžim. Nikdy viac ma neopustí.

Bolo jej veľmi ľúto, že premárnila príležitosť stretnúť sa s jej najdrahším živým Ježišom. Pozrite, ako sa Mu potom ospravedľovala:

Áno, Ježiš, vzdorovala som, ale veľmi som pri tom trpela. Počula som dnešné ranné pozvanie; ale oh, Ježiš, čo som mala robiť? Pozri, Ježiš, keby mi spovedník povedal, aby som išla na sv. prijímanie, išla by som, ale povedal, že nemôžem veriť sama sebe. A tak som Ťa neprijala, lebo som si myslela, že som zhrešila. Potom, Ježiš, prepáč mi a príď, príď teraz do môjho srdca; tam, Ježiš, pozri, je celé Tvoje! Moje srdce je celé Tvoje. Príď a daj sa mi pocítiť. Oh, nevidíš, ako hyniem?

Toto dojemné odprosovanie trvalo asi hodinu. Čakali by sme, že nakoniec bude Gemma unavená a skleslá. Miesto toho bola naplnená pokojom a na jej tvári hral úsmev. Z toho jasne vidíme, že sa na Ježiša pozerala ako na skutočného priateľa. Ved' priateľ predsa odpustí, keď sa mu ospravedlníme, nie? Najmä, ak niečo vyvedieme nechtiac.

Pod'akovanie

Gemma po sv. prijímaní zostala v kostole a ďakovala tak dlho, ako jej to umožnila jej spoločníčka. Ježiš naplnil, ba až preplnil jej srdce láskou a tou najväčšou potechou. Gemma dokonca hovorí, že Ho chce "pochovať" vo svojom srdci a že chce byť strávená Jeho Láskou. Pri týchto modlitbách často strácala zmysly a upadala do extázy. Spájala sa s anjelmi, s Nebeskou Matkou a so svätými patrónmi, aby spoločne ďakovali za tento Nebeský Chlieb.

Suchoty

Avšak túto radosť neprežívala vždy. Vieme už, že prešla obdobím duchovnej vyprahnutosti, kedy sa jej Jediný a Najdrahší skryl a nechal ju samú. Vtedy nezakúšala ani potechu zo sv. prijímania. Okrem toho, boli z času na čas dni, kedy jednoducho nepocítila Jeho príchod do srdca:

Ó môj otče, všetky útechy, ktoré som zakúšala ráno po svätom prijímaní a ktoré trvali niekedy aj celý deň, sa dnes premenili na veľkú búrku. Neviem, čo sa stalo.

A inokedy píše:

Posledné tri rána po tom, ako som Ho prijala, sa Ježiš skryl a zostal ticho, takže som skoro zomrela od túžby. Takto som prežila ten čas a nemohla som nič viac robiť.

Príklad pre nás

Svätá Gemma je nám veľkým príkladom v úcte a hlavne v láske k Ježišovi v Jeho Sviatosti Oltárnej. Počas veľkej chudoby, keď musela hladovať, bol tento Anjelský Chlieb jej jediným pokrmom a posilou. Na stretnutie s Ním sa tešila a pripravovala celý deň a noc, akoby išla na vlastnú svadbu. A aj vtedy, keď zo sv. prijímania nemala žiadnu potechu, k nemu neprestala s vierou pristupovať, pretože si uvedomovala, že hoci nič necíti, Ježiš predsa vstupuje do jej srdca, do jej duše a jej pozemské telo a celá bytosť sa tak spája s nebom, po ktorom tak veľmi túžila.

Apoštolát a horlivosť za spásu duší

Gemma nežila na tomto svete len pre vlastné posvätenie, ale mala aj iné veľké poslanie - obracanie hriešnikov. Toto poslanie jej zjavil sám Ježiš. Gemma to opisuje takto:

Pred pár dňami som ešte len prijala Ježiša vo svätom prijímaní a hneď sa ma spýtal: "Povedz, dieťa Moje, veľmi Ma miluješ?" Čo som mohla odpovedať? Len moje srdce Mu odpovedalo svojim tlkotom. "Ak Ma miluješ," pokračoval, "urobiš čokoľvek od teba žiadam." A potom vzdychajúc zvolal: "Aká nevdácnosť a zloba je vo svete! Hriešnici zostávajú tvrdošijne žiť v zločinoch. Slabé duše sa neusilujú ovládnuť telo. Tie, ktoré trpia, strácajú odvahu a upadajú do zúfalstva. Lahostajnosť narastá zo dňa na deň a nikto sa nepolepšuje. Neprestanem udeľovať nebeské milosti a priazeň všetkým Svojim stvoreniam; život a svetlo Mojej Cirkvi, čnosti a silu tomu, kto ju riadi, múdrosť tým, ktorí usmerňujú duše, ktoré sú v temnote, stálosť a statočnosť tým, ktorí Ma nasledujú, milosti všetkého druhu pre všetkých spravodlivých. Posielam Svoje svetlo do temného dúpäť hriešnikov a aj tam zmäkčím ich srdcia a urobím všetko čo môžem, aby som ich obrátil. Ale aj napriek tomu všetkému, čo vlastne získam? Akú odpoveď vôbec nájdem vo Svojich stvoreniach, ktoré som tak veľmi miloval? Nikto sa už nezaujíma o Moje Srdce a o Moju Lásku. Som zabudnutý, akoby som ich nikdy nemiloval a akoby som pre nich nikdy netrpel. Moje Srdce je stále smutné. Som takmer sám, opustený vo Svojich kostoloch. Keď sa tam mnohí zhromažďujú, je to z inej príčiny ako z pobožnosti a úcty, a musím trpieť bolesť, keď vidím, že Môj Dom sa stáva dejiskom zábavy. Mnohí ma v pokrytectve zrádzajú svätokrádežným prijímaním. Viac neznesiem."

Milujúci Pán takto akoby vyzval Gemmu, aby sa obetovala za odčinenie mnohých hriechov a urážok, ktoré sa Mu dostávajú. Potom jej do detailu ukázal jej apoštolát. Gemma odpovedala:

Ty vieš, ó Pane, aká som hotová obetovať sa vo všetkom. Budem znášať každú formu bolesti pre Teba. Dám každú kvapku svojej krvi, aby som potešila Tvoje Srdce a aby som prekázila urážky hriešnikov voči Tebe.

Obrátenie istého hriešnika

Teraz uvedieme, ako raz dosiahla, že Pán obrátil istého hriešnika. Bolo to v deň, keď sa s ňou prvýkrát stretol otec Germano, a keďže ju nepoznal, mal o nej najprv isté pochybnosti.

Gemma izba
u Gianniniovcov

Gemma po večeri odišla do svojej izby a upadla do extázy. Prestala vnímať okolie, a tak nevedela, že ju otec Germano sleduje. Sedela na posteli a dívala sa na miesto, kde videla Ježiša. Bola vážna a rázna. Chcela dosiahnuť obrátenie toho hriešnika za každú cenu. Začala:

Ako si prišiel, Ježiš, obnovila som svoje naliehanie za môjho hriešnika. Je to Tvoje dieťa a môj brat; zachráň ho, Ježiš.

Išlo o cudzinca, ktorého stretla v Lucce, a podnietená duchovným impulzom, ho veľmi často upozorňovala, či už osobne, alebo písomne, aby počúval hlas svojho svedomia a neuspokojil sa s tým, že na verejnosti je považovaný za dobrého kresťana.

Ježiš sa správal ako Spravodlivý Sudca a prosíkanie Jeho služobnice Ho vôbec nepohlo. Ale ona sa nenechala odradiť a pokračovala:

Prečo, ó Ježiš, si ma dnes nevšímaš? Pre jediná dušu si urobil tak veľa! Prečo teda nezachrániš túto ďalšiu? Zachráň ho, Ježiš, zachráň ho. Buď dobrý, Ježiš. Nehovor mi to. V Tvojich ústach, ktorý si Milosrdenstvo, znie to slovo "zanechať" zle. Nesmieš to povedať. Nemeral si Krv, ktorú si prelial za hriešnikov, a teraz chceš merať ohromnosť našich hriechov? Nevšímaš si ma? A ja, ku komu sa mám obrátiť? Prelial si Svoju Krv za neho tak isto ako za mňa. Mňa zachrániš a jeho nie? Nezdvihnem sa odtiaľto. Zachráň ho. Sľúb mi, že ho zachrániš. Ponúkam sa ako obeť za všetkých, ale zvlášť za neho. Sľubujem, že Ti nič neodmietnem. Urobiš to pre mňa? Je to duša. Pamätaj, ó Ježiš, je to duša, ktorá Ťa stála tak veľa. Stane sa dobrým a viac neupadne.

Ježiš sa stále správal ako Spravodlivý a Prísny Sudca a vôbec sa nedal obmäkčiť. Ale Gemma s ešte väčšou vrúcnosťou prosila:

Nehľadám Tvoju Spravodlivosť. Prosím Tvoje Milosrdenstvo. Potom, Ježiš, pátraj po tom úbohom hriešnikovi; pritlač ho k Tvojmu Srdcu a uvidíš, že sa obráti. Aspoň to skús. . . Počúvaj, Ježiš, hovoríš, že si robil mnoho pokusov o jeho obrátenie, ale nevolal si ho "syn". Skús to teraz a povedz mu, že si jeho Otec, a že on je Tvoje dieťa. Uvidíš, že keď začuje to sladké meno "Otec", jeho zatvrdené srdce zmäkne.

Ježiš chcel Gemme vysvetliť, prečo trvá na Svojej Spravodlivosti. Ukázal jej všetky jeho hrozné činy, ktoré vykonal a dodal, že už prekročil všetky hranice. Gemma bola z toho pohľadu zdesená. Zvesila ruky a hlboko vzdychla, pretože ju opúšťala nádej, že uspeje. Ale hneď nato pozbierala odvahu a pustila sa do útoku:

Viem, Ježiš, viem to, že Ťa tak bolestne urazil. Ale ja som robila ešte horšie a za to si mi ukázal Milosrdenstvo. Viem, viem, ó Ježiš, že Ťa rozplakal. Ale teraz, Ježiš - nesmieš myslieť na jeho hriechy. Musíš myslieť na Krv, ktorú si preliat. Aká nesmierna láska, ó Ježiš, ktorou si ma zahrnul! Preukáž môjmu hriešnikovi, prosím Ťa, všetku tú lahodnosť Nekonečnej Lásky, ktorú si preukázal mne. Pamätaj, Ježiš, že chcem jeho spasenie. Zvíťaz, zvíťaz, žiadam ho od Teba ako skutok lásky.

Napriek všetkému úsiliu Ježiš stále trval na svojom a zdalo sa, že ho nechce obrátiť. Gemma zostala skleslá, akoby už prehrala tento "spor". Ale z ničoho nič dostala ďalší nápad. Znova ožila a hovorila:

Dobre, som hriešnica. Ty sám si mi povedal, že nikoho horšieho odo mňa nenájdeš. Áno, priznávam to, som nehodná, aby si ma počúval. Ale pozri, predstavujem Ti ďalšiu advokátku pre svojho hriešnika; je to Tvoja vlastná Matka, ktorá Ťa žiada, aby si mu odpustil. Ach, skús povedať nie Tvojej Matke! Isto Jej nemôžeš povedať nie. A teraz mi odpovedz, Ježiš, povedz, že zachrániš môjho hriešnika.

Vtedy Panna Mária pohliadla na Ježiša ako to len Ona vie. Dobrosrdečný Spasiteľ sa usmial a udelil milosť. Takto Gemma získala víťazstvo a s neopísateľnou radosťou a jasotom zvolala:

Je zachránený, je zachránený! Zvíťazil si, Ježiš; vždy takto zvíťaz.

Táto scéna trvala asi polhodinu. Prítomný bol aj otec Germano a keď sa potom dojatý vrátil do svojej izby, o chvíľočku počul, ako ktosi klope na jeho dvere. Do izby vstúpil akýsi neznámy muž, hodil sa mu k nohám a vzlykajúc prosil:

Otče, vyspovedajte ma.

Bol to Gemmin hriešnik. Sám otec Germano hovorí:

Dobrý Bože! Myslel som, že mi pukne srdce. Bol to Gemmin hriešnik, obrátený v tej istej hodine. Priznal sa k všetkému, o čom Gemma hovorila v extáze. Zabudol len na jednu vec, a ja som mu to bol schopný pripomenúť.

Obrátenie nemravnej ženy

Zmienime sa ešte o inom obrátení, ktoré sa stalo, keď ležala Gemma ešte doma ťažko chorá. Vtedy ju ošetrovala aj jedna pani, ktorá sa živila veľmi nepekňým remeslom. Gemmini súrodenci a príbuzní prejavovali nevôľu, že ju Gemma k sebe pripúšťa, ale ona im povedala:

A odohnal snád' Ježiš Máriu Magdalénu, pretože bola hriešnica? Nech tu len tá pani chodí! Kto vie, či jej nebudeme môcť nejako pomôcť. Nevzdáľujte ju odo mňa, prosím vás!

Jedna Gemmina teta jej občas posielala nejaké peniaze. Ona tieto peniaze vždy dala onej pani. Dala jej aj na nájomné, aby si ich nemusela zarobiť urážaním Boha. Časom na ňu získala taký vplyv, že sa žena vyslobodila z osídel hriechu, vykonal si generálnu spoveď a viedla kresťanský život.

Neustále modlitby za hriešnikov

Otec Germano ďalej dodáva, že takýchto obrátení bolo veľmi veľa. Gemma zistila, že keď už nezmôže nič skutkami a dobrým príkladom, stále sa ešte môže modliť. A dobrý Ježiš si vždy veľmi cenil slzy tejto čistej panny a jej nábožné povzdychy. Hovorila Mu napríklad:

Keby si mi dal každý deň jedného, pomysli si, Ježiš, čo by to bolo.

Alebo:

Ó Ježiš, neopúšťaj úbohých hriešnikov; myslí na hriešnikov a na mňa. Chcem, aby boli všetci zachránení.

Neprešiel deň, kedy by sa nebola modlila za hriešnikov. Často za nich prelievala aj krvavé slzy. Dosvedčuje to mnoho svedkov.

Vždy mala na mysli niekoho konkrétneho, za koho sa obzvlášť modlila. Mnohí ľudia jej odporúčali toho alebo toho, aby prosila za jeho obrátenie. A ona sa vždy potešila, keď jej bol niekto takto zverený. Bolo to pre ňu, ako keby našla drahocenný poklad. Niekedy dosiahla víťazstvo pomerne skoro, niekedy až po roku. Nikdy sa však nevzdala "svojho" hriešnika, kým nebol zachránený. Koľkým dušiam pomohli jej úpenlivé prosby k obráteniu sa dozvieme až na večnosti.

Niekedy sa stalo aj to, že jej ktosi odporučil toho alebo toho hriešnika a ona sa zaňho začala modliť; ale keď sa to dotýčný hriešnik dozvedel, nahneval sa, bol proti tomu a správal sa k nej nepriateľsky. Ona sa však nedala odradiť a modlila sa zaňho ešte horlivejšie:

Ježiš, na radu môjho spovedníka, odporúčam Ti svojho najväčšieho nepriateľa, môjho najväčšieho odporcu. Veď ho, a keby Tvoja ruka na ňom mala tvrdo spočinúť, nie, prilož ju na mňa. Daj mu každú milosť, Ježiš, neopúšťaj ho; poteš ho. Čo na tom, ak ma naplní bolesť? Ale on nech netrpí. Odporúčam Ti ho teraz a navždy. Udeľ mu toľko dobra, aby mohol prekonať všetko zlé. Rozumieš mi, Ježiš? Myslím všetko to, čo by mi chcel spraviť a aby som Ti ukázala, že mu chcem dobre, zajtra obetujem sv. prijímanie zaňho. Možno bude rozmýšľať, ako by nám ublížil, ale my mu prajeme všetko dobré.

Satan zúri

Lenže satanovi sa tieto mnohé obrátenia nepáčili, pretože takto prichádzal o obeť, ktoré mu toto jednoduché dievča vytrhávalo z pazúrov. Veľmi zúril. Zjavoval sa jej s očami plnými ohňa a s hrozivým hlasom kričal:

Pokiaľ ide o teba, rob si čo chceš, ale pamätaj, nesnaž sa obracať hriešnikov. Keď sa o to pokúsiš, draho mi za to zaplatíš.

Vidíme, že sa už zmieril s tým, že ju nemôže nijako zviest, ale nemohol sa pozerieť, ako mu kradne ďalšie koristi. Chcel ju od toho odradiť za každú cenu. Strašil ju napríklad týmito slovami:

Ako a odkiaľ prichádza taká smelosť? Si zaťažená hriechmi a všetky roky tvojho života nestačia, aby si ich oplakala a odčinila, a ty ešte strácaš čas s hriechmi iných. Nevidíš, že tvoja vlastná duša je v nebezpečenstve? Zvláštny zisk, keď myslíš na iných, a na seba zabúdaš.

Ale Gemma sa nezľakla. Raz o tom povedala Pánovi:

Chceš vedieť, kto mi zakázal myslieť na hriešnikov? Diabol. Naopak, Ježiš, odporúčam ich Tebe. Myslí na nich, úbohých hriešnikov, a nauč ma robiť pre ich záchranu všetko, čo sa dá.

Napomínanie iných

Gemma okrem obracania hriešnikov chcela, aby všetci ľudia milovali Ježiša, aby Mu verne slúžili a aby sa zdokonaľovali v čnostiach. Nemohla sa uspokojiť, keď videla takú zamdletosť a vlažnosť medzi kresťanmi tej doby, medzi duchovnými a v kláštoroch. Popritom, že sa za nich modlila, využila každú príležitosť, aby im poradila, napravila ich, a ak bolo treba, tak im aj pohrozila v Ježišovom mene.

Je dosť ťažké zareagovať v situácii, keď vidíme niekoho robiť zle. Väčšina ľudí zostane radšej ticho, aby "neboli zlí". Niektorí zase človeka zakopú až pod čiernu zem, a to aj na verejnosti, pred mnohými ľuďmi. Gemma však vedela, ako na to. Vedela, že je to nutné pre ich vlastné dobro a robila to rázne, ale pritom citlivo a milo. Hovorila im napríklad:

Toto, dovoľte mi povedať, nerobí Ježišovi radosť. Musíte s tým prestať.

Alebo:

Aby ste urobili Ježišovi radosť, mali by ste urobiť to a to.

Istý prelát, o ktorom bolo známe, že bol dosť tvrdý, sa jej raz pýtal, či zastáva dobre svoj úrad. Nebála sa mu povedať:

Otče, musíte konať opatrnejšie a jemnejšie, ináč nikoho neuspokojíte.

Gemma bola v kontakte aj s ďalšími kňazmi, duchovnými vodcami iných ľudí. A hoci sa veľmi nerada miešala do cudzích záležitosti, keď to bolo potrebné, písala mi listy:

Povedzte jej, že veci nemôžu ísť takto. Tá duša miluje viac seba ako Ježiša. Upozornite ju na to.

Dokonca neušetrila ani vlastného duchovného vodcu, otca Germana. Ten potom píše:

Musím priznať, že vždy mala pravdu.

Vidíme, že jej záležalo omnoho viac na Božej sláve a na tom, aby Ho ľudia milovali, ako na vlastnej obľúbenosti. Nebála sa povedať pravdu, keď to bolo potrebné. Vyjadrovala sa priamo a bez rozpakov, pritom však skromne a pokorne. A jej úprimnosť nikoho neurazila a nikomu nebola nepríjemná, pretože každý videl, že ide o anjelskú úprimnosť.

Niekedy ju Pán poslal ako Svoju veľvyslankyňu, aby napomenula aj významné osoby. Raz ju takto poslal za istou predstavenou nejakého kláštora. Gemma o tom píše:

Pred niekoľkými dňami mi Ježiš povedal tieto slová: "Chod' za predstavenou a povedz jej, že keď bude naďalej zanedbávať Moje vnuknutia, keď zostane tvrdošijne rozhodnutá neplniť príkazy jej predstavených, veľmi skoro zakúsi následky, pretože som jej už pripravil trest. Beda jej, keď nedá pozor na toto posledné varovanie! Tiež jej povedz, že keď som zadržal jej trest, urobil som tak výhradne kvôli istým dušiam, ktoré sú Mi veľmi drahé. Ale už nie je čas. Povedz jej, že všetko má vo svojich rukách."

Nadprirodzené dary

Náš milujúci Pán sa veľmi tešil Gemminej horlivosti za spásu duší a chcel sa jej nejako odmeniť. Tak Gemma dostala dar rozoznávania duchov a znalosť skrytých a budúcich vecí. Duchovne a pomocou listov komunikovala s určitými dušami, ktoré nikdy nevidela, ale dokonale ich poznala. Keď sa stretala s ľuďmi, poznala, či sú Bohu veľmi drahí, alebo bežného rázu. A veľmi dobre poznala, či ich ťaží smrteľný hriech. Vtedy na nej bolo vidieť, že veľmi trpí. No aj napriek tomu využila príležitosť a napomínala ich.

Aj otec Germano si od nej nechal poradiť, keď si nebol istý, ako jednať s niektorými ľuďmi. Raz sa pýtal na istú ženu. Gemma mu o pár dní odpísala:

Verte mi, otče, no možno sa mýlim, osoba, na ktorú sa pýtate, nemá dobré zámery. Nerada to hovorím, ale nedostanete z nej nič dobré, preto urobíte dobre, keď ju nenavštívite. Ach, akú znetvorenú som videla tú dušu pred Bohom!

Otec Germano neskôr skutočne zistil, že Gemma mala pravdu a bol jej veľmi vďačný, že ho včas upozornila. Raz sa mu však stalo, že o istom človeku mal na základe zovňajšku veľké pochybnosti a priznal sa, že sa ho chce zbaviť. Vtedy mu ho Gemma vrelo odporučila, pretože Boh jej ukázal, aké hrozné následky to bude mať, keď sa nestane Jeho vôľa.

Gemma však tieto mimoriadne dary nikdy nezneužila. O týchto veciach hovorila len vtedy, keď to slúžilo na oslavu Boha alebo na pomoc nejakej duši. Keď sa jej nejaký zvedavec pýtal na nejaké veci z budúcnosti alebo podobne, odpovedala skromne:

Neviem. Spýtajte sa Ježiša.

Spoločnosť Vysoká škola Ježiša

Otec Germano založil v Ríme a v ďalších mestách a dedinách spoločnosť, ktorú nazval Vysoká škola Ježiša. Išlo o šľachetných ľudí, ktorí bez akýchkoľvek vonkajších prejavov hodnosti a úradov, bez tajomníkov a pokladníkov, pracujú na zušľachtení ich duchovných životov, a pod vedením dobrého kňaza robia, každý podľa svojich schopností, nejakú záslužnú prácu v Cirkvi. Obzvlášť v nemocniciach, väzniciach a v rodinách; vo svete, kdekoľvek vedia členovia o neporiadkoch, ich napravujú a pomáhajú dušiam. Za krátky čas sa zapojilo mnoho ľudí a s Božím požehnaním vykonali veľa dobra. Teraz hovorí samotný otec Germano:

Keď som prišiel do Luccy, povedal som o tom Gemme. Veľmi sa tomu potešila a priala si hneď sa pripojiť a ihneď začala propagovať dobré dielo. Kolko sa nachodila z domu do domu, aby zháňala členov, zanietených vedúcich a organizovala práce! Často o tom hovorila Ježišovi, dokonca aj v extázach, a Ježiš ju uistil, že sa tomu veľmi teší a žehná všetkých, čo tam patria.

Pomoc dušiam v očistci

Gemma mala mimoriadnu lásku k úbohým dušiam trápiacim sa v očistci. Obetovala za ne mnohé vrúcne a vytrvalé modlitby, spolu s pokáním a nesmiernymi duchovnými a telesnými utrpeniami.

Takto sa modlila za všetky duše v očistci, ale, podobne ako pri obracaní hriešnikov, aj tu mala vždy nejakú konkrétnu dušu, ktorej prednostne chcela uľaviť v utrpení.

Áno, trpieť, trpieť za hriešnikov, a ochotnejšie za trpiace duše, a obzvlášť za . . .

A tam menovala konkrétnu dušu.

Raz sa dopyčula o istej pasionistickej sestričke z kláštora v meste Corneto, ktorá bola Bohu veľmi drahá, a bola blízko smrti. Poprosila Ježiša, aby umožnil tej sestričke odpykať si všetky priestupky na smrteľnej posteli, aby tak mohla po smrti odísť rovno do neba. Jej modlitba bola vypočutá aspoň sčasti. Sestra skutočne začala veľmi trpieť a o niekoľko mesiacov zomrela. Gemma o tom povedala domácim, aby sa za ňu modlili. Pomenovala ju Mária Terézia od Dieťaťa Ježiša. Tá sa jej zjavila, plná zármutku, a prosila o pomoc, pretože znášala veľké bolesti v očistci za určité poklesky. Od tej chvíle si Gemma nedopriala žiadnu prestávku, stále sa modlila, plakala a bojovala v "zápasoch lásky" s naším Pánom, aby ju vyslobodil z očistca:

Ježiš, zachráň ju. Ježiš, vezmi Máriu Teréziu do neba bez odkladania. Je Ti to taká drahá duša. Dovoľ mi za ňu trpieť viac; chcem, aby bola v blaženosti.

Ježiš prijal túto obeť a Gemma potom bez prestania trpela 16 dní. Nakoniec ju Pán naplnil nesmiernou radosťou, pretože dušu vyslobodil a priviedol k Sebe. Gemma o tom hovorí toto:

Okolo pol druhej sa mi zdalo, že sama Madona prišla, aby mi povedala, že hodina sa priblížila. Potom som si takmer ihneď myslela, že vidím Máriu Teréziu, ako prichádza ku mne, oblečená ako pasionistka, sprevádzaná jej Anjelom Strážnym a Ježišom. Oh, aká bola zmenená odo dňa, keď som ju videla prvýkrát! Usmievala sa, prišla ku mne a povedala: "Som skutočne šťastná a idem sa navždy tešiť z Ježiša." Znova mi poďakovala. Potom mi niekoľkokrát zakývala na rozlúčku a s Ježišom a Anjelom Strážnym odletela do neba. Bolo vtedy okolo pol tretej ráno.

Už len pripomeniem, čo bolo uvedené v predošlých kapitolách, že Gemma za obrátenie hriešnikov obetovala roky svojho života. Robila to však vždy len s povolením duchovného vodcu. Toto je fakt, ktorý potvrdzuje sám otec Germano, jej duchovný vodca.

Obrátenie zblúdilého kňaza

V knihe otca Germana sa to síce nespomína, ale na internete som našiel článok, v ktorom sa píše, ako sa raz obetovala za obrátenie zblúdilého kňaza. Bol to údajne jej posledný hriešnik. Ten zanechal kňazskú službu po dvanástich rokoch, začal žiť zlým životom a spôsoboval veľké pohoršenie. Gemma sa ho teda ujala a začala sa zaňho modliť a prinášať obety. Keď si však po istom čase uvedomila, že to asi nestačí, prosila otca Germana, aby jej dovolil ponúknuť Pánovi polovicu svojho života za jeho obrátenie. Ten súhlasil a Ježiš túto výmenu prijal. Kňaz sa nakoniec obrátil dva dni pred jej smrťou a to jej spôsobilo obrovskú radosť. Dožila sa 25 rokov.

Záver pre nás

Keď sa Gemma tak veľmi usilovala o spásu duší už tu na zemi a mala ich tak rada, môžeme predpokladať, že neprestala ani teraz, keď je už v nebi; práve naopak, je teraz bližšie k Ježišovi, ktorý jej chce odplatiť všetky jej bolesti, utrpenia, žiale, modlitby, všetku jej lásku, a preto vypočuje jej orodovanie za nás. Ved' vieme, aké zázraky robí Ježiš najradšej - obracia hriešnikov. Utiekajme sa teda s dôverou k svätej Gemme a prosme ju o príhovor.

Svätá Gemma, naša milá sestra, oroduj za nás. Nezabudni na nás, tu v slzavom údolí, keď sa v nebi tešíš z Ježiša, ale sa za nás stále prihováraj, aby sme sa aj my raz mohli tešiť spolu s vami.

Založenie pasionistického kláštora v Luccce

Vieme už o tom, ako Gemma túžila vstúpiť do kláštora a ako neuspela. Jej spovedník jej navrhoval viacero prísnych kláštorov, ale ona tušila, že ani jeden z nich nie je pre ňu. Hovorila:

Pôjdem, ak sa tak rozhodnú, ale srdce mi hovorí, že Ježiš ma tam nechce. Čokoľvek urobia, nepodari sa to. Zdá sa, že Ježiš má inú predstavu.

A skutočne, vždy sa našla nejaká príčina, prečo ju nevzali.

Jediný kláštor, ktorý ju priťahoval, bol kláštor pasionistiek. Túto rehoľu spoznala cez sv. Gabriela a ten jej aj naznačoval, že sa raz stane pasionistkou. V tej dobe bol v Taliansku jediný kláštor pasionistiek, v meste Corneto, ktoré bolo vzdialené od Luccy 270 km. Premýšľala a radila sa, až sa nakoniec s ešte tromi priateľkami dohodli, že tam pôjdu na duchovné cvičenia, a poslali žiadosť. Ale predstavená odpísala:

Tie tri nech prídu, ale Gemma nie; a ak ju privedú so sebou, nedovolíme im vojsť.

Táto predstavená totiž počula veľa o Gemme, ale samé zlé veci, všetko vymyslené nepravdy. Myslela si, že ide o bláznivé a hysterické dievča, ktoré by komunite nijak neprospeľo. Táto nečakaná odpoveď Gemmu hlboko zasiahla, ale neznervózňovala sa tým. Dokonca hovorila, že táto predstavená je prvá osoba, s ktorou sa chce stretnúť v nebi a pozdraviť ju. Toto sklamanie ju neodradilo a nevzdala sa túžby po vstupe k pasionistkám.

Začala si písať s jednou sestrou z tohto kláštora a veľmi sa spriatelili. Gemma jej písala o vznešených mystických zážitkoch a listy vždy končila prosbou:

Vezmite ma do kláštora. Budem dobrá. Urobte ma šťastnou. Nemám žiadne peniaze. Som veľmi chudobná, ale budem sa snažiť slúžiť dobrými prácami ako laická sestra. Počúvajte, čo dokážem [Pozrite, aké detsky srdečné]. Viem zametať, umývať riady, pomáhať v kuchyni a mám silu robiť únavné práce. Vezmite ma a potešte Ježiša.

V inom liste píše:

Viem, že duchovný otec je v Cornete. Odkážte mu odo mňa veľa vecí. Povedzte mu, aby ma dostal k vám do kláštora. Vždycky ho poslúchnem a neurobím nič z vlastnej vôle. Všetko vám poviem a urobím, čo si budete želať. Cítim sa na nesprávnom mieste vo svete. Povedzte duchovnému otcovi, aby sa čo najrúcejšie modlil a rozhodol, lebo za krátky čas už bude príliš neskoro.

Duchovnému otcovi písala v tom istom duchu:

Ponáhľajte sa, otče. Počúvajte Ježiša, ináč to nestihnete.

Medzitým sa medzi ľuďmi v Luccce začalo hovoriť o založení kláštora v ich meste. Gemmu to naplňovalo obrovskou radosťou, pretože si myslela, že takto sa uskutoční jej túžba. Hovorila:

Ježiš si to praje; a čo Ježiš chce, to sa musí podariť. Poponáhľajte sa, dajte sa do práce.

Avšak mnohí príliš racionálni ľudia pochybovali, že sa to môže podariť, pretože nemali dosť peňazí. Otec Germano priznáva, že tiež takto rozmýšľal. Bolo potrebné zohnať a kúpiť pozemok, postaviť budovu a zariadiť ju. Z kláštora v Cornete oznámili, že kým nebude nový kláštor dostatočne vybavený, žiadnu sestru tam nepošlú. Ale Gemma si veľmi dobre uvedomovala, že Pán je všemohúci a písala svojmu duchovnému vodcovi:

Dávajte pozor, otče, ako konáte. Ježiš je nespokojný s vaším nedostatkom dôvery, akoby On nemohol poskytnúť všetko naraz. Začnite, a uvidíte, že Ježiš sa postará.

Medzitým prešla celé mesto, aby našla vhodnú budovu alebo pozemok pre nový kláštor. Ježiš, Panna Mária a sv. Gabriel ju ubezpečovali, že nový kláštor bude stáť. Dokonca jej presne popísali, ako sa to všetko udeje. A naozaj, po Gemminej smrti sa všetko potvrdilo. Lenže ľudia, ktorí mali všetko v rukách, sa akosi nemali k činu. Preto Gemma písala:

Rozhodnite sa ihneď, pretože zakrátko už bude neskoro. Ježiš už nebude dlhšie čakať a povedal mi, že ma vezme k Sebe, keď sa práce nezačnú do šiestich mesiacov.

Nakoniec jej Boh musel oznámiť, že potrebné podmienky neboli splnené a aby sa vzdala. Gemma si na to spomína:

Čo som v to ráno prežila, nedokážem popísať. Poviem len, že som cítila silný podnet k plaču. Bežala som preč do svojej izby, aby som tam zostala voľnejšia a v samote som tam veľa vyplakala. Nakoniec som zvolala: "Fiat voluntas Tua!" [Nech sa stane Tvoja vôľa!] Ale tie slzy neboli zo žiaľu, boli z dokonalej odovzdanosti.

Takto sa definitívne vzdala túžby po vstupe do kláštora. Prestala o tom hovoriť a začala sa pripravovať na smrť, ktorá mala prísť, ako predpovedala, o 6 mesiacov. Ale Gemma bola celým svojím duchom pasionistkou, pričom zložila aj súkromné sľuby a nosila Ježišove rany na svojom tele. Bola pripravená odísť z tohto sveta a tešila sa na nebo.

Jej smrť vyvolala v ľuďoch výčitky a tie ich prebudili k činnosti. Otec Germano odcestoval do Ríma za pápežom, ktorým sa len prednedávnom stal Pius X. Ten ho srdečne vypočul a 2. októbra 1903 písomne oznámil svoj súhlas a požehnanie k stavbe nového kláštora. Ten bol dokončený a sestram pasionistkám odovzdaný 31. júla 1908.

Kláštor sestier pasionistiek v Lucca

Svätá Ružena z Viterba, keď ju nechceli prijať do františkánskeho kláštora, povedala:

Nebudú ma mať živú, ale budú ma mať, keď zomriem.

To isté vyjadrila aj naša Gemma:

Pasionistky ma nechceli prijať, a predsa chcem byť s nimi, a budem, keď zomriem.

A to sa aj potvrdilo; jej telesné pozostatky sú uložené v kaplnke sestier sv. Pavla z Kríža a tieto sestry ju uctievaajú ako svoju matku, ochrankyňu a zakladateľku.

O sestrách pasionistkách

Spoločenstvo pasionistických sestier založil sv. Pavol z Kríža a dal im rovnaké regule a habit, toho istého kajúcneho ducha a cieľ života, ktoré dal ešte predtým bratom pasionistom. Chór, deň a noc, meditácia a práca im dáva stále zamestnanie. Hoci sú uzatvorené pred svetom, s povolením správcu farnosti smú cez mreže poučovať malé deti o viere. V presne stanovených obdobiach počas roka môžu prijímať dievčatá, aby ich tam pripravovali na prvé sv. prijímanie a pre ostatných konávajú duchovné cvičenia.

Posledná choroba

Gemma bola po zázračnom uzdravení z ochorenia chrbtice dokonale zdravá a netrápili ju žiadne choroby. To aj napriek množstvu krvi, ktoré pravidelne strácala, napriek tomu, že po otcovej smrti často hladovala, napriek tomu, ako hrozne ju napádal a trápil diabol.

Obeta za hriešnikov

Na sviatok Zoslania Ducha Svätého v roku 1902 mala výnimočné spojenie s nebom, pričom žiarila viac ako inokedy a zdalo sa, že jej vyskočí srdce z hrude. Bola uchvátená do extázy a uvidela, aké veľké veci ju očakávajú. Božský Ženích jej povedal:

Potrebujem veľké odčinenie, obzvlášť za hriechy a svätokrádeže, ktorými Ma urážajú služobníci svätých.

Jej oči sa naplnili slzami, celá zbledla a chvela sa od smútku a hrôzy. Keď sa jej Ježiš spýtal, či sa obetuje za odčinenie týchto hriechov, odpovedala Mu:

Ty nevieš, Ježiš, že to prijímam? Áno, ihneď, ó Ježiš; vylej na mňa Svoj trest a buď tak oslávený Svojím biednym stvorením.

Boh prijal túto šľachetnú obeť a Gemma vážne ochorela. Prestal jej fungovať žalúdok a vôbec nič nemohla zjesť. Keď bola nútená prehltnúť aj najmenšie množstvo jedla, dostala vnútorné kŕče a hneď všetko vyvrátila. Mohla si dopriať len jeden alebo dva dúšky vína. A toto bola jej potrava celé dva mesiace. Je pozoruhodné, ako z toho dokázala vyžiť. Nikto nevedel presne určiť, o akú chorobu ide, alebo čo bolo príčinou tohto jej stavu. Vedel to len dobrý Boh a ona.

Dočasné uzdravenie

Otec Germano ju nechcel dať do rúk lekárom, a tak jej napísal, aby prosila Ježiša o uzdravenie. Ona ho poslúchla a začala sa modliť. Musela sa však pritom premáhať. Ježiš jej povedal, že si veľmi váži jej poslušnosť, a aby ju ocenil a ukázal, že on je Pôvodcom toho jej stavu, že ju uzdraví, ale len na krátku dobu. Gemma bola ihneď uzdravená. Po dvoch mesiacoch úplného hladovania bola už len kosť a koža, ale opäť začala jesť a za týždeň sa úplne zotavila. Táto úľava trvala asi 20 dní, ale 9. septembra 1902 opäť ochorela na tú istú chorobu. 21. septembra sa pridala aj teplota, začala chrliť krv a srdce jej bilo veľmi prudko.

Opäť duchovné suchoty

Medzitým ju Boh zbavil akejkoľvek potechy, prestali všetky kontemplácie, videnia, vytrženia a všetky mystické zážitky. Zostala takto opustená, naplnená len čistou bolesťou a utrpením, ako tichý obetný baránok. Toto bola tá obeť za hriešnikov.

Gianniniovcí medzitým písali listy otcovi Germanovi, aby za ňou prišiel:

Gemma je veľmi chorá. Zostala z nej len kosť a koža; trpí neznesiteľné muky a vnútorné bolesti, ktoré naháňajú strach. Jeden neunesie bolesť, že nevie, ako jej pomôcť. Gemme veľmi chýbate a potrebuje vás. Rýchlo prídte, aby ste povedali, čo robiť.

Prichádza otec Germano

Keď otec Germano pricestoval, veľmi sa potešila a chcela vstať, aby ho privítala. Lenže otec Germano bol zhrozený, keď zbadal, aká je zúbožená. Pritom si uvedomoval, že to koná Boh Svoju vôľu, a že Gemma tu už dlho nebude. Potom si k nej sadol a hovoril:

Dobre, Gemma, čo robíme?

S neopísateľnou radosťou v hlase odpovedala:

- *Ideme k Ježišovi, otče!*
- *Ale naozaj?*
- *Áno, otče, tentokrát mi Ježiš hovoril jasne, tak jasne. Do neba, môj otče, za Ježišom, s Ježišom v nebi!*
- *Ale naše hriechy, ako ich odčiníme? Berieš to na ľahkú váhu!*
- *Ježiš na to myslel. Dá mi toľko utrpenia za ten čas, kedy ešte žijem, že keď posväťím svoje úbohé bolesti zásluhami Jeho Umučenia, bude spokojný a vezme ma so Sebou do raja.*
- *Ale ja nechcem, aby si už zomrela.*
- *A keď si to želá Ježiš, potom čo?*

Gemma potom do detailu opísala, ako poslednýkrát prijme sv. prijímanie, ako ju po smrti oblečú, ako ju položia do truhly, ako ju odnesú na cintorín a ako ju pochovávajú. Pritom to hovorila tak vyrovnané a s takým klúdom a pokojom, akoby išlo o nejakú bežnú vec alebo o nejakú maličkosť. Ale keď sa bavili o mieste, kde bude uložená, zvažovala a hovorila:

Pamätajte, otče, buďte blízko, kde ma položia. Neodídte z Luccy, kým dobre nezabezpečíte moju mŕtvolu.

Otec Germano nerozumel, čo tým myslí, a tak ju žiadal o vysvetlenie.

Myslím tým, že nechcem, aby niekto videl moje telo alebo sa ho dotýkal, pretože patrí Ježišovi.

Generálna spoveď

Otec Germano jej umožnil vykonať si generálnu spoveď. Hovorí:

Počas tohto úkonu som sa nemohol ubrániť slzám dojatia, keď sa mi pripomenulo to, čo som vedel už predtým - že počas celých 25 rokov života Gemma nikdy nespáchala ani jeden dobrovoľný ľahký hriech a do neba si so sebou brala nepoškrvnený odev krstnej nevinnosti.

Viatikum

Nasledujúce ráno jej otec Germano vybavil viatikum. Mala ho prijať veľmi skoro ráno. A hoci mala veľké bolesti v pľúcach a dusila sa, nechcela žiadne utišujúce lieky. Celú noc takto hrdinsky znášala toto utrpenie. Pomohli jej posadiť sa na posteli a na hlavu jej dali svadobný závoj. Upadla do hlbokkej extázy, pozdvihla a zložila si ruky, zatvorila oči a nevnímala vonkajšie podnety. Vyzerala ako anjel, ktorý adoruje pred svojím Bohom. Potom prišiel kňaz s viatikom, ale keď ju takto zbadal, zostal stáť v hlbokkej bázni a úcte. Otec Germano ho však povzbudil, aby jej dal Svätú Hostiu, že urobí to čo má, hoci je v extáze. A tak aj bolo. Otvorila oči, plné slz, a prijala Ježiša. Potom opäť upadla do extázy. Kňaz potom odniesol sv. prijímanie do kostola a vrátil sa späť k nej. Klakol si, modlil sa a plakal. Aj otec Germano hovorí:

Tiež som sa nemohol zdržať slz... Nikdy nezabudnem na ten deň, na tú izbu, na to sv. prijímanie.

Medzitým choroba pokračovala. Gemma často omdlievala, museli byť pri nej vo dne, v noci, stále s kyslíkom poruke, lebo sa dusila. Otec Germano čakal, kedy jej dá posledné pomazanie. Keď prešlo pár dní, spýtal sa jej:

- *Gemma, ako dlho ešte spolu budeme? Musím už odísť.*
- *Ak chcete, otče, môžete odísť, pretože ešte nezomriem. Táto choroba ma určite zničí, ale ešte nie teraz; aspoň tak mi to Ježiš povedal.*

Otec Germano ju potom požehnal, keďže ju už nikdy nemal uvidieť, a odišiel do Ríma.

Odlúčenie od rodiny Giannini

Niektorí doktori tvrdili, že Gemma má tuberkulózu. Iní sa domnievali, že ide o nejakú novú, záhadnú chorobu. Všetci sa však zhodli na tom, že to môže byť nákazlivé a že ju preto musia izolovať. Gianniniovci o tom nechceli ani počuť:

Čo? Máme dovoliť, aby nás Gemma opustila? Boh nám ju priniesol a teraz máme dovoliť aby odišla? Nikdy! Keď zomiera, budeme jej pomáhať až do konca.

Nalavo je dom Gianniniovcov, kde Gemma bývala, kým bola zdravá. Napravo je dom, kam ju presťahovali.

Po štyroch mesiacoch sa však s lekármi dohodli na kompromise. Jedna Gemmina teta prenajala susedný byt a 24. januára 1903 ju tam preniesli. Aj napriek varovaniu lekárov bol stále niekto z rodiny s ňou, dokonca aj najmenšie deti, lebo nevedeli zniesť to smutné odlúčenie. Ale aj Gemmy sa to bolestne dotýkalo. Všetkých členov rodiny mala v nežnej láske, obzvlášť pani Ceciliu, ktorú volala "mamička". Raz s plačom povedala:

Toto je druhýkrát, čo som stratila mamičku. Ale Ježiš zostáva navždy! Sama, jedine s Ježišom!

6. februára píše svojmu duchovnému otcovi:

Môj dobrý otče, stále Ježiš! To sú moje slová v každej chvíli dňa. Ježiš môj navždy! Dal mi takú silu a odvahu, že by som Mu ďakovala bez prestania. Vykonal som svoju obeť tak ľahko, že som to takmer ani nepostrehla. Pochopila som, drahý otče, že je čas, kedy už nebudem dieťaťom. Silu a

odvahu! Ale musíte mi pomáhať častými malými kázňami, ktoré mi spôsobujú toľko dobra. Budte spokojný, hoci som uprostred súženia. Stále ma požehnávajte, a to veľkými požehnaniami. Každé ráno, skutočne každú chvíľu sa za vás modlím, aby ste so mnou ešte mali trpezlivosť. Som úbohá Gemma.

List Panne Márii

Nebeskej Kráľovnej napísala list, ako to mala vo zvyku na hlavné sviatky, alebo keď si to vyžadovali okolnosti. Potom ho poslala otcovi Germanovi. Ten hovorí, že nevie, prečo mu ho vlastne poslala, ale že je to tá najkrajšia pamiatka, ktorú mu takto darovala. Gemma v ňom píše:

Matka, moje krehké bytie sa tiahne ku koncu; stále bojujem, ale som spokojná, a uprostred strachu a nádeje sa odovzdam Bohu. "Keď som celý tvoj," povedal mi Ježiš dnes ráno, "kto ťa môže premôcť?" Drahá Matka, vôbec sa nemám dobre, ty to vieš. Môj život dohára a deň za dňom sa mína. Ale duša? Ó, môj Bože! Kričím, nahlas volám v toľkom utrpení, obraciam sa k Ježišovi a sľubujem Mu lásku, ale Ježiš je skrytý. Zdá sa, že ma už nemiluje, alebo veľmi málo. Trpezlivosť! Ale ty preč odo mňa, nie, nie, nie! V posledných chvíľach zaintonujem svoje nunc dimittis. [Teraz prepustíš, Pane, svojho služobníka v pokoji... (Lk 2, 29)] Ó, Matka, "Viva Gesù!" Ježiš sa veľmi skoro a božsky pomstí cez Svoju Lásku, voči najnevďačnejším z Jeho stvorenia. Ó Matka, modli sa za mňa. Povedz Ježišovi, že budem dobrá a poslušná. Ale chcem ísť skoro do neba, ak si to On praje. Požehnaj ma, som úbohá Gemma.

Takto nad najzúrivejšími vlnami búrky víťazí viera. Takto naša drahá Gemma ukazuje svoju lásku a zostáva pokojná pred hrôzou smrti.

Posledné hrdinské utrpenia

Gemma prežila celý svoj život s Ježišom Ukrižovaným, a tak sa dalo očakávať, že z tohto sveta odíde tiež ako On - na kríži.

Hoci bol jej stav veľmi vážny a bola veľmi zoslabnutá, každé ráno jej pani Giannini pomáhala chodiť do neďalekého kostola na sv. prijímanie. Gemma v ňom nachádzala veľkú radosť a posilu. Ale o necelé dva mesiace dostala také vysoké horúčky, že sa nemohla ani pohnúť. Vtedy zvesila hlavu a odovzdaná do Božej vôle povedala:

Ježiš, nech je tak.

Mohla jesť iba tekutú stravu, ale aj tú po chvíli jej žalúdok odmietol. Celý jej organizmus sa akoby rozpadal a na tele už nemala žiadne zdravé miesto, miesto, ktoré by jej nespôsobovalo bolesti. Gianniniovcí napísali otcovi Germanovi do Ríma:

Úbohá mučenica! Úbohá obeť Ježiša! Trpí bez prestania a cíti, akoby sa jej vyklbovali kosti. Je vidieť, že má bolesti po celom tele a je ponorená v beznádejnej agónii. Za posledných 20 dní stratila zrak. Hlas jej tak zoslabol, že takmer nemôže rozprávať, takže ani nerozumieme, čo hovorí. Je živou kostrou, ktorá chradne viac a viac, a pohľad na ňu je naplnený bolesťou a zdesením.

Satan využíva poslednú príležitosť

Ale tieto bolesti, hoci boli také hrozné, sa nemohli porovnávať s utrpením, ktoré jej spôsobovalo peklo. Satan vedel, že toto sú jej posledné chvíle, a tak sa ešte zúfalo snažil zvieť ju a zničiť. Chcel v nej vyvolať pocity úzkosti, smútku, sklúčenosti a strachu, aby upadla do zúfalstva. Ukázal jej celý jej život, ale z toho najčernejšieho pohľadu - neúspechy a straty jej rodiny, jej nedostatky každého druhu, a dokonca jej opäť ukázal tvár exekútora, ktorý prišiel skonfiškovať ich majetok po otcovej smrti. Potom jej povedal:

Toto si mala za to všetko, čo si urobila pre Boha.

Využil jej hlbokú skleslosť a snažil sa ju presvedčiť, že ju Boh opustil a že je stratená, pretože išla zlou cestou. Dokonca jej hovoril, že hrdinské cnosti, ktoré praktizovala, sú pokrytectvom a klamom. Toto pokúšanie bolo najstrašnejšie a trvalo najdlhšie. Gemma bola zdrvená, ale aj napriek tomu nestratila nádej na záchranu a rozhodla sa vykonať si generálnu spoveď. Napísala dlhé dejiny svojho života, kde sa vo všetkom tom zmätku vyjadřila, že si zasluhuje tisíckrát peklo, pretože klamala spovedníka, duchovného vodcu, aj seba samú, a obvinila sa z tých najhorších zločinov. Tento list potom poslala istému známemu kňazovi. Ten prišiel, vyspovedal ju a upokojil. Ale diabol jej stále nedal pokoj. Dráždil jej popudlivú časť povahy a chcel u nej dosiahnuť zlosť a netrpelivosť, aby tak prišla o povest' sväteice, keďže za takú ju všetci považovali.

Najhoršie pokušenia však boli proti čistote. Diabol vedel, ako veľmi si stráži tento vzácny poklad, ako bojovala za to, aby ho nepoškvrnila, a že v týchto bojoch nad ním vždy zvíťazila. Vedel, že neuspeje so zvodnými myšlienkami a predstavami, a tak sa uchýlil k otvorenému násiliu. Gemma o tom píše otcovi Germanovi:

Otče, otče, tieto muky sú horšie ako dokážem zniesť. Proste Ježiša, aby ich vymenil za hocikaké iné. Pošlite kľiatbu a exorcizmus odtiaľ kde ste, ktorý zaženie toho opovrhovaniahodného démona, alebo povedzte vášmu Anjelovi Strážcovi, aby prišiel a vyhnal ho odtiaľto.

V tomto trápení nemala úľavy. Keď sa skončil jeden boj, hneď sa začal druhý. Osoba, ktorá sa o ňu starala, napísala otcovi Germanovi:

Tá ohavná šelma bude koncom pre našu drahú Gemmu - ohlušujúce rany, podoby divokých zvierat, atď. Odchádzala som od nej so slzami, lebo démon ju ničí... Pomáhame jej kropením izby svätenou vodou. Potom vyrušovanie prestane, ale len aby onedlho začalo ešte horšie ako predtým.

Medzitým sa jej ťažkosti s prijímaním potravy zmierňovali, takže jej opäť začali nosiť jedlo. Ale zbytočne; hneď ako jej ho doniesli, diabol spôsobil, že bolo pokryté odporným hmyzom a tou najodpudivujúcejšou hávedou, ktorú si dokážete predstaviť. Dvíhal sa jej z toho žalúdok, a tak nič nemohla zjesť. Okrem toho po nej lozili rôzne hrozné a páchnuce zvieratá a všelijako jej ubližovali. Neraz plná hrôzy hovorila, že cítila, ako ju ovíja had, od hlavy až po päty, a snaží sa ju rozgriať.

Viackrát žiadala o vykonanie exorcizmu. Niekedy sa ho snažila opakovať sama, pričom oduševnene a rázne hovorila:

Zlý duch, prikazujem ti, aby si odtiaľto odišiel na miesto, ktoré ti je určené. Ak nie, obviním ťa pred mojím Bohom.

Potom sa obrátila k Nebeskej Matke a hovorila:

Ó, Matka, som v rukách diabla, ktorý sa namáha, bije, sužuje ma, aby ma vytrhol z Ježišových rúk. Nie, nie, Ježiš! Neopúšťaj ma, Matka, budem dobrá. Pros za mňa Ježiša. Som sama v noci, plná hrôzy, stiesnená, a akoby zviazaná vo všetkých silách duše a bezmocná vo všetkých telesných zmysloch. Ježiš, môj život, naveky!

Povzbudenia z neba

Z času na čas ju prišiel dobrý Pán upokojiť a povzbudiť, pričom jej dal pocítiť Svoju prítomnosť a hovoril jej:

Prečo, dieťa moje, sa necháš zastrašovať útokmi tvojho nepriateľa a nezáväžiaš miesto toho svoju nádej vo Mňa? Pokor sa pod Mojou mocnou rukou a nedaj sa pokušením vyčerpať. Stále odolávaj, nikdy sa nevzdávaj, a keď pokušenie pretrváva, neprestávaj vzdorovať; a takto ťa boj vyvedie do víťazstva.

Inokedy ju chodil utešiť Anjel Strážny, ale to trvalo len krátko. Potom opäť zostala v temnote a pokušiteľ bol ešte zúrivejší ako predtým. Úbohá trpiteľka takto strávila dni, týždne a mesiace a dáva nám takto príklad hrdinskej trpezlivosti a podnecuje nás k užitočnej bázni, čo bude v hodine smrti s nami, ktorí nemáme jej kvality.

Hrdinské znášanie bolesti

Toto sväté dievča sa nikdy nezarmucovalo z trpenia telesných bolestí a z nepríjemností spojených s chorobou. Nikdy sa kvôli tomu nehnevila, neprejavovala smútok, alebo žeby ju to otravovalo. Miesto toho sa stále usmievala a bola spokojná. Hoci trpela ukrutné bolesti, nikdy zo seba nevydala ston alebo vzdych, ktorý by vykázol aj tým najstatočnejším trpiteľom. Nikdy si neprosila utišujúce lieky, ani nikoho nežiadala, aby ju zdvihli alebo obrátili na posteli, hoci často bolo vidieť, že je v tých najnepohodlivejších polohách. Bola odkázaná na cudziu pomoc, ale často sa stalo, že strávila celé noci úplne sama. Jedna rehoľná sestra, ktorá sa o ňu starala, hovorí o Gemminej výnimočnej trpezlivosti toto:

Počas celého času, kedy som mala to potešenie pomáhať drahej Gemme v jej poslednej chorobe, som nikdy nepočula, žeby sa bola sťažovala. Zo začiatku som ju príležitostne počula opakovať toto zvolanie: "Môj Ježiš, je to viac, ako unesiem." A keď som jej pripomenula, že s Božou milosťou je všetko možné, nikdy viac tie slová nevyslovila. A keď nejakému návštevníkovi prišlo Gemmy ľúto a povedal: "Úbohé dieťa, je to viac, ako znesie," ihneď odpovedala: "Ale áno, stále znesiem ešte o niečo viac."

Gemma si aj napriek toľkému trápeniu a hrozným bojom zachovala dôverný vzťah s Bohom. Po bitke s pekelným nepriateľom hovorila s rozpäťtými rukami a s očami pozdvihnutými k nebu, s prízvukom plným neopísateľnej nežnosti:

Ach, kde si, Ježiš? Never, že sa s Tebou zahrávam. Ty vieš všetko, ó Ježiš, Ty vidíš moje srdce.

Potom sa obrátila k Preblahoslavenej Panne Márii:

Matka, moja vlastná Matka, musíš Ježišovi povedať, že dodržím slovo ktoré som Mu dala, že Mu zostanem verná.

Keď sa diabol zase vrátil, aby na ňu ešte násilnejšie útočil, Gemma nahlas volala:

Ó Ježiš, ak Ti to urobí radosť, daj mi malú úľavu! Cítim, že slabnem. Malú úľavu, Ježiš!

Inokedy zvykla hovoriť:

Vieš, Ježiš, že som celá Tvoja? Áno, celá Tvoja, duša aj telo. Utrpenie áno, ale chcem byť Tvoja. Chcem ísť do neba k Tebe.

Raz, keď ju takto počula jedna rehoľná sestrička, spýtala sa jej:

A keby ti Ježiš dal na výber, čo by to bolo - ísť ihneď do neba a prestať trpieť, alebo tu zostať trpieť, keď to prinesie Bohu väčšiu slávu?

Gemma s oduševnením odpovedala:

Radšej trpieť ako ísť do neba, keď je bolesť pre Ježiša, a vzdať Mu tak slávu.

Lútosť nad hriechmi

Očití svedkovia hovorili, že často videli, ako sa Gemma chveje pri pomyslení na svoje hriechy a táto myšlienka ju strašila počas celej tejto poslednej choroby. Slová, ktoré používala na vyjadrenie toho čo cíti, spôsobovali, že poslucháči sa nemohli zdržať slz.

Ó Ježiš, koľko veľa hriechov! Ach, nepozerať na ne, Ježiš. Tvoje Milosrdenstvo je nekonečné. Tak veľakrát si mi prepáčil. Ach, odpusť ich znovu.

Ako často počas dňa, ale aj v noci volala svoju obľúbenú strelnú modlitbu:

Môj Ježišu, milosrdenstvo!

Veď už pri prvom sv. prijímaní si dala predsavzatie, že bude túto vetu opakovať vždy, keď budú hodiny odbíjať novú hodinu.

Neprestajná modlitba

Obraz Madony v Gemminej izbe

Gemmina modlitba bola neprestajná. Keď boli v izbe len jej blízki, modlíla sa nahlas. Striedavo sa obracala, raz k veľkému krížu, ktorý visel na bočnej stene, raz k obrazu Madony, ktorý mala oproti postele. Aj keď už nevládala vyslovovať, z jej výrazu bolo vidieť, že sa stále veľmi vŕucne modlí.

Predtým ako stratila zrak, zvykla občas čítať knihy. Raz ju teta videla s knihou v ruke a pýtala sa:

- *Čo čítaš, Gemma?*
- *Čítam, teta, prípravu na smrť. Ach, teta, prečo to tiež nečítate, veď ste už stará? Rozhodne sa pripravujem na smrť!*
- *Ale povedz, Gemma, je ti ľúto, že zomieraš?*
- *Ó nie, už ma nič nespája s týmto svetom.*

Humor a láska k dobrodincom

Gemma sa počas choroby rozprávala láskavo a prívetivo nielen s Bohom, ale aj s tými, ktorí boli okolo nej. Nebrala ohľad na telesné ťažkosti. Poučovala ich a snažila sa zahnať ich smútok, keď ju videli, ako trpí. Nestratila zmysel pre humor, rozprávala vtipne, alebo odpovedala roztomilým smiechom. Keď ju prišli pozrieť malé deti, vždy ich láskyplne pohladila a dávala im cukríky a sladké pečivo, ktoré jej niekto doniesol, a ona si ich pre túto príležitosť starostlivo odkladala.

Bola veľmi vďačná a veľmi si uctila tých, ktorí sa o ňu starali. Boli to najmä rehoľné Sestry svätého Kamila de Lellis. A hoci pre svoju úprimnosť a jednoduchú povahu nedokázala vzdávať komplimenty, jej oči boli plné vďaky a uznania. Raz počula, ako jej adoptívna matka hovorí predstavenej týchto dobrých sestričiek:

Nikdy nezabudnem na svoju povinnosť vynahradiť vám všetko, čo ste pre ňu urobili.

Nato sa s Gemminej izby ozvalo:

Nie, nie, s Ježišom sa postaráme o sestričky.

A tým, ktorí ju opatrovali, zvykla hovoriť:

Budte dobrá a budte si istá, že na vás budem pamätať. Keď budem v Ježišovej prítomnosti, nezabudnem, čo pre mňa teraz robíte.

Návšteva sestry Angeliny

Raz prišla Gemmu navštíviť jej jediná žijúca sestra, Angelina. Keď videla, v akom je stave a ako trpí, veľmi sa rozplakala. Ale Gemma ju upokojovala:

Neplač, Angelina, ukludni sa, lebo to nič nie je. A počúvaj, Angelina, chcem ťa požiadať o odpustenie, ak som ti niekedy dala zlý príklad.

Nato sa Angelina ešte viac rozžialila a tiež ju prosila o odpustenie. Gemmina odpoveď bola:

Nemysli už na to, Angelina, ale snaž sa byť dobrá, prosím ťa.

Delírium

V poslednom štádiu bola už taká zoslabnutá, že často omdlievala a blúznila. Diabol totiž využil túto jej vyčerpanosť a biedu, aby ju ešte viac strašil príznakmi. Ale Gemma takto získala ešte väčšie zásluhy a hoci bola nesmierne zúbožená, stále bola schopná intonovať svoje zvolania:

Viva Gesù! Všetko pre Ježiša. Jedine Ježiš!

A takto zaháňala diablove hriešne vnuknutia.

Keď bola v stave najhlbšieho delíria, hneď ako ktosi začal hovoriť o Bohu, vrátila sa k sebe a odpovedala rozumne. To sa stávalo aj keď bola pohnutá nebeským podnetom a pozdvihla svoju myseľ k Bohu. Blúznenie okamžite prestalo.

Eufemia Giannini, už ako ctihodná matka Gemma

Raz takto ležala bez zmyslov a v krutom záchvate kašľa, v ktorom sa takmer zadusila, hovorila nejaké nesúvislé slová. Ale keď si všimla Eufemiu, ktorá tam stála a súcitne sa na ňu dívala, prišla k sebe a povedala:

Uč sa, Eufemia, ako Ježiš túži byť milovaný.

Eufemia bola Gemminym najobľúbenejším dieťaťom Gianniniovcov a jej dôverníčkou vo všetkých tajomstvách. Oddane Gemme slúžila počas jej poslednej choroby a bola aj pri jej smrti. Bola od Gemmy o 6 rokov mladšia.

Eufemia prijala Gemmine drahocenné dedičstvo, neskôr sa stala pasionistickou mníškou a prijala meno Gemma. V roku 1939 založila Pasionistickú misionársku kongregáciu sestier sv. Gemmy. Zomrela v povesti svätice v roku 1971, vo veku 87 rokov.

Smrť a pohreb

Nevládna Gemma ležala na smrteľnej posteli. Celé jej telo bolo ponorené v hlbokoj agónii a pohľad na ňu pripomínal strápeného Ježiša visiaceho na kríži.

Štyri alebo päť dní pred smrťou jej rapídne stúpila váha, takže ju traja statní chlapi sotva vládali zdvihnúť. Rehoľné sestričky, ktoré sa o ňu starali, vyhlásili, že boli už pri mnohých chorých a zomierajúcich, ale s týmto sa ešte nestretli. Gemma im na to odpovedala:

To nie som ja, viete, kto toľko váži.

Takže sme nútení veriť, že to bol zase diabol s nejakým nenávisným zámerom, ktorý jej takto spôsoboval trápenie. Faktom je, že tesne pred smrťou sa jej vrátila pôvodná váha.

Streda Veľkého týždňa

Zdalo sa, že Gemma je v extáze. Z času na čas pozdvihla oči k nebu a volala s výrazom hlbokoj túžby:

Ježiš! Ježiš!

Keď sa potom vrátila z extázy, sestrička sa jej pýtala, či ju Ježiš utešoval. Gemma odpovedala:

Keby ste, sestra, mohli vidieť zrnko toho, čo mi Ježiš ukázal, akú radosť by vám to spôsobilo!

A táto sestrička hovorí, že Gemma bola pri týchto slovách úplne premenená a jej tvár celá žiarila.

V ten istý deň prijala viatikum s citom najhlbšej nábožnosti. A hoci bola naposledy na sv. prijímaní 23. marca (pred viac ako dva dvomi týždňami), nepreukazovala žiadne mimoriadne vonkajšie prejavy oduševnenia, ako bolo jej zvykom počas celého života, ale prijala ho v tichosti a odovzdanosti.

Zelený štvrtok

Gemma chcela prijať nášho Pána, ale keďže jej kňaz nechcel dať sv. prijímanie ešte raz ako viatikum, povedala, že bude radšej ochotne znášať tento spaľujúci smäd, akoby mala prísť o tak veľa. Očitý svedok o nej hovorí:

Vyzerala ako svätica; sedela v posteli so zloženými rukami a sklopenými očami, jej tvár celá žiarila a usmievala sa aj napriek nemilosrdnej chorobe, ktorá ju ničila.

Veľký piatok

Bolo okolo desiatej dopoludnia. Pani Giannini bola veľmi unavená a chcela si ísť domov na chvíľku odpočinúť. Ale Gemma jej povedala:

Neopúšťajte ma, až kým nebudem priritá na kríž. Musím byť ukrižovaná s Ježišom. Povedal mi, že Jeho deti musia byť ukrižované.

Potom upadla do extázy, pozvoľna rozpála ruky a takto zostala takmer do pol druhej. Jej tvár odrážala súčasne lásku a bolesť, pokoj a totálne spustošenie. Prežívala agóniu spolu so svojim drahým Ukrižovaným Ježišom. Aké krásne - trpieť so svojim Milovaným! Prítomní sa na ňu dívali s nemým úžasom. Ktosi z nich napísal otcovi Germanovi:

Pozrite sa na Ježiša, ako zomiera na kríži; takto teraz vyzerá Gemma.

Túto smrteľnú agóniu znášala celý deň, celú noc a ešte v sobotu ráno. Bola ponorená v oceáne neznesiteľných bolestí tela, ale ešte viacej duše.

Biela sobota

Približne o ôsmej ráno prijala posledné pomazanie s výnimočnou nábožnosťou a napriek zoslabnutému hlasu sa snažila odpovedať čo najlepšie.

Podľa svätých bolo Ježišovým najväčším utrpením to, že Ho opustil Jeho Večný Otec. K tomu sa ešte pripočíta opustenie a zavrhnutie od ľudí - od tých, za ktorých zomiera. Ježiš vtedy volá:

Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? (Mt 27, 46)

Podobne to bolo aj s Gemmou. Bola sirota, bola teda bez milujúcich rodičov, väčšina súrodencov zomrela na choroby a natíska sa otázka, prečo s ňou neboli ani jej spovedník, duchovný vodca a iní, ktorí by ju utešili. Miesto toho len zopár zbožných ženičiek, ktoré prišli skôr zo zvedavosti ako z ochoty pomôcť. Ale bolo to tak, lebo Boh chcel takto korunovať mučenie a zásluhy Svojej vernej služobnice. Kňaz z neďalekého kostola jej udelil viatikum a hneď zmizol. Miestny kaplán ju pomazal a išiel si po svojom. Vrátil sa až na poslednú chvíľu, prečítať odporúčanie jej duše. Mimoriadny spovedník, ktorého si zavolala, ju veľmi rýchlo vyspovedal a odišiel. Všetdný spovedník, mons. Volpi, ktorý ju viedol odmalička a vedel by jej teraz dobre poradiť, sa ukázal len na chvíľočku, hoci ho úbohá duša často žiadala, aby ju prišiel navštíviť. Duchovný vodca, otec Germano, bol ďaleko v Ríme a nevedel o jej potrebách, takže jej nenapísal ani jeden list, aby ju potešil. Takto Gemma trpela úplne sama s Ježišom. Keď jej niekto pripomenul otca Germana, iba sa usmiala a povedala:

Už nič nehľadám; obetovala som Bohu všetko a všetkých; teraz sa pripravujem zomrieť.

Nakoniec sa jej skryl aj sám Boh a nedal jej ani lúč svetla alebo útechy. Takto zostala Gemma opustená, zničená chorobou, zdrvená váhou nesmiernej bezútešnosti, vyčerpaná pekelnými útokmi, bez akejkoľvek nebeskej a pozemskej útechy. Pozdvihla svoj slabý hlas a povedala:

Teraz je skutočne pravda, že mi viac nič nezostáva, Ježiš. Odporúčam svoju úbohú dušu Tebe . . . Ježiš!

Toto boli jej posledné slová, podobné, ako Ježišove "Je dokonané" a "Do Tvojich rúk...".

Sv. Gemma na smrtelnej posteli

Prešla ďalšia polhodina. Gemma sedí v posteli, jej hlava spočíva na ramene jednej z jej dobrodiniek. Jej mladá priateľka Eufemia kľučí vedľa nej so sklonenou hlavou a pritíska jej ruku na svoju hrud'. Rehoľná sestrička a zvyšok rodiny stojí okolo postele a sledujú túto dojemnú scénu. Gemma sa zdá byť úplne pokojná. Všetky oči sa upierajú na jej anjelskú tvár, stále krásnu, aj napriek tejto krutej chorobe. Zrazu sa nebesky usmiala, akoby na rozlúčku, naklonila hlavu a tíško odišla za svojim Kráľom.

Bolo to na Bielu sobotu, 11. apríla 1903, asi o 13:00. Gemma raz tete povedala:

Prosila som Ježiša, aby som mohla zomrieť na veľkú slávnosť. Aká slastná vec, zomrieť na veľký sviatok.

Áno, aká slastná vec, zomrieť na sviatok Pánovho vzkriesenia, po tom, ako s Ním prežila Veľký piatok na kríži a zdieľala s Ním Jeho agóniu! Teraz sa narodila pre nebo a tam oslávi Jeho vzkriesenie spolu s Ním - s Nebeským Ženíchom, s Nebeskou Mamičkou, s Božími anjelmi a so všetkými svätými. Tam už nebude žiadna bolesť a smútok, ale večná slasť, navždy, navždy...

Pasionistický kríž a odznak, ktorý dali Gemme po smrti

O jej telo sa postarali sestričky. Jedna z nich, ktorá dobre vedela, ako Gemma túžila stať sa pasionistkou, navrhla, aby ju obliekli do habitu. Potom jej na hrud' dali pasionistický odznak a do rúk jej vložili kríž. Na hlavu jej dali korunu z kvetov a okolo krku jej ruženec. Na tvári jej zostal ten prekrásny nebeský úsmev, s ktorým odišla do raja a zdalo sa, akoby len spala.

Po smrti k nej bežali mnohí, aby sa modlili. Boli medzi nimi aj deti Gianniniovcov a nechceli odtiaľ odísť. Najmenší z nich, asi dvoj alebo trojročný, chcel pobožkať jej ruky a stále opakoval:

Gemma, Gemma!

Kňaz, u ktorého si chcela vykonať generálnu spoved', klesol na kolená a nahlas povedal:

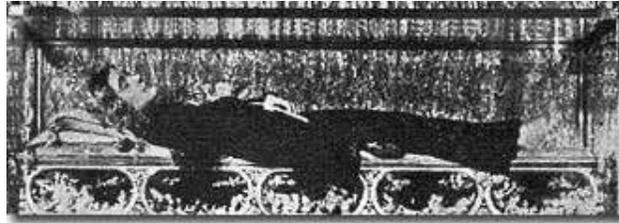
Ach Gemma, pri nohách máš veľkého hriešnika, pros za mňa Ježiša!

Veľkonočná nedeľa

V nedeľu odniesli telo na cintorín. Vložili ho do drevenej rakvy, v ktorej bola krištáľová debna a uložili ju do privilegovanej otvorenej hrobky. Je na nej tento nápis:

Gemma Galgani, najnevinnejšia panna z Luccy, ktorá v dvadsiatom piatom roku, strávená skôr Božou Láskou ako prudkosťou choroby, odletela do rúk svojho Nebeského Ženicha, na Bielu sobotu, 11. apríla 1903. Pokoj ti, sladká duša, v spoločnosti anjelov.

4. septembra 1923 boli jej pozostatky prenesené do pasionistického kláštora v Lucce, ktorého založenie Gemma predpovedala, a je tam pochovaný aj otec Germano, jej duchovný vodca a mons. Volpi, jej spovedník.

Gemmine telo po smrti

Úcta k svätej Gemme

Gemma žila tichým a utiahnutým životom, takže bola sotva známa mimo svojho adoptívneho domova. Ale Boh povedal, že povýši ponížených. Keď sa zdalo, že jej cnosti a mimoriadne udalosti z jej života upadnú do zabudnutia, zrazu sa úcta k nej nejakým zvláštnym spôsobom rozšírila všade naokolo. Zovšadiaľ bolo počuť samé chvály, mnohí si ju zvolili za patrónku, ľudia sa prichádzali modliť k jej hrobke a milosti, ktoré dosiahli na jej príhovor, ich upevňovali v ešte väčšej dôvere a láske k nej.

Pred kanonizáciou

Mnoho ľudí spoznalo Gemmu vďaka knihe *The Life of St. Gemma Galgani*, ktorú napísal jej duchovný vodca, otec Germano. Prvé vydanie vyšlo v roku 1907, a hoci bola kniha písaná veľmi jednoducho a bez skúseností, veľmi skoro sa vypredala. Za dva roky vyšlo 6 vydaní. Každý, kto prečítal túto knihu, neprestáva chváliť Boha, že ozdobil Svoju Cirkev takým vzácnym a krásnym drahokamom. Otcovi Germanovi chodilo mnoho listov, okrem iného aj od pápeža, od kardinálov a biskupov, kňazov a laikov. Všetci vyjadrujú vďaku a mimoriadny prínos, ktorý získali po prečítaní tohto diela. Tu je len zopár myšlienok:

Istý významný kňaz sa priznáva, že nikdy nemal záľubu v čítaní životopisov svätých. Viacerí mu hovorili o Gemme, ale nejako ho to nezaujalo. Nakoniec sa predsa len rozhodol, že si knihu prelistuje a po prečítaní prvých strán ho naplnil zvláštny pocit, s ktorým sa doteraz nestretol. Zrazu sa od knihy nevedel odtrhnúť a keď ju dočítal, bol taký unesený, že začal odznova. Hovorí, ako to pretvorilo jeho vnútro a ovplyvnilo jeho zmyšľanie. Vždy ho posilňuje predstava mladého dievčaťa, ktoré hrdinsky znáša utrpenia a za každú cenu chce plniť Božiu vôľu. Považuje ju za príklad pre všetkých a zvlášť pre mladých ľudí.

Ďalej uvediem zopár citátov z podobných listov:

Neviete si predstaviť, koľko dobra sa uskutoční v mnohých dušiach vďaka tomuto anjelskému stvoreniu... Už aj obyčajná myšlienka na ňu ma utešuje...

Cítim, že by som vám mal povedať, že pripisujem prijatie mnohých milostí tejto drahej malej svätici. Nielenže som zakúsil obrovskú duchovnú útechu keď som o nej čítal, ale cítil som sa osvietený milosťou a povzbudený viesť lepší život. Moje sv. prijímania sú vrúcnejšie a moja sila v životnom zápase je väčšia. Pripisujem to Gemminmu príhovorom... Veľmi veľa známych, ktorým som dal prečítať Život Gemmy, a navrhol som im, aby ju prijali za patrónku, mi hovorilo o milostiach a láskavostiach, ktoré potom dostali...

V mojom inštitúte vzbudila v študentoch a v profesoroch skutočný entuziazmus; a zistil som, že zopár kapitol prečítaných z jej životopisu prinieslo zázračné výsledky, obzvlášť, že oživuje vieru.

Po prečítaní tohto Života sa jeden cíti byť oslnený a za seba musím povedať, že nikdy v živote som nebol tak pohnutý čítaním žiadnej inej knihy, alebo žeby som v nej našiel tak veľa poučného.

Slovami vám neviem opísať, ako veľmi a akým spôsobom som si obľúbil toto okúzľujúce stvorenie, Gemmu Galgani. Bola pre mňa objavom. Čítal som jej život v slzách. Prijal som ju za svoju obhajkyňu. Stále ju mám na mysli a keď na ňu myslím, zisťujem, že ma napravuje a povzbudzuje. Jeden z kňazov ma žiada, aby som vám povedal, že sa na Gemmu díva ako na sväticu dnešných dní a ako apoštolku poslanú Bohom, aby prebudila novú vrúcnosť a horlivosť v srdciach kňazov.

Vedel by som vám ukázať, ako samotné meno Gemma prináša neopísateľnú sladkosť, príťažlivosť a okúzlenie; a to nehovorím o ešte úžasnejších veciach, ktoré spôsobuje v srdciach, obzvlášť u mladých ľudí, keď ju spoznajú.

Neviem, ako to napísať: že v tomto Živote je niečo záhadné, čo priťahuje,... a unáša myseľ a srdce.

Ja, ktorý som taký chladný a tvrdý, že verím, že som nikdy nezaslzil pri čítaní životopisu žiadneho svätého, som bol opakovane pohnutý a objavil som slzy, ktoré sa mi natískali do očí.

Dal som obrázok Gemmy pod vankúš zomierajúceho slobodomurára, ktorý sa odmietal uzmiert' s Cirkvou... Na ďalší deň sám požiadala o sviatosti.

Predstavený Spoločnosti Ježišovej píše:

Dôstojnosť, uverejnením životopisu, listov a extáz Gemmy Galgani ste ráčili vykonať dielo, ktoré je pre mnohé duše našej doby a ďalších vekov dôležitejšie, ako mnohé misie.

Vynikajúci jezuita v Ríme poradil známemu kňazovi:

Zaobstarajte si životopis Gemmy Galgani, a iné knihy na cvičeniach nečítajte. Z úžitku, ktorý z nej načerpáte, spoznáte, že moja rada bola dobrá.

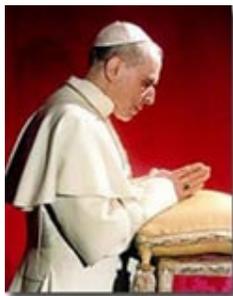
Jeden mladý seminarista píše:

Zvolil som si túto svätú pannu za ochrankyňu a chcem ju vzývať vo všetkých potrebách svojej duše. Už pri čítaní životopisu som sa cítil viac a viac odpútavaný od pozemských vecí a roznieťený k opravdivému kresťanskému životu. Chcem sa len úplne oddať Ježišovi, len Jemu patriť a stať sa svätým.

A mnoho, mnoho ďalších ľudí sa zhoduje na tom, že Gemma je pre nás skutočne veľkým prínosom. Jej príklad nás odpútava od pozemských vecí a ťahá nás hore, k tým nebeským. Jej hrdinstvo nás posilňuje v našich každodenných trápeniach. Pomáha nám vyzliecť starého človeka a obliecť sa v nového. Jednoducho nám pomáha horlivejšie a dokonalejšie nasledovať Krista.

Tieto listy chodili tesne po jej smrti, teda keď ešte nebola vyhlásená za svätú. Na internete som našiel aj novšie správy, ktoré už otec Germano vo svojej knihe nemohol uviesť.

Po kanonizácii

Pápež Pius XII.

V homílii pri príležitosti jej svätorečenia hovorí:

Gemma Galgani bola tak strávená ohňom Božskej lásky, že nielenže sa ponúkla Bohu ako obeta za zmiernenie hriechov ľudí, ale snažila sa preniesť svätý oheň, ktorý v nej horel, na všetkých, na ktorých sa dala.

Svätý Maximilián Mária Kolbe

V liste svojej matke píše:

Mám Gemmin životopis. Čítam ho už tretíkrát. Dobro, ktoré som získal jeho čítaním je prospešnejšie ako navštevovanie duchovných cvičení.

Otec Divo Barsotti

- teológ, považovaný za jedného z najväčších duchovných autorov storočia, ktorý napísal vyše 150 kníh, o Gemme hovorí:

Dogmatické posolstvo za Gemminou svätosťou je také vysoké, vážne a univerzálne, ako to od sv. Terézie z Lisieux. Ak ešte nebolo rozpoznané, je to len z nedostatku dobrých teológov, schopných vyjadriť ho...

Milosti a zázraky získané na príhovor svätej Gemmy

V tejto kapitole bude z priestorových dôvodov uvedených len zopár zázrakov, ktoré sa stali na Gemmin príhovor. Ide o zázraky spred jej kanonizácie, teda keď ešte nebola vyhlásená za svätú. Otec Germano hovorí, že ide o overené fakty od čnostných a dôveryhodných ľudí. Mnoho zázrakov potom prispelo aj k jej svätorečeniu, takže ich pravosť potvrdzuje a dokladuje sama Cirkev. Niet tu preto miesto pre nedôveru alebo pochybnosti.

Uzdravenia z telesných chorôb

Zhubné ochorenie žalúdka

72 ročná Filomena Bini trpela na zhubné ochorenie žalúdka. Lekári si uvedomovali, že vzhľadom na jej vek už nemá zmysel liečba, a tak jej len predpisovali lieky na tlmenie bolesti. Istá pani, ktorá vedela o Gemme, cítila akési vnuknutie, aby ju požiadala o príhovor za uzdravenie nemocnej. Ponáhľala sa za chorou, kľakla si, pomodlila sa na počesť Gemmy a priložila pacientke relikviu. Tá takmer ihneď zaspala, hoci pre prudké bolesti už mesiace nemohla zažmúriť oka, a zobudila sa až ráno. Keď sa prebudila, zistila, že je úplne uzdravená a že po bolestiach, ktoré ju trápili 5 rokov nezostalo ani stopy. Predstavte si, aký udivený musel zostať doktor. Nemohol tomu uveriť, a tak ju ešte vyšetril, ale po chorobe naozaj nebolo ani stopy. Vtedy uznal, že to musí byť Boží zázrak.

Artróza/artritída

Maria Menicucci mala ostré bolesti v kolene. Myslela si, že ide o reumu a podľa toho ju aj liečili, ale zbytočne. Neskôr podstúpila chirurgické vyšetrenie a zistilo sa, že ide o ťažký prípad artrózy (alebo artritídy) v pokročilom štádiu. Dokázali by ochorenie zastaviť, ale nie úplne vyliečiť. Bolo to v roku 1907, keď sa veľa hovorilo o Gemme. Pani si pomyslela:

Ach, nemohla by táto nová služobnica Božia urobiť zázrak?

Na choré koleno si priložila relikviu a začala novému. Na deviaty deň jej zložili všetky obvazy - a našli koleno úplne uzdravené! Táto pani potom píše:

Gemma vypočula moju modlitbu; som vyliečená, ako môžete vidieť v lekárskom potvrdení, ktoré príkladám. Som bez seba od radosti.

Rakovina prsníka

Marianna Angelini pred 20 rokmi podstúpila operáciu prsníka. Po 15 rokoch, v auguste 1903, museli operáciu zopakovať. Všetko dobre dopadlo, ale po 4 rokoch sa objavil nový nádor, a tak jej radili tretiu operáciu. Nezniesiteľné bolesti spôsobili, že vôbec nemohla hýbať pravou rukou. Takmer v zúfalstve vzývala všetkých svätých, ale keď sa dozvedela o Gemme, obrátila sa s dôverou špeciálne na ňu. Na postihnutú časť si priložila jej relikviu a obrázok. Potom začala trojdňovú pobožnosť, a hoci doteraz kvôli bolestiam nemohla spať, premohol ju tichý a pokojný spánok. Keď sa prebudila, jej štvorročná dcérka jej povedala, že k nej prišlo krásne dievča a uistilo ju, že mamička sa uzdraví. A tak aj bolo. Bolesti prestali a lekár potvrdil, že nádor zmizol a že nie je potrebná žiadna operácia. Táto pani potom spolu s manželom darovali na svoje pomery veľkú čiastku na proces blahorečenia ich dobrodiniek.

Tu spomenieme aj ďalší zázrak. Doktor Domenico Vorelli, chirurg, potvrdzuje, že pani Franca Mininno mala výrastok na prsiach a mala byť operovaná. Obrátila sa však v modlitbe na Gemmu a o niekoľko dní bola uzdravená, takže nemusela podstúpiť operáciu.

Nádor na hlave

Istej pani, ktorá nechcela byť menovaná, sa na hlave objavil nádor, ktorý mal všetky symptómy rakoviny. Doktori sa rozhodli pre operáciu. Lenže pani, keď videla, že jej choroba sa zhoršuje, sa naľakala a začala sa modliť k Gemme. Na postihnuté miesto si priložila obrázok a prestala brať všetky lieky. Stačilo pár dní. Nádor zmizol a táto pani za to neprestala ďakovať Bohu a svätej orodovníčke, Gemme.

Zápal mozgových blán

Isolina Serafini trpela asi 10 mesiacov na meningitídu, ktorá ju trápila dňom a nocou a žiadne lieky nepomáhali. Od decembra 1906 do októbra 1907 nemohla denne spať viac ako hodinu. Obrátila sa na Gemmu a začala ju s dôverou prosiť o pomoc. Hovorila:

Budem to brať ako znak, že si v raji a svätá, ak spôsobíš moje uzdravenie; a sľubujem, že to ihneď zverejním.

Potom si ľahla a v tej chvíli bolesti zmizli - bola uzdravená.

Uzdravenie dieťaťa

Istý kňaz píše, že v jeho farnosti s 5000 ovečkami vypukla hrozná detská choroba. Deťom sa najprv objavili opuchliny, potom dostali zápal priedušiek a nakoniec aj pokožky. Zomrelo viac ako 100 detí. V niektorých rodinách oplakávali aj 4 deti. Všade panoval smútok. Kňaz vtedy čítal Gemmin životopis a niekoľko kníh rozdal aj medzi ľud. Jedna ženička spozorovala, že jej jediné, len 8 mesačné dieťaťko sa nakazilo. Lieky nepomáhali a nádej mizla. Nakoniec sa lekári vzdali a považovali dieťa už za mŕtve. Ale Pán Boh chcel ukázať moc príhovoru Jeho vernej služobnice. Kňaz povedal matke:

Dúfajte, vaša dcérka ešte žije. Čítali ste Gemmin životopis? Aké milosti dosiahli ľudia na jej príhovor! Tak teda utiekajte sa k nej, postarám sa o nejakú relikviu a dcérka bude zachránená.

Relikvia prišla asi o týždeň a matka ju položila dieťaťku na hrud' a začala deväťdennú pobožnosť ku Gemme. A ich dôvera bola odmenená. Na deviaty deň sa dieťa prebralo a bolo úplne uzdravené.

Prudká angína

Franco Tigani píše, že jeho zdravie bolo otrásené prudkou angínou. Lekári použili všetky prostriedky, ale dospeli k záveru, že mu zostáva už len pár hodín života. Celá rodina bola veľmi zarmútená. Ale predstavená miestneho chudobinca mu poslala Gemmin obrázok. Vrucne modlitby a živá dôvera k Božej služobnici spôsobili zázrak.

Zápal pľúc

V tom čase (r. 1910) bol zápal pľúc veľmi vážnou chorobou a nádej na vyliečenie bola veľmi malá. Páter Gerardi píše toto:

Dňa 18. septembra t.r. ma zavolali, aby som vyspovedal otca piatich detí. Mal prudký zápal pľúc a bol blízko smrti. Udelil som mu aj sviatosť pomazania chorých. Lekár Salvatore Scozzari mi povedal, že nie je nádej na uzdravenie, iba ak by sa stal zázrak. Aký smútok pre matku aj drobné, nezaopatrené deti. Dve z nich, roztomilé dievčatká, už chápali stratu, ktorá ich mala postihnúť. Spomenul som si na Gemmu, ale nechcel som im ju pripomínať, lebo som sa bál, čo ak sa zázrak nestane. O druhú v noci ma opäť zavolali k chorému. Keď som vstával, pozrel som sa na Gemmin obraz nad posteľou a poprosil som ju, aby sa prihovárala za umierajúceho. Potom som sa ponáhľal za ním. Jeho stav bol veľmi vážny. Dal som tým dvom dievčatkám Gemmin obrázok. Zaumienili si, že k nej budú konať trojdennú pobožnosť, pri ktorej sa pomodlia modlitbu na obrázku. Určite prosili z celej duše, lebo Gemma vypočula ich volanie. Na prvý deň ustala horúčka. Na druhý deň bolo ešte lepšie a chorý začal rozprávať. Na tretí deň lekár prehlásil, že nebezpečenstvo pominulo a že pacient bude skoro zdravý. Dievčatá plakali od radosti, objímali matku a volali: "To spôsobila Gemma, tá svätá od pána kvardiána". A prezradili matke svoje tajomstvo, že k nej konali za otecka trojdňovú pobožnosť.

Choroba oka

Klerik Albin Valcanover bol veľmi oslovený po prečítaní Gemminho životopisu a keďže chcel šíriť úctu k nej, poslal knihu jednej zbožnej matke. Onedlho mu odpísala:

Ako som vám minule písala, moja dcéra Karolína trpela dva mesiace ťažkou očnou chorobou, takže nemohla pracovať a to veľmi trpko pocítila celá naša rodina. Použila som všetky prostriedky, ktorým som dôverovala, ale zbytočne. Nakoniec ma čosi priťahovalo, aby som sa s dôverou obrátila na Gemmu. Všetci sme sa horlivo modlili. Potom som dcére na oko priložila obrázok, ktorý ste mi darovali, a priviazala som ho šatkou. Ako som užasla, keď som jej ráno dala šatku dole. Obrázok bol úplne rovný, nepokrčený a dcérine oko úplne zdravé. Od tej doby už nemá bolesti.

Ďalšie zázraky

Vidíme, že Gemma je mocnou orodovníčkou v našich telesných utrpeniach a chorobách. Ale to nie je všetko. Prejavuje svoju starostlivosť voči nám aj v ďalších našich životných potrebách.

Utíšenie búrky

Dvaja pasionisti sa vracali do svojej krajiny a chceli cestou navštíviť Gemminu hrobku. Ako sa plavili loďou, uchvátila ich hrozná víchrica, ktorá trvala 8 hodín a hrozilo, že loď sa prevrhne a

potopí. Všetci cestujúci boli veľmi prestrašení a aj kapitán bol taký sklúčený, že už nedával nádej na záchranu. Ale títo dvaja pasionisti sa začali utiekať k Gemme a nahlas volali:

Gemma, už len ty nás môžeš zachrániť; neporuš svoje slovo!

Je to úžasné, ale hneď ako to povedali, sa búrka začala utišovať. Za menej ako hodinu už úplne ustala, takže sa šťastlivo doplavili do svojho cieľa. Hneď ako dorazili, o tom napísali otcovi Germanovi a vyjadrili túžbu, aby každý mohol spoznať túto svätú dušu.

Nešťastie v rodine

Istá pani píše otcovi Germanovi:

Našu rodinu postihlo obrovské nešťastie. Odporúčali sme sa Gemme a Boh vo svojej nekonečnej добрote nás ráčil utešiť. Ona sa za nás modlila a my jej to odplácame nekonečnou vďakou. Môj dobrý otcé, táto Božia služobníčka mi je taká drahá! Zvolila som si ju za špeciálnu patrónku a stále sa k nej modlím.

Vyslobodenie z dlžôb

Istá predstavená kláštora mala komusi zaplatiť nejakú sumu peňazí. Keď jej raz jedna sestrička dala Gemminu relikviu, predstavená ju prosila, že ak jej pomôže, pošle milodar na proces jej blahorečenia. O dva dni jej akýsi dobrý človek poslal peniaze - presne toľko, koľko potrebovala...

Obrátenia hriešnikov

Vieme, ako horlivo a bez prestania sa naša Gemma počas života v slzách modlila za obrátenie hriešnikov. Prinášala za nich mnohé obety a dokonca sa sama obetovala ako obeť za zmiernenie ich hriechov. A keďže Boh túto obeť prijal, Gemma zomiera v rozkvetení mladosti, vo veku 25 rokov. Ach, nech teda hriešnici dúfajú, že budú obrátení na jej príhovor, teraz keď je už v nebi. A my, odporúčajme jej našich drahých a aj seba samých.

Zatvrdnutý muž

Istý muž, ktorý nechcel byť menovaný, ležal vážne chorý v nemocnici v Lucce. Jeho duša už dlho nežila, pretože nežil podľa viery, a telo už tiež očakávalo smrť. Bol nielen povestný hriešnik, ale verejne hlásal protináboženské princípy. Rehoľné sestry s ním chceli prehovoriť a priviesť ho k zmiereniu s Bohom, ale zbytočne. Potom to skúšali kapucíni, ale opäť to bol stratený čas. Nakoniec k nemu zavolali priora z jeho farnosti, mons. Benassiniho. Ten ho žiadal, prosil, otvorene mu vysvetlil jeho stav, ale tento rúhač v jedovatej zúrivosti volal:

Nikdy som neveril týmto vašim falošným postrachom a neviem, kto je ten Kristus, o ktorom hovoríte. Určite duša! Určite nebo! Určite peklo! Dajte mi pokoj a nech ma už nikto nechodí otravovať s týmito smiešnymi návrhmi.

A pri týchto posledných slovách sa pokúsil oplúť tohto Božieho kňaza. Ten potom sklamaný a zarmútený odišiel. Ale keď dorazil domov, padol mu pohľad na Gemmin životopis, ktorý mal položený kdesi na stole a ešte sa ho len chystal čítať. Zrodila sa v ňom nádej, kľakol si a so slzami v očiach ju prosil o pomoc. Potom zavolať svojho kaplána a poslal ho do nemocnice, hoci bolo 11 hodín v noci. Poslal s ním aj istú ženu, ktorú tento hriešnik poznal. Keď prišli do nemocnice, nechceli ich už vpustiť dnu, ale nakoniec dovolili tej žene, aby vošla. Kaplán zostal čakať vonku a prior sa medzitým doma modlil k Gemme za úspech ich misie. A milosť bola udelená! Keď žena vstúpila do izby, tento hriešnik, ktorý bol ešte pred chvíľou taký zlý a tvrdohlavý, sa rozplakal a prosil ju, aby k nemu poslala kňaza. Jeho spoveď sa podobala návratu márnotrátneho syna a volaniu kajúceho hriešnika z Evanjelia. Kňaz so slzami zdvihol chvejúcu sa ruku a dal mu rozhrešenie. Potom mu udelil viatikum a pomazal ho svätými olejmi. Tento šťastný hriešnik zomrel asi o štvrtej ráno a všetci, čo to videli, zostali hlboko pohnutí takou veľkou milosťou.

Duchovne upadnutá rodina

V Ríme žila istá duchovne upadnutá rodina. Matka nebola na spovedi 54 rokov. Jej synovia žili akoby vôbec neboli kresťanmi. Len jej dcéry, tri milé dievčatá, zostali dobré a zbožné a dňom a nocou prosili Boha, aby sa zlutoval nad ich rodinou. Viacerí vplyvní ľudia sa snažili, aby sa matka rodiny obrátila, ale vždy to bolo márne. Ale jedna dobrá rehoľníčka začala prosiť Gemmu za túto rodinu. Modlila sa trojdňové pobožnosti a novény. Po čase cítila istotu, že Gemma vyprosila milosť a rozhodla sa navštíviť túto zaťatú starú ženu. Hovorila jej o Gemme a o obráteniach, ktoré sa uskutočnili na príhovor tejto malej svätice ešte počas života. Srdce tejto ženy vtedy zmätko, rozplakala sa a spolu so sestričkou išli do kostola, kde sa vyspovedala a prijala sväté prijímanie. Po 54 rokoch opäť pocítila Božiu potechu v srdci. Ale čo so synmi? Sestrička, povzbudená týmto zázrakom, vyhlásila:

Gemma obráti aj ich.

Najhoršie to bolo s najstarším. Keď ju odmietol počúvať, obrátila sa k Gemme a hovorila:

A teraz, sestrička, čo spravíme? Nechceš sa prihovoriť za môjho hriešnika? Zajtra, v sobotu, ho pre mňa musíš obrátiť.

A naozaj, nasledujúci večer sa vyspovedal a prijal sväté prijímanie s takou radosťou, že hovorí, že nič podobné doteraz nezažil. O pár dní neskôr priviedol k spovedi aj svojho kamaráta, ktorý bol tiež zhýralec. Táto rehoľnica potom napísala:

Zostal ešte najmladší brat. Ten nebol nikdy na spovedi a mal už 30 rokov. V nič neveril a jeho hlava bola tvrdá ako z bronzu. Aj jeho som vložila do Gemminych rúk a ona sa naňho pozrie. Vôbec o tom nepochybujem.

Neverný manžel

Sestra Domenica Marinesi píše, že jej strýko žil 30 rokov nezriadeným životom. Opustil manželku, našiel si milenkú a nestaral sa o následky svojich hriechov. Táto zbožná sestra sa často modlila za jeho obrátenie. Počula aj o zázrakoch, ktoré sa stali na Gemmin príhovor, a tak sa k nej začala utiekať s prosbou o pomoc, lebo sa bála, že strýko, starší muž, by mohol zomrieť nezmiernený s Bohom. V júni 1910 prišiel na liečenie do Luccy. Tam ho o niekoľko dní zastihla taká nevoľnosť, že zostal ležať ako mŕtvy. Odviezli ho do nemocnice a lekári skonštatovali, že ide o beznádejný prípad. Sestra Dominika pokračuje:

Keď som počula tú smutnú správu, zdvojnásobila som modlitby spolu s jeho pravou manželkou. Prosili sme aj ctihodné sestry pasionistky v Lucce, aby s nami vzývali Gemmu. Čo nedosiali slová duchovného v nemocnici (voči nemu bol strýko úplne zatvrdnutý), to dosiahol príhovor Gemmy Galgani. Zomierajúci, zasiahnutý Božou milosťou, sa nakoniec naklonil k povzbudzujúcim slovám pátra Gaudiosa, prial si vyspovedať sa a odlúčil sa od ženy, s ktorou tak dlho žil v nedovolenom pomere. Potom si dal zavolať svoju pravú manželku, uzmieril sa s ňou a s veľkou zbožnosťou prijal Telo Pánovo. Navyše prosil spovedníka, aby uverejnil, že odprosuje všetkých, ktorým dával svojim zlým životom pohoršenie.

Mnohé ďalšie obrátenia

Otec Germano hovorí, že často za ním chodili rôzni ľudia, ktorí sa priznali, že žili zlým životom, ale pocítili, ako ich Gemma povzbudzuje k náprave. Hovorí o tom:

Dnes ma zdržal celé tri hodiny hriešnik, ktorého mi Gemma poslala. Ak skoro neodídem z Ríma, nevydržím to. Už dlhšie mi posielala takých hriešnikov. Neviete si predstaviť, ako ma to dojíma. Musím až plakať.

Záver

Svätá Gemma, opakuj stále Ježišovi, čo si mu tak často hovorievala:

Chcem, aby boli všetci hriešnici zachránení; zachráň ich pre mňa, ó Ježiš.

Svätá Gemma, nedaj sa prosiť nadarmo a pomáhaj nám vo všetkých našich duchovných a telesných potrebách. Amen.

Kanonizácia

Gemma Galgani žila v období, keď sa v Taliansku v mene národa, vedy a kultúry viedol silný protináboženský boj. Preto mnohí pochybovali o pravosti mimoriadnych javov v jej živote alebo aspoň popierali ich nadprirodzený charakter - nazvali ju klamárkou, hysteričkou a aj anorektičkou.

Ale zbožní ľudia sa k nej s dôverou utiekali a na jej príhovor bolo udelených mnoho milostí: uzdravenia tela a duše, obrátenia hriešnikov, atď. Stále viac a viac ľudí cestovalo navštíviť jej hrobku a boli za skoré začatie procesu blahorečenia. Cirkevní hodnostári začali študovať jej život v roku 1907, teda 4 roky po jej smrti, a po starostlivom hodnotení prišli k záveru, že pôvodcom mimoriadnych mystických darov a obdivuhodnej sily môže byť jedine dobrý Boh.

Bazilika sv. Petra v Ríme
krátko po kanonizácii

Za blahoslavenú ju vyhlásil pápež Pius XI. 14. mája 1933.

2. mája roku 1940 ju pápež Pius XII. vyhlásil za svätú. Bolo to len 37 rokov po jej smrti.

V dekréte o jej čnostiach sa píše:

Vyznačovala sa anjelskou čistotou, skutočnou prostotou ducha a dokonalou poslušnosťou. Bezhranične dôverovala Bohu. Dokázala veľmi ľahko vychádzať so všetkými - ako s tými, ktorí ju ostro kritizovali, tak aj s ostatnými. Horela panenskou láskou k najsvätejšej Panne Márii, zvlášť k Bolestivej Matke pod krížom. Vo veľkej úcte mala aj ostatných svätých a svojho Anjela Strážneho. I keď žila na zemi, bola už v spojení so svätými v nebi.

(SRC, Decretum super heroicitate virtutum AAS, 24/1932).

Kalendár udalostí

Dátum	Vek	Udalosť
12.3.1878		Narodenie v dedine Camigliano, neďaleko mesta Lucca.
13.3.1878	1 deň	Krst.
apríl 1878	1 mesiac	Rodina sa sťahuje do mesta Lucca.
1880	2	Gemma nastupuje do jasieľ.
26.5.1885	7	Mons. Ghilardi jej udeľuje Sviatosť birmovania.
19.9.1886	8½	Zomiera jej matka vo veku 39 rokov. Neskôr nastupuje do školy rehoľných sestier sv. Zity.
19.6.1887	9¼	Prvé sväté prijímanie.
1893/1894	15	V škole vyhráva Veľkú zlatú cenu za náboženské vedomosti.
september 1894	16½	Zomiera jej milovaný brat, seminarista Gino, vo veku 18 rokov. Nakazila sa aj Gemma a 3 mesiace ležala na lôžku. Potom sa však uzdravila. Zostala však veľmi slabá a tak musela zanechať školu.
koniec 1895	17¾	Zjavil sa jej Anjel Strážny a povedal jej, že ozdobami Kristovej nevesty môže byť len trnie a kríž. Gemma odkladá a navždy sa zrieka akýchkoľvek ozdôb.
1896	18	Infikovalo sa jej chodidlo a začalo odumierať. Podstupuje bolestivú operáciu bez akéhokoľvek umŕtvenia. Útechou a posilou jej je pohľad na kríž.
1896	18	Gemme sa už bežne zjavuje Ježiš a rozpráva sa s ňou.
11.11.1897	19¾	Jej otec zomiera vo veku 57 rokov. Exekútori zhabali celé vybavenie ich domu.
1898	20	Odmieťa ponuku na sobáš, lebo chce patriť len Ježišovi.
1898	20	Nastupuje ťažká choroba chrbtice. Lekári jej nedávali nádej a všetci čakali jej smrť. Gemma sa utieka ku Gabrielovi Possenti, dnes už svätému.
2.2.1899	20¾	Prijíma viatikum.
23.2.1899	3 týždne pred 21	Na radu Gabriela Possenti začína deviatnik k Božskému Srdcu Ježišovmu za svoje uzdravenie.
3.3.1899	9 dní pred 21	Okamžité a úplné zázračné uzdravenie. Gemma sa chce odvdáčiť a vstúpiť do kláštora. Nikde ju však neprijmú. Božia vôľa je iná. Rodina upadá do žalostnej biedy a deti musia hladovať.
8.6.1899	21¼	Udelenie stigiem.
júl 1899	21¼	Spoznáva Ceciliju Giannini. Cez Božiu Prozreteľnosť získava duchovného vodcu, otca Germana.
september 1900	22½	Gemma už natrvalo býva u Gianniniovcov.
február-máj 1901	23	Gemma píše na pokyn otca Germana svoj životopis, "Zožiť mojich hriechov".
18.5.1902	24	Ponúka sa Pánovi ako obeť za hriešnikov.
koniec 1902	24½	Ježiš žiada založenie pasionistického kláštora v Luce.
21.9.1902	24½	Nastupuje veľmi ťažká choroba. Lekári nevedia určiť diagnózu.
24.1.1903	24¾	Gemma už nemôže zostať u Gianniniovcov, aby sa nenakazili ťažkou chorobou. Prenesú ju do neďalekého domu. Jej život je plný bolesti a hlbokého utrpenia.
apríl 1903	25	Prestali mystické zážitky. Obdobie úplnej vyčerpanosti a opustenosti, telesnej i duchovnej.
11.4.1903	25	Biela sobota. Gemma zomiera približne o 13:00.
2.10.1903		Pápež Pius X. schvaľuje založenie pasionistického kláštora v Luce.
19.3.1905		Do kláštora prichádzajú prvé 3 rehoľné sestry.
1907		Gemmin duchovný vodca, píše jej životopis. Cirkev začína skúmať jej život.
31.5.1908		Gabriel Possenti je vyhlásený za blahoslaveného.
31.7.1908		Kláštor v Luce je dokončený.
1909		Boli zverejnené a vydané Gemmine listy a extázy.
4.9.1923		Gemmine pozostatky boli prenesené do pasionistického kláštora v Luce.
14.5.1933		Pápež Pius XI. vyhlasuje Gemmu za blahoslavenú.
2.5.1940		Pápež Pius XII. vyhlasuje Gemmu za svätú.

Zo života pátra Germana

P. Germano od sv. Stanislava, ktorého kardinál Ferrata v sústrastnom liste nazval "mužom veľkej a rýdzej učnosti a vzornej zbožnosti", sa narodil 17.1.1850 ako syn Franca Ruoppola a Karmely rod. Tozzi vo Vico Equense. Pokrstený bol hneď na druhý deň a dostal meno Vincenzo. Je pozoruhodné, že už vo veku 5 rokov bol pripustený k sv. prijímaniu. Počas štúdií v Neapoli vynikal neobyčajne zvláštne v latinčine a gréčtine. Dňa 6. októbra 1865 vstúpil k pasionistom v Ríme (Scala Santa) do noviciátu a o rok, 7. októbra zložil rehoľné sľuby. Búrlivý rok 1870 vyhnal aj jeho z tichej kláštornej cely u sv. Jána a Pavla. Našiel útočisko v Belgicku a 3. novembra 1872 bol vysvetený za kňaza v seminári v Tournai. Keďže vedel po francúzsky, pôsobil v Belgicku a vo Francúzsku. V roku 1876 bol povolaný do Ríma, kde sa stal lektorom na medzinárodnom študijnom ústave pri Scala Santa. Rok 1885 strávil vo Francúzsku a potom pôsobil až do smrti v Ríme. Pričinil sa aj v procese blahorečenia dnes už svätého Gabriela Possenti. Potom napísal jeho životopis a mnoho ďalších kníh, mimo iných aj životopis Gemmy Galgani.

Mal značné vedomosti z maliarstva, sochárstva, architektúry, rétoriky, poézie, prírodopisu. Vyznal sa aj v liečení. Nebolo žiadnej vedy, ktorej by aspoň sčasti nerozumel. Jeho vedomosti z duchovnej oblasti boli označované za mimoriadne. Obzvlášť ovládal mystickú teológiu, ako to dokázal v životopisoch spomínaných svätých.

Keď si pápež Pius X. prečítal Gemmin životopis, dal zasláť otcovi Germanovi list cez svojho sekretára:

Sv. otec mi nariadil, aby som vám vyslovil, ako úprimne sa raduje z kníhy, v ktorej prejavujete také dôkladné vedomosti z mystickej teológie a popisujete drahocenné poklady mimoriadnych milostí, ktoré Pán tak štedro udelil duši tohto nevinného dievčaťa. Sv. otec si praje, aby boli touto knihou srdcia viac a viac rozniecované v láske k veciam nadprirodzeným, v láske, ktorú sa snažia nepriatelja viac a viac dusiť.

List Gemme

Sv. Gemma písala duchovnému vodcovi:

Keby ste len vedeli, koľko dobra mi spôsobujú vaše listy a malé kázne!

Preto teraz uvedieme jeden z takýchto jeho listov:

Gemma od Ježiša!

Pretože musím odpovedať na list tvojej dobrodinky, pani Cecilie Giannini, využívam tú príležitosť, aby som aj tebe napísal niekoľko slov útechy.

Anjel vybavil tvoj odkaz verne a presne. Čo máme robiť, aby sme mu prejavili vďačnosť?

Myslím, že sa ti zavďačím, keď vypíšem všetko, čo mi Ježiš už dávno uložil, aby som ti povedal. Predstavím ti ako v jedinom obraze dejiny Božieho zľutovania voči tebe, aj dejiny tvojich previnení a nevďačností.

Čím si bola pred dvomi rokmi? Úbohým, nevedomým, opusteným dievčaťom, prázdnu na čnosti, plnou chýb, nedokonalostí a hriechov. Ježiš ťa povzniesol z tejto biedy a povedal ti: "Pod' za Mnou!" Ty si poslúchla, ale bola si slabá, zakopávala si každým krokom. Aby ťa posilnil a zároveň ťa pritiahol k Sebe, začal ťa Ježiš ovlažovať mnohými útechami. Nebál sa, že zníži Svoj Božský Majestát, keď sa k tebe skloní. Hoci si bola malá a mladá, predsa si bola schopná Mu uniknúť. Preto použil sladkosť ako matka, aby sa prispôbil slabosti Svojho dieťaťa. Nechal ťa síce tu a tam trpieť, ale aký bol nekonečne dobrotivý. Za utrpením hneď nasledovala radosť. Aj keď si Ho urážala svojou ľahkomyselnosťou, potrestal ťa síce, ale potom ťa zahrnul nežnosťou.

Pozri dobre na tento obraz! Ktorou cestou teraz pôjdeš, aby si nenechala také milosrdenstvo bez úžitku? Chceme ti ho ukázať:

1. Musíš vedieť, že sa ti takto nebude vodiť stále. Bolo by v skutku nešťastím, keby človek zostal navždy dieťaťom. Detský vek má svoj čas. Potom sa dieťa stáva mladíkom. Pri tomto prechode nastáva zmena vo výžive, v obliekaní, v mravoch, v chovaní, v myslení, v jednaní atď. Po veku mládeneckom nasleduje vek dospelosti a po ňom zrelosť staroby. K tejto zrelosti musíš stále smerovať. Ježiš ťa onedlho začne odvykať prvej potraviny a bude ti predkladať pokrm silnejší. Tvoje doterajšie pokrm: videnia, oslovenia, zjavy, atď., boli pre deti. Už si ich okúsila dosť. Teraz máš už zuby, aby si mohla dostať tvrdšiu potravu.

2. Chráň sa toho, aby si sa sťažovala, keď milé zjavenia a sladké videnia budú redšie a menej nežné. Je pravda, že ťa Ježiš pokladá za nehodnú a že máš dosť príčin, aby si sa pre túto

stratu pokorovala, ale vlastnou príčinou tejto zmeny je, že tá Ježiš chce vyvieť z duševnej slabosti dieťaťa.

3. Chráň sa priať si zjavenia a nebeské videnia. Tým menej smieš o ne prosieť. Keď sa ti občas dostanú, prijmi ich pokorne a vďačne; ak ich nemáš, nesnaž sa, aby si ich dosiahla. Buď bez starosti. Aj keď tieto prejavy priazne nepotrávajú, tvoja duša tým nič nestratí. Naopak. Vieš, čo som ti o tom povedal.

4. Aby si sa pripravila na nové, silnejšie pokrmy, pracuj veľa na svojom vnútri. Vzbudzuj si často čnosti, ktoré sa ti nedostávajú, totiž jasné a určité úkony pokory, odovzdanosti do Božej vôle, horlivosti o Božiu česť, kajúcnosti, túžby po spáse duší, ľútosti nad hriechmi atď. Častejším opakovaním týchto úkonov, spojených s vonkajšími gestami, ako pokľaknutím, pozdvihnutím očí a rúk k nebu, bitím sa v prsia atď., si na ne postupne zvykneš.

5. Varuj sa, aby si sa príliš nezdržovala pri chybách, ktorých sa dopúšťaš, lebo to by bolo znamením pýchy. Hľad' však, aby si sa nedopúšťala pokleskov s rozvahou a z nedbalosti.

6. Chráň si srdce od príchylnosti k tvorom - bez výnimky. Boh Sám nech tróni v tvojom srdci. Ohľadom pocitov neškodných sa riaď týmito pravidlami: Keď sa pri pomyslení na to tvoj duch povznesie k Bohu, takže ho duchovným zrakom vidíš a cítiš, je to dôkazom, že onen pocit je svätý. Keď sa naproti tomu pri ňom v tvojom srdci ozýva prázdnota, keď pri tom ochladneš v horlivosti, alebo si roztržitá, je to znamením, že je prirodzený a ľudský, že musí byť potlačený. Tvoj svätý spovedník ti tento rozdiel objasní. Všeobecne platí pravidlo: "Jedine Boh!"

7. Pomaly si zvykaj sama rozjímať. Keď tá Duch Boží nepovznáša k iným vyšším úvahám, kráčaj sama po obyčajnej ceste.

8. Anjelská čistota v pohľadoch aj v každom konaní! Nikdy sama s osobou druhého pohlavia. Vo veciach svojho vnútra buď mlčanlivou a uzavretou ku všetkým, okrem spovedníka. Chráň sa pred všetkým, čo by ťa i najmenej mohlo rozčúliť, aj keby to boli veci sväté, nebeské priania, k Bohu smerujúce pocity. Odovzdanosť do Božej vôle, pokiaľ je úplná, si nepraje nič: ani kláštor, ani osamelý život, ani nebo ani zem, ale len Boha jediného. Je dovolené mať svätú žiadosť. Kto ju však má, znepokojuje sa.

9. Nespoliehaj sa na seba samú a ešte menej na vlastný úsudok. Vieš, aká si nevedomá a neskúsená. Preto sa úplne prenechaj vedeniu svojho spovedníka. Spomeň si, ako často si blúdila, keď si nasledovala svoje domnienky. Tiež nezabúdaj, že diabol sa snažil a snaží doteraz, aby ťa oklamal. Preto nesmieš pred spovedníkom nič skrývať, aj keby bol tvoj odpor aký veľký, aj keby išlo o veci, ktoré ti slúžia na česť. Spovedník si utvorí o veci úsudok a ty zostaneš, čím si: nevedomým a úbohým stvorením.

10. Veľká pokora a bázeň pred nekonečnou Božou Velebnosťou, pred Božou Matkou, anjelmi a svätými. Detinská, vrúcna láska musí byť vždy spojená s hlbokou úctou, ktorá si je vedomá rozdielu medzi sluhom a Pánom, tvorom a Tvorcom, zemou a nebom, človekom a Bohom. Keď sa tvoje srdce stravuje najohnivejším žiarom lásky, nezabúdaj nikdy na svoju úbohosť a vzbudzuj úkony pokory. Nemysli si, že tým snád' chcem kárať vrelú a nežnú lásku. To nie. Lebo ak je Boh Bohom, je tiež Otcom; ak je Pánom, je tiež Ženíchom. Veď ty mi rozumieš!

Použitá literatúra a ďalšie odkazy

- [1] Germanus Ruoppolo: The Life of St. Gemma Galgani, 2000
- [2] Germanus Ruoppolo: Život služebnice Boží Gemmy Galgani, 1922
- [3] <http://www.stgemma.com/>
- [4] http://www.corazones.org/santos/gema_galgani.htm
- [5] <http://www.passionisti.org/santagemma/>
- [6] http://www.catholic.org/saints/saint.php?saint_id=225
- [7] <http://www.catholictradition.org/true-stories5.htm>
- [8] <http://www.catholic-forum.com/saints/saintg04.htm>
- [9] <http://freeweb.supereva.com/gemmagalgani>
- [10] <http://www.medjugorje.org/echo/e169.pdf>
- [11] <http://res.catholica.cz/?id=1146>
- [12] Rajmund Ondruš S.J.: Blízki Bohu i ľuďom 1., str. 201-203
- [13] <http://www.saintpatrickdc.org/ss/0227.htm>
- [14] <http://www.ewtn.com/library/MARY/GABPOSS.htm>
- [15] <http://www.catholic-forum.com/Saints/saintg01.htm>

Tento dokument je zo stránky <http://www.svatagemma.sk>. Nájdete tam najnovšie informácie, veľkú fotogalériu s viac ako 60 fotkami, slovníček výslovnosti mien, odkazy a návštevňú knihu.

Svätá Gemma, oroduj za nás.